SAVE YOU

MONA KASTEN

ROMAN

.digital LYX

Pentru Kim

Toate promisiunile pe care le-am făcut,
nu înseamnă nimic.

GERSEY, NU ÎNSEAMNĂ NIMIC.

1

Lydia

James este beat. Sau drogat. Sau ambele.

De trei zile nu a mai fost foarte receptiv. Nu face altceva decât să aibă un fel de petrecere permanentă în salonul nostru, golind o sticlă de alcool după alta și pretinzând că nu s-a întâmplat nimic. Nu înțeleg cum poate fi așa. Se pare că nu-i pasă deloc că familia noastră este acum, în sfârșit, în ruină.

– Cred că ăsta e modul lui de a plânge.

Îl privesc pe Cyril din lateral. El este singurul care știe ce s-a întâmplat. I-am spus în noaptea în care James s-a drogat la petrecerea lui și s-a sărutat

cu Elaine în fața lui Ruby. Cineva trebuia să mă ajute să-l duc pe James acasă fără ca Percy sau tata să știe în ce stare se afla. Cum familiile noastre sunt prietene apropiate, Cy și cu mine ne cunoaștem de când eram copii. Și chiar dacă tata m-a pus să promit să nu spun nimănui despre chestia cu mama înainte de lansarea oficială în presă, știu că pot avea încredere în el și că va păstra secretul – chiar și față de Wren, Keshav și Alistair.

Nu aș fi reușit să trec de ultimele zile fără ajutorul lui. L-a convins pe tata să îl lase pe James în pace pentru câteva zile și i-a făcut pe ceilalți băieți să înțeleagă că nu trebuie să pună întrebări deocamdată. Se țin de cuvânt, deși am sentimentul că le este din ce în ce mai greu pe zi ce trece să-l vadă pe James cum cedează.

În timp ce fratele meu face totul pentru a-și întuneca mintea, eu nu pot decât să mă gândesc la cum ar trebui să meargă lucrurile pentru mine acum. Mama mea a murit. Mama lui Graham a murit deja acum șapte ani. Copilul care crește în mine nu va avea o bunică.

Serios. Asta e ceea ce îmi trece prin cap în mod constant. În loc să jelesc, mă gândesc la faptul că bebelușul meu nu va cunoaște niciodată

îmbrățișarea unei bunici iubitoare. Ce e în neregulă cu mine?

Dar nu pot face nimic în privința asta. Gândurile din capul meu capătă o viață proprie – unul după altul până când, în cele din urmă, mă afund în scenarii de groază și devin atât de speriată de viitor încât nu mă mai pot gândi la nimic altceva. E ca și cum aș fi fost în stare de șoc timp de trei zile. Probabil că ceva s-a rupt cumplit atât în James, cât și în mine, când tata a anunțat ce s-a întâmplat.

– Nu știu cum să-l ajut, șoptesc în timp ce-l privesc pe James cum își pune din nou capul pe spate și își golește paharul. Mă doare să văd cât de mult suferă. Nu poate continua așa la nesfârșit. La un moment dat va trebui să înfrunte realitatea. Și, după părerea mea, există o singură persoană pe lumea asta care îl poate ajuta să facă asta.

Pentru a mia oară îmi scot telefonul mobil și formez numărul lui Ruby, dar din nou nu răspunde. Vreau să fiu supărat pe ea, dar nu pot. Dacă l-aș fi prins pe Graham cu altcineva, nici eu n-aș fi vrut să am de-a face cu el sau cu oricine altcineva din jurul lui.

– O suni din nou? întreabă Cy cu o privire sceptică la telefonul meu mobil. Când dau din cap,

se încruntă dezaprobator. Nu sunt surprinsă de reacția lui. Cyril este de părere că Ruby nu este altceva decât o căutătoare de aur care vrea să pună mâna pe moștenirea lui James. Știu că nu este adevărat, dar odată ce Cyril și-a format o judecată despre cineva, este greu să-l convingi de contrariu. Și oricât de mult mă frustrează asta, nu-l pot învinovăți. Pentru că nu e nimic mai mult decât modul lui de a avea grijă de prietenii lui.

– Nu ne ascultă pe niciunul dintre noi. Cred că ea l-ar putea împiedica să înnebunească complet. Vocea mea sună ciudat în urechile mele. Atât de rece și lipsită de tonus – și totuși pare complet diferită în interiorul meu.

Abia pot sta în picioare din cauza durerii. Este ca și cum cineva m-a legat și nu am reușit să dezleg nodurile din frânghii de zile întregi. Este ca și cum gândurile mele se mișcă într-un carusel care nu se oprește și din care pur și simplu nu pot coborî. Nimic nu mai pare să aibă sens și, cu cât mă lupt mai mult cu neputința care crește în mine, cu atât devine mai cuprinzătoare.

Am pierdut una dintre cele mai importante persoane din viața mea. Nu știu cum să trec singură prin asta. *Am nevoie de* fratele meu geamăn. Dar

James nu face altceva decât să se amorțească și să distrugă tot ce-i stă în cale. Ultima dată când mi-am văzut tatăl a fost miercuri. Se întâlnește cu avocații și consilierii pentru a rezolva viitorul *companiilor Beaufort*. Nu are nici un minut liber pentru înmormântarea mamei – dar a angajat o planificatoare pe nume Julia, care a intrat și a ieșit din casa noastră în ultimele zile ca și cum ar fi fost din familie.

Gândul la înmormântarea mamei îmi strânge gâtul. Nu mai pot respira, ochii încep să-mi ardă. Mă întorc în grabă, dar Cyril observă.

– Lydia..., șoptește el și îmi întinde ușor mâna.

Îl iau de la el și ies din cameră fără să mai spun nimic. Nu vreau ca băieții să mă vadă plângând. La un moment dat, nici ei nu mă vor lăsa să trag de timp și vor începe să pună întrebări, în ciuda avertismentului lui Cyril. Nici unul dintre ei nu a căzut în cap. James nu s-a mai comportat niciodată așa. Chiar dacă din când în când depășește măsura, în mod normal știe întotdeauna unde îi sunt limitele. Ceilalți și-au dat seama de mult timp că nu este cazul în acest moment. Faptul că Keshav a început să facă să dispară din bar câte o sticlă de lichior, iar Alistair a aruncat *din greșeală în* toaletă

cele câteva grame de cocaină pe care le mai avea James vorbește de la sine.

Abia aștept ca secretul să se termine în sfârșit. În câteva minute, la ora 15 fix, vestea morții mamei va fi făcută publică și atunci nu doar băieții vor afla, ci întreaga lume. În ochii minții mele pot vedea deja titlurile și reporterii în fața ușii noastre și a școlii. Mă cuprinde greața și mă clatin pe coridor până când ajung la bibliotecă.

Strălucirea palidă a lămpilor luminează nenumăratele rafturi pline de cărți de epocă legate în piele. Mă sprijin de rafturi în timp ce traversez încăperea cu genunchii tremurând. Chiar în spate, lângă fereastră, se află un fotoliu acoperit cu catifea roșu închis. Încă din copilărie, acesta era locul meu preferat din casa noastră. Aici mă ascundeam când voiam să fiu lăsată în pace – de băieți, de tata, de așteptările care vin odată cu numele *Beaufort*.

Vederea acestui mic colț de lectură mă face să îmi curgă și mai tare lacrimile. Mă las să cad pe fotoliu, îmi trag picioarele în sus și îmi înfășor brațele în jurul lor. Apoi îmi îngrop fața în genunchi și plâng încet.

Totul în jurul meu pare atât de ireal. Ca și cum ar fi un vis urât din care mă pot trezi dacă mă

străduiesc suficient de mult. Îmi doresc să mă întorc în vara de acum un an și jumătate, într-o lume în care mama mea încă trăiește și Graham mă poate îmbrățișa când mă simt rău.

În timp ce-mi șterg ochii cu o mână, cu cealaltă îmi scot telefonul mobil din buzunar. Când deblochez ecranul, descopăr urme negre de rimel pe dosul mâinii mele.

Intru în contactele mele. Graham este încă salvat direct sub James în favoritele mele, chiar dacă nu am mai vorbit cu el de luni de zile. El nu știe despre copilul nostru, darămite că mama mea a murit. Am respectat dorința lui și nu l-am mai sunat. Niciodată în viața mea nu mi-a fost atât de greu. Timp de mai bine de doi ani am avut contacte aproape zilnice unul cu celălalt – și apoi s-au oprit brusc, de la o zi la alta. În acel moment, m-am simțit ca și cum aș fi renunțat la o curățenie rece.

Și acum... am o recidivă. Ca prin minune, formez numărul lui și aștept cu sufletul la gură tonul de apel. După o clipă, dispare. Închid ochii și mă străduiesc să aud dacă a răspuns sau nu. În acel moment, simt că m-aș putea îneca în singurătatea neputinței pe care o simt de câteva zile.

– Gata cu telefoanele. Așa ne-am înțeles, spune el încet. Sunetul vocii lui moi și răgușite face restul pentru mine. Corpul meu este zguduit de un plâns violent. Îmi apăs mâna liberă peste gură pentru ca Graham să nu mă audă.

Dar este prea târziu pentru asta.

– Lydia?

Observ panica din vocea lui, dar nu pot să spun nimic, ci doar să dau din cap. Respirația mea este necontrolată și mult prea rapidă.

Graham nu închide. Rămâne la telefon și scoate zgomote moi, liniștitoare. Auzindu-l cu totul mă trezește pe de o parte, dar pe de altă parte mi se pare atât de incredibil de familiar încât apăs telefonul și mai tare pe ureche. Cred că vocea lui a fost unul dintre motivele pentru care m-am îndrăgostit de el atunci – cu mult înainte de a-l vedea pentru prima dată. Îmi amintesc convorbirile telefonice care durau ore întregi, urechea mea fierbinte și dureroasă, trezindu-mă cu Graham încă pe receptor. Vocea lui blândă și joasă, profundă și cel puțin la fel de pătrunzătoare ca și ochii lui căprui aurii.

Întotdeauna m-am simțit în siguranță cu Graham. A fost stânca mea pentru o lungă perioadă

de timp. Mulțumită lui, am putut să las în urmă chestia cu Gregg și să privesc din nou înainte.

Și, deși am ajuns complet la final, acest sentiment de siguranță își croiește drumul înapoi. Simplul fapt de a-i auzi vocea mă ajută să-mi recapăt un pic de conștiință. Nu știu cât timp stau așa, dar, încetul cu încetul, lacrimile mi se usucă.

– Ce s-a întâmplat? șoptește el în cele din urmă.

Nu pot răspunde. Tot ce reușesc este să emit un sunet neputincios.

Timp de un minut rămâne tăcut. Îl aud inspirând de câteva ori, ca și cum ar vrea să spună ceva, dar se abține întotdeauna în ultimul moment. Când, în sfârșit, vorbește, vocea îi este joasă și plină de durere: – Nu există nimic ce aș prefera să fac decât să mă duc la tine acum și să fiu acolo pentru tine.

Închid ochii și mi-l imaginez stând în apartamentul lui, la masa veche de lemn care pare că se va destrăma în orice moment. Graham o descrie ca fiind – antichitate, când de fapt tocmai a luat-o de la deșeurile voluminoase și i-a dat un nou strat de lac.

– Știu, șoptesc eu.

– Dar știi și că nu pot, nu?

Ceva se strică în salon. Aud clinchete de sticlă, apoi cineva strigă tare. Nu-mi dau seama dacă e de durere sau de amuzament, dar cu toate astea mă îndrept imediat. Nu-l pot lăsa pe James să se rănească fizic acum.

– Îmi pare rău că am sunat, șoptesc cu o voce spartă și închei apelul.

Inima mă înțeapă când mă ridic și părăsesc colțișorul adăpostit pentru a-l verifica pe fratele meu.

Ember

Sora mea este bolnavă.

În circumstanțe normale, aș spune că nu este nimic neobișnuit – la urma urmei, este decembrie, afară este sub zero grade și, oriunde te-ai duce, oamenii răgușesc și tușesc. Este într-adevăr doar o chestiune de timp până când te vei molipsi.

Numai că sora mea nu este niciodată bolnavă. Chiar niciodată.

Când Ruby s-a întors acasă târziu în noapte, acum trei zile, și s-a culcat fără să scoată un cuvânt, nu m-am gândit la asta. La urma urmei, tocmai

terminase un maraton de înscrieri la Oxford, care cu siguranță a fost nu doar mental, ci și fizic epuizant. Dar când a doua zi a susținut că era răcită și că nu putea merge la școală, am devenit sceptic. Oricine o cunoaște pe Ruby știe exact că s-ar târî la ore chiar și cu febră, de teamă să nu piardă ceva important.

Astăzi este sâmbătă și acum sunt foarte îngrijorată. Ruby abia a ieșit din camera ei. Stă întinsă în pat, citind carte după carte și pretinzând că răceala este de vină pentru ochii ei roșii. Dar nu mă poate păcăli. S-a întâmplat ceva rău și mă înnebunește faptul că nu vrea să-mi spună ce.

În momentul de față o privesc prin crăpătura ușii, amestecându-și supa fără să mănânce nimic din ea. Nu-mi amintesc să o mai fi văzut vreodată așa. Fața ei este palidă și are cercuri albăstrui sub ochi care se întunecă pe zi ce trece. Părul îi este unsuros și îi atârnă neîngrijit de o parte și de alta a feței și poartă aceleași haine largi pe care le-a purtat ieri și alaltăieri. În mod normal, Ruby este definiția – ordonată. Nu numai când vine vorba de agenda ei sau de școală, ci și de aspectul ei. Nici măcar nu știam că are haine largi.

– Nu te mai ghemui în fața ușii mele, spune ea brusc, și, prinsă, tresar. Mă prefac că oricum voiam să intru în camera ei și mă împing pe ușă.

Ruby se uită la mine cu o sprânceană ridicată. Apoi pune supa lângă pat, pe tava pe care i-am adus-o. Îmi reprim un oftat.

– Dacă nu o mănânci tu, o mănânc eu, ameninț cu un semn din cap către supă, care din păcate nu are efectul dorit. Ruby face doar un gest vag cu mâna.

– Fă-ți de cap.

Cu un sunet frustrat mă afund pe marginea patului ei. – M-am străduit din răsputeri să te las în pace în ultimele zile, pentru că am observat că nu ești deosebit de dornic să vorbești, dar... sunt foarte îngrijorat pentru tine.

Ruby își trage pătura până la bărbie, astfel încât doar capul îi iese la iveală. Privirea ei este sumbră și tristă, ca și cum ceea ce s-a întâmplat o prinde din plin în acest moment. Dar apoi clipește și își revine – sau cel puțin se preface că își revine. De miercurea trecută, există o expresie ciudată în ochii ei. Mi se pare ca și cum ar fi doar prezentă fizic, dar mental complet în altă parte.

– Sunt doar răcit. O să mă fac bine în curând, spune ea fără tonus, semănând aproape cu una dintre acele voci moarte de computer pe care le auzi la anunțurile de așteptare și la liniile telefonice de urgență, ca și cum ar fi fost înlocuită de un robot.

Ruby se întoarce cu fața la perete și trage pătura și mai sus – un indiciu clar că pentru ea conversația s-a terminat. Oftez și sunt pe punctul de a mă ridica din nou, când telefonul ei mobil strălucitor de pe noptieră îmi atrage atenția. Mă aplec puțin în față pentru a putea vedea ecranul.

– Lin te cheamă, murmur eu.

– Nu-mi pasă, se întoarce în surdină.

Încruntându-mă, privesc cum apelul cade și, la scurt timp după aceea, pe ecran apare numărul de apeluri pierdute. Este în cifre duble. – Te-a sunat de mai mult de zece ori, Ruby. Orice s-ar fi întâmplat, nu vei putea să te ascunzi la nesfârșit.

Sora mea doar bombănește.

Mama a spus să îi acordăm timp, dar îmi este din ce în ce mai greu să o văd pe Ruby suferind. Nu trebuie să fii un geniu ca să pui cap la cap și să ajungi la concluzia că James Beaufort și prietenii lui idioți sunt probabil implicați în toată povestea asta.

Cu toate acestea, am crezut că Ruby a lăsat de mult în urmă problema Beaufort. Deci, ce s-a întâmplat? Și când?

Am încercat să analizez situația așa cum ar fi făcut-o Ruby în locul meu și am făcut o listă în minte:

1. Ruby a fost la Oxford pentru interviurile cu candidații.

2. când s-a întors, totul era încă în regulă.

3. Seara, Lydia Beaufort a apărut la ușa noastră și Ruby a dispărut cu ea.

După aceea, totul a fost diferit: Ruby s-a ascuns și de atunci nu a mai scos aproape niciun cuvânt.

5. De ce?????

Bine. Probabil că lista lui Ruby ar fi mult mai structurată, dar cel puțin eu am pus lucrurile într-o ordine logică și știu: orice ar fi fost, trebuie să se fi întâmplat miercuri seara.

Dar unde s-a dus Lydia cu ea?

Privirea mea se plimbă de la Ruby, căreia doar linia părului iese acum la iveală de sub pătură, la telefonul mobil și înapoi. Nu-i va simți lipsa, sunt destul de sigur de asta.

– Dacă mai e ceva, voi fi alături, îi spun, chiar dacă știu că oricum nu va accepta oferta. Apoi mă

ridic în picioare cu un oftat foarte tare, întinzând mâna spre telefonul mobil într-o clipă. Îl strecor în mâneca puloverului meu larg tricotat și mă întorc în vârful picioarelor în camera mea.

În timp ce închid ușa în liniște în urma mea, răsuflu ușurată – și mă simt instantaneu vinovată. Privirea mi se îndreaptă brusc spre perete, ca și cum Ruby m-ar putea vedea din patul ei. Probabil că nu-mi va mai adresa niciodată o vorbă dacă va afla că i-am nesocotit intimitatea în felul acesta. În același timp, în calitate de soră, este de datoria mea să aflu cum o pot ajuta. Nu-i așa?

Mă duc la birou și mă așez pe scaunul scârțâitor. Apoi îmi scot telefonul mobil din mânecă. Sora mea păstrează un secret uriaș despre ceea ce se întâmplă la școala ei, dar bineînțeles că știu cu ce fel de oameni merge la Maxton Hall: băieți și fete ai căror părinți sunt aristocrați, actori, politicieni sau antreprenori și care au atât de multă influență în țara noastră încât nu de puține ori sunt menționați în știri. Urmăresc de ceva vreme câțiva dintre colegii de clasă ai lui Ruby pe Instagram și ajung și eu să aud ce zvonuri circulă despre ei. Doar ideea a ceea ce i-ar fi putut face acești oameni lui Ruby îmi întoarce stomacul pe dos.

Ezit doar o clipă, apoi deblochez telefonul mobil al lui Ruby și apelez la jurnalul de apeluri. Nu numai că Lin a contactat-o, dar apare de câteva ori și un număr care nu este stocat în telefonul ei mobil. Fără să mai stau pe gânduri, o sun pe persoana de contact a lui Lin – la urma urmei, este singura persoană din școala sinistră a lui Ruby pe care o cunosc personal. Ridic receptorul la ureche cu ezitare. Tonul de apelare sună doar o singură dată, apoi îl ridic.

– Ruby, o aud pe Lin spunând fără suflare. – În sfârșit. Ce mai faci?

– Lin – este Ember, o întrerup înainte ca ea să poată continua.

– Ember? Ce...

– Ruby nu se simte foarte bine.

Lin tace pentru o clipă. Apoi spune încet: – Este de înțeles după cele întâmplate.

– *Ce* s-a întâmplat? izbucnește din mine. – Ce naiba s-a întâmplat, Lin? Ruby nu vrea să vorbească cu mine, iar eu sunt incredibil de îngrijorată. Beaufort i-a făcut ceva? Dacă da, o să mă duc după broasca aia...

– Ember. Acum ea este cea care mă întrerupe. – Despre ce vorbești?

Îmi încrunt fruntea. – Despre ce vorbești?

– Mă refer la faptul că Ruby îmi scrie miercuri că s-a împăcat cu James Beaufort, iar eu aflu astăzi că mama lui a murit cu o zi de luni înainte.

2

Ruby

Ember bate din nou la ușa mea.

Mi-aș dori să am energia necesară pentru a o îndepărta. hic ken. Pot să înțeleg că este îngrijorată, dar eu nu mă simt în stare să mă ridic la nimic sau să vorbesc cu cineva în acest moment. Chiar dacă acel cineva este sora mea.

– Ruby, Lin e la telefon.

Încruntându-mă, îmi trag pătura de pe față și mă întorc. Ember stă în fața patului meu, ținând un telefon mobil în mâna întinsă. Strâmb ochii. Este telefonul *meu* mobil. Iar numele lui Lin se aprinde pe ecran.

– Mi-ai luat telefonul mobil? întreb eu cu sfială. Simt că indignarea răsare adânc în mine, dar sentimentul dispare la fel de repede cum a apărut. În ultimele zile, corpul meu s-a simțit ca o gaură neagră care a înghițit orice emoție înainte ca aceasta să aibă șansa de a ajunge la mine.

Nimic nu mai reușește să mă convingă, nu mai am chef să fac nimic. Să mă dau jos din pat de fiecare dată este ca și cum aș alerga un maraton, nu am mai coborât de trei zile. Nu am lipsit nicio zi de curs de când am început să frecventez Maxton Hall, dar numai ideea de a face duș, de a mă îmbrăca și de a fi în preajma oamenilor timp de șase-zece ore mă copleșește. Ca să nu mai spun că nu aș putea suporta să-l văd pe James. Probabil că m-aș prăbuși ca o floare ofilită la vederea lui. Sau aș izbucni în lacrimi.

– Spune-i că o voi suna înapoi, mormăi eu. Vocea îmi este zgâriată pentru că am vorbit foarte puțin în ultimele zile.

Ember nu se mișcă. – Ar trebui să vorbești cu ea acum.

– Dar nu *vreau să* vorbesc cu ea acum. Ceea ce vreau este puțin timp pentru a mă pune pe picioare. Trei zile nu sunt suficiente pentru a o înfrunta pe Lin și întrebările ei. I-am scris doar un bilet scurt miercuri. Ea nu știe ce s-a întâmplat exact între mine și James la Oxford, iar eu nu am puterea să-i povestesc chiar acum. Sau despre ce s-a întâmplat după aceea. Mi-ar plăcea să uit toată săptămâna trecută și să mă prefac că totul este așa cum a fost

întotdeauna. Din păcate, asta nu este posibil atâta timp cât nu reușesc nici măcar să mă ridic din pat.

– Te rog, Ruby, spune Ember, uitându-se la mine urgent. – Nu știu de ce ești atât de tristă și de ce nu vrei să vorbești cu mine despre asta, dar... Lin tocmai mi-a spus ceva. Și cred că ar trebui să vorbești cu adevărat.

Mă uit întunecat la Ember, dar când îi văd privirea hotărâtă de pe față, știu că am pierdut. Nu va părăsi camera mea până când nu voi vorbi cu Lin. În unele lucruri suntem mult prea asemănătoare, iar încăpățânarea este cu siguranță unul dintre ele.

Resemnat, întind mâna și iau telefonul mobil.

– Lin?

– Ruby, dragă, trebuie să vorbim.

Tonul ei îmi spune că știe.

Ea știe ce a făcut James.

Știe că mi-a smuls inima cu ambele mâini, doar ca să o arunce pe jos și să o calce în picioare.

Și dacă Lin știe, restul școlii știe cu siguranță.

– Nu vreau să vorbesc despre James, am croncănit. – *Nu vreau* să *mai* vorbesc *niciodată* despre el, bine?

Pentru o clipă, Lin este foarte tăcut. Apoi respiră adânc. – Ember mi-a spus că ai plecat cu Lydia miercuri seara.

Nu spun nimic, doar mă joc cu tivul păturii cu mâna liberă.

– Acolo ai aflat?

Am lăsat să iasă un râs fără sunet. – Ce vrei să spui? Că e un nemernic?

Lin oftează. – Chiar nu ți-a spus Lydia nimic?

– Ce ar fi trebuit să-mi spună? întreb ezitant.

– Ruby ... Ai văzut mesajul meu de mai devreme?

Tonul lui Lin este atât de atent, încât mă simt brusc rece și fierbinte în același timp. Înghit în sec. – Nu... Nu m-am uitat la telefonul mobil de miercuri.

Lin respiră adânc. – Atunci chiar nu știi încă.

– Ce nu știu încă?

– Ruby, stai jos?

Mă îndrept în pat.

Nu pui această întrebare nimănui decât dacă s-a întâmplat ceva absolut îngrozitor. Dintr-o dată, imaginea lui James împreună cu Elaine, drogați în acea piscină, este înlocuită de o imagine mult mai

oribilă. James, care s-a accidentat și s-a rănit. James, care zace în spital.

– Ce s-a întâmplat?

– Cordelia Beaufort a murit lunea trecută.

Îmi ia o clipă să realizez ce tocmai a spus Lin.

Cordelia Beaufort a murit lunea trecută.

O tăcere insuportabilă se așterne între noi.

Mama lui James este moartă. De luni.

Îmi amintesc săruturile noastre intime, mâinile lui alergând neliniștite pe corpul meu gol, senzația copleșitoare când era în mine.

Este imposibil ca James să fi știut asta deja în acea seară – în acea noapte. Nici măcar el nu este un actor atât de bun. Nu, el și Lydia trebuie să fi aflat prima dată chiar miercuri.

O aud pe Lin vorbind, dar nu mă pot concentra asupra cuvintelor ei. Mintea mea este prea ocupată să se întrebe dacă este posibil ca Mortimer Beaufort să le fi ascuns copiilor săi timp de două zile că mama lor murise. Și dacă a fost așa – cât de groaznic trebuie să se fi simțit James și Lydia când au venit acasă miercuri și au aflat?

Îmi amintesc ochii umflați și roșii ai Lydiei când a stat la ușa mea și m-a întrebat dacă James era cu mine. Privirea goală și lipsită de emoții pe care mi-a

aruncat-o James. Și momentul în care a sărit în piscină și a distrus tot ce se dezvoltase între noi în noaptea precedentă.

O pulsație dureroasă se răspândește în tot corpul meu. Îmi iau telefonul mobil de la ureche și pornesc difuzorul. Apoi dau click pe mesajele mele. Deschid istoricul, care este afișat sub un număr necunoscut. Se deschid trei mesaje necitite:

Ruby. Îmi pare foarte rău. Îți pot explica totul.

Te rog să te întorci la Cyril sau să-mi spui unde ești ca Percy să te ia.

Mama noastră a murit. James este complet speriat. Eu nu știu ce să fac.

– Lin, șoptesc eu. – Chiar este adevărat?

– Da, îi răspunde Lin în șoaptă. – Un comunicat de presă a fost emis mai devreme și, după nici jumătate de minut, știrea era peste tot.

Tăcerea se răspândește din nou între noi. Mii de gânduri se învârt în capul meu deodată. Nimic nu mai pare să aibă sens. Nimic în afară de acest sentiment care mă cuprinde atât de brusc și de violent, încât următoarele cuvinte ies din mine ca de la sine: – Trebuie să mă duc la el.

Pentru prima dată văd zidul de piatră gri care înconjoară proprietatea familiei Beaufort. O poartă uriașă de fier blochează intrarea, în fața ei o duzină de oameni cu camere de luat vederi și microfoane în mâini.

– Ce șobolani, murmură Lin și oprește mașina la câțiva metri în fața lor. Instantaneu, reporterii încep să se miște și vin în fugă spre noi.

Lin se apleacă în față și apasă pe butonul care încuie ușile mașinii din interior. – Cheam-o pe Lydia să deschidă poarta.

Sunt atât de recunoscătoare că este alături de mine în acest moment, păstrându-mi mintea limpede. M-a întrebat, fără nici măcar o secundă de ezitare, dacă trebuie să mă ducă ea cu mașina și se afla în fața casei mele la nici jumătate de oră de la convorbirea noastră telefonică. Orice îndoială cu privire la cât de profundă este prietenia dintre mine și Lin a dispărut în acel moment.

Îmi scot telefonul mobil din buzunar și sun la numărul care m-a contactat de mai multe ori în ultimele zile.

Lydia are nevoie de câteva secunde pentru a răspunde.

– Alo? Vocea ei sună la fel de nazal ca miercuri seară, când am fost împreună la Cyril's.

– Mă aflu în fața casei tale. Poți să deschizi poarta? întreb și, în același timp, încerc să-mi acopăr fața cu un braț. Nu știu dacă acest lucru are efectul dorit. Între timp, reporterii stau chiar lângă mașina lui Lin și ne strigă întrebări pe care eu nu le înțeleg.

– Ruby? Ce...?

Cineva începe să bată în geamul meu. Lin și cu mine tresărim violent.

– Cât mai curând posibil, poate?

– Așteaptă o clipă, revine Lydia, apoi închide.

Durează aproximativ o jumătate de minut până când poarta se deschide și cineva se apropie de mașina noastră. Abia când persoana se află la câțiva metri de noi o recunosc.

E Percy.

Vederea șoferului îmi face inima să tresară. Fără avertisment, sunt copleșită de amintiri. Amintirile unei zile la Londra care a început frumos, dar s-a terminat prost. Și ale unei nopți în care James a avut grijă cu dragoste de mine pentru că prietenii lui s-au purtat urât și m-au împins într-o piscină.

Trece pe lângă reporteri și îi face semn lui Lin să coboare geamul.

– Treceți prin poarta din fața casei, dormiți. Acești oameni sunt pasibili de urmărire penală dacă intră pe proprietate. Nu vă vor urmări.

Lin dă din cap și, după ce Percy îi face pe reporteri să se dea la o parte, ea conduce mașina pe proprietatea întinzându-se. Calea de acces este de fapt mai degrabă un drum de țară, din punct de vedere al lățimii și lungimii, înconjurată de un spațiu verde asemănător unui parc acoperit de ger. În depărtare pot distinge o casă mare: Este de formă dreptunghiulară, cu două etaje și mai multe frontoane. Acoperișul în șarpantă din ardezie cenușie este la fel de mohorât ca și restul fațadei, construită din cărămidă, dar placată cu granit. În ciuda pustietății pe care o transmite casa, se poate vedea de la prima vedere că în ea locuiesc oameni bogați. Cred că i se potrivește lui Mortimer Beaufort, deoarece pare rece și atât de masivă. Totuși, mi-i pot imagina cu greu pe Lydia și James în ea.

Lin dirijează mașina prin curtea din față și se oprește în spatele unei mașini sport negre parcate în partea laterală a casei, în fața unei intrări de garaj.

– Vrei să intru cu tine? întreabă ea, iar eu dau din cap.

Aerul este înghețat în timp ce ieșim și ne îndreptăm repede spre scările de la intrare. Chiar înainte de prima treaptă, o apuc de brațul lui Lin. Prietenul meu se întoarce spre mine și se uită întrebător la mine.

– Îți mulțumesc că m-ai adus aici, spun fără suflare. Nu știu la ce să mă aștept în această casă. Faptul că îl am pe Lin cu mine îmi înlătură o parte din frică și îmi face un bine incredibil. În urmă cu trei luni și jumătate, asta ar fi fost de neconceput – pe atunci îmi țineam viața privată strict separată de cea de la școală și nu-i spuneam lui Lin aproape nimic personal. Toate acestea s-au schimbat. Mai ales din cauza lui James.

– Acest lucru este de la sine înțeles. Îmi ia mâna și mi-o strânge scurt.

– Mulțumesc, șoptesc din nou.

Lin îmi face semn din cap, apoi urcăm scările. Lydia deschide ușa înainte să apucăm să sunăm la sonerie. Pare la fel de agitată ca acum trei zile. Și acum știu de ce.

– Îmi pare rău, Lydia, am spus.

Își mușcă buza inferioară cu putere și își coborî ochii spre podea. În acea secundă nu-mi pasă că de fapt nu ne cunoaștem bine sau că nu suntem apropiați în vreun fel. Mă împiedic pe ultima treaptă și o îmbrățișez. Trupul ei începe să tremure de îndată ce o cuprind cu brațele și nu mă pot abține să nu mă gândesc la miercuri. Dacă aș fi știut ce se întâmplase și cât de rău se simțea, în niciun caz nu aș fi lăsat-o singură.

– Îmi pare atât de rău, șoptesc din nou.

Lydia își înfige degetele în puloverul meu și își îngroapă fața în clavicula mea. O țin strâns în brațe și îi mângâi spatele în timp ce îi simt lacrimile care îmi îmbibă bluza. Nu-mi pot imagina ce trebuie să treacă prin mintea ei în acest moment. Dacă mama mea ar trebui să moară... nu aș ști cum să trec peste asta.

Între timp, Lin închide în liniște ușa de la intrare. Privirea ei o întâlnește pe a mea în timp ce se oprește la câțiva metri de noi. Pare la fel de afectată cum mă simt și eu.

La un moment dat, Lydia se desprinde de mine. Pete roșii adânci i s-au întins pe obraji, ochii îi sunt roșii și sticloși. Ridic mâna și îi îndepărtez câteva șuvițe umede de păr de pe obraz.

– Pot să fac ceva pentru tine? întreb cu atenție.

Ea clătină din cap. – Asigură-te doar că fratele meu redevine el însuși. Este complet ieșit din fire. Eu... – Vocea îi este zgâriată și răgușită de la atâta plâns, și trebuie să-și curețe gâtul înainte de a putea continua. – Nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Se autodistruge și nu știu cum să-l ajut.

La cuvintele ei, inima mea începe să pulseze dureros. Nevoia de a-l vedea pe James și de a-l lua în brațe ca pe Lydia este copleșitoare – chiar dacă mă tem de întâlnire.

– Unde este?

– Cyril și cu mine l-am dus în camera lui. A leșinat mai devreme.

Am tresărit la cuvintele ei.

– Pot să vă duc acolo dacă doriți, continuă ea, făcând semn cu capul spre scara sinuoasă care duce la etajul superior. Mă întorc spre Lin, dar prietena mea dă din cap. – Eu o să aștept aici. Mergi tu înainte.

– Băieții sunt în spatele salonului, dacă vrei să li te alături. Vin și eu imediat, spune Lydia și arată spre cealaltă parte a holului, unde un coridor duce în spatele casei. Abia acum observ muzica ușoară

care pare să vină de acolo. Lin ezită o clipă, dar apoi dă din cap.

Lydia și cu mine urcăm împreună scările largi de lemn maro închis. În timp ce facem acest lucru, observ că casa familiei Beaufort pare mult mai prietenoasă decât pare din exterior. Holul este luminos și primitor. Pe pereți nu sunt fotografii de familie ca la noi, dar cel puțin nu există picturi în ulei ale membrilor familiei care au murit de secole în rame aurii, ca în Vegas. Tablourile care au fost puse aici sunt colorate și impresioniste și, chiar dacă nu fac o impresie deosebit de personală, transmit o atmosferă binevenită.

La etaj, ne întoarcem pe un coridor mai întunecat și atât de lung încât mă întreb inevitabil ce se află în spatele tuturor ușilor pe lângă care trecem. Și cum este posibil ca aici să locuiască o singură familie.

– Am ajuns, murmură deodată Lydia și se opri în fața unei uși mari. Ne uităm amândoi la ea pentru o clipă, apoi ea se întoarce spre mine. – Știu că îți cer prea mult, dar am sentimentul că are mare nevoie de tine acum.

Cu greu îmi pot ordona gândurile și sentimentele. Corpul meu pare să știe că James se

află în spatele ușii – sunt atrasă de el ca un magnet. Și chiar dacă nu sunt sigură că îl pot ajuta în felul în care speră Lydia, tot vreau să fiu alături de el.

Lydia îmi atinge scurt brațul. – Ruby... Nu s-a întâmplat nimic între James și Elaine, cu excepția acelui sărut.

Mă înțepenesc.

– James a ieșit imediat după aceea din piscină și s-a prăbușit pe un fotoliu. Știu că poate fi crud, dar...

– Lydia, o întrerup.

– ... nu era el însuși.

Am clătinat din cap. – Nu pentru asta am venit aici.

Nu-mi pot face griji pentru asta acum. Pentru că dacă o fac – dacă îmi permit să mă gândesc la James și Elaine – furia și dezamăgirea vor pune stăpânire pe mine și atunci nu voi reuși să trec de acea ușă.

– Nu pot auzi asta acum.

Pentru o clipă, Lydia se uită de parcă ar vrea să o contrazică, dar în cele din urmă se mulțumi să ofteze: – Am vrut doar să știi asta.

Apoi se întoarse și porni pe coridorul lung până la scări. O privesc cum pleacă până când ajunge la scări, unde o dâră lungă de lumină se aruncă pe

covorul scump. Când ea a dispărut complet din câmpul meu vizual, mă întorc spre ușă.

Nu cred că mi s-a părut vreodată ceva atât de dificil în viața mea ca să ajung la acest buton. Îl simt rece sub degete și un fior îmi străbate coloana vertebrală în timp ce îl întorc ezitant și deschid ușa.

Cu respirația tăiată, stau în pragul camerei lui James.

Camera are tavane înalte și acoperă cu siguranță întreaga suprafață a etajului superior al micuței noastre case terasate. În dreapta mea se află un birou cu un scaun din piele maro în fața lui. În stânga mea, rafturi se întind de-a lungul peretelui, pline de coperți de cărți, caiete, între câteva figuri de artă care îmi amintesc de cele pe care le-am văzut în filiala din *Beaufort în acea* perioadă. În afară de ușa pe care tocmai am intrat, mai sunt încă două de o parte și de alta a încăperii. Sunt din lemn masiv și presupun că una duce în baie, iar cealaltă – ceva mai mică – în dulapul lui James. În mijlocul camerei se află o zonă de relaxare cu o canapea, o măsuță de cafea pe un covor persan și un scaun cu aripi.

Cu prudență, traversez camera. Un pat king-size se află chiar vizavi de ușa din cealaltă parte a

camerei. Există ferestre mari de o parte și de alta a patului, dar perdelele sunt aproape complet trase, astfel încât doar două fâșii înguste de lumină sunt aruncate pe podea.

L-am recunoscut imediat pe James.

Stă întins în pat, o pătură gri închis îi acoperă cea mai mare parte a corpului. Mă apropii cu grijă până când îi pot vedea fața.

Gâfâind, îmi pierd respirația.

Am crezut că James doarme... dar are ochii deschiși. Iar privirea lui îmi trimite un fior de gheață pe șira spinării.

Ochii lui James – în mod normal, întotdeauna atât de expresivi – sunt lipsiți de viață. Fața lui este complet goală.

Mai fac un pas spre el. El nu reacționează, nu dă niciun semn că mi-a observat prezența. În schimb, se uită fix prin mine. Pupilele îi sunt nefiresc de mari, iar mirosul de alcool se simte greu în aer. Involuntar, nu mă pot abține să nu mă gândesc la seara de miercuri, dar împing amintirea înapoi. Nu am venit aici ca să mă gândesc la sentimentele mele rănite. Am venit aici pentru că James și-a pierdut mama. Nimeni nu ar trebui să treacă singur prin așa

ceva. Mai ales nu cineva la care eu – în ciuda a tot ce se întâmplă – țin atât de mult.

Fără să mai stau pe gânduri, acopăr ultima distanță dintre noi și mă așez cu grijă pe marginea patului.

– Hei, James, șoptesc eu.

Tresări de parcă ar fi căzut într-un vis și acum sărea dureros. În clipa următoare își întoarce ușor capul în direcția mea. Are cearcăne sub ochi, părul îi atârnă răvășit în frunte. Buzele îi sunt uscate și crăpate pe alocuri. Arată de parcă s-ar fi hrănit doar cu alcool de câteva zile.

Când a sărutat-o pe Elaine, i-am urat numai lucruri rele. Mi-am dorit ca cineva să-l rănească la fel de mult cum m-a rănit el pe mine. Mi-am dorit să mă răzbun pentru inima mea rănită. Dar văzându-l atât de distrus acum nu-mi dă satisfacția pe care o speram. Dimpotrivă, este exact opusul. Mai degrabă, mă simt ca și cum durerea lui se revarsă asupra mea și mă trage în jos. Disperarea mă cuprinde, pentru că nu știu ce pot face pentru el. Toate cuvintele care îmi vin în minte în acest moment par lipsite de sens.

Cu blândețe, ridic mâna și îi mângâi șuvițele blond-roșcate de pe frunte lui James. Îmi trec ușor

vârful degetelor pe obrazul lui și îmi așez palma pe fața lui rece. Mă simt ca și cum aș ține în mână ceva infinit de fragil.

Îmi adun tot curajul, mă aplec spre el și îmi apăs buzele pe fruntea lui.

Lui James i se întrerupe respirația.

Pentru o clipă rămânem încremeniți în această poziție, niciunul dintre noi nu îndrăznește să se miște.

Apoi mă așez din nou și îmi trag mâna înapoi.

În secunda următoare, James mă apucă de șolduri. Se înfige cu ghearele în mine cu degetele și se aruncă literalmente în față. Sunt atât de speriată de mișcarea bruscă încât înghet. James își înfășoară brațele în jurul meu și-și îngroapă fața în gât. Întregul lui corp este zguduit de suspine adânci.

Îmi pun brațele în jurul lui și îl strâng în brațe. Nu pot spune nimic în această secundă. Nu pot să empatizez cu pierderea lui și nu vreau să pretind că pot.

Ceea ce pot face este să fiu alături de el în acea secundă. Îl pot mângâia pe spate și îi pot împărtăși lacrimile. Pot să simt pentru el și să-l fac să înțeleagă că nu trebuie să treacă singur prin asta, indiferent de ce s-a întâmplat între noi.

Și în timp ce James plânge în brațele mele, îmi dau seama că am judecat complet greșit situația.

Am crezut că, după tot ce mi-a făcut, aș putea să-l scot din viața mea. Am sperat să trec peste el cât mai repede posibil. Dar acum, când îmi dau seama ce îmi face și mie durerea lui, știu că nu se va întâmpla atât de repede.

3

James

Pereții se învârt. Nu știu unde este sus și unde jos, simt doar mâinile lui Ruby ancorându-mă la jumătatea drumului spre realitate. Stă pe patul meu, cu spatele sprijinit de căpătâiul patului, în timp ce eu sunt pe jumătate întinsă peste ea. Brațul ei este înfășurat strâns în jurul meu, iar mâna ei îmi mângâie ușor capul. Nu mă concentrez decât pe căldura corpului ei, pe respirația ei constantă și pe atingerea ei.

Habar nu am câte zile au trecut între timp. De îndată ce încerc să-mi amintesc ceva, nu există decât ceață. Ceață cenușie densă și două gânduri care îmi revin mereu și mereu în scurtele momente de claritate:

În primul rând, mama mea a murit.

În al doilea rând, am sărutat o altă fată în fața lui Ruby.

Indiferent cât de mult alcool am băgat în mine sau ce am luat – nu voi uita niciodată expresia feței

lui Ruby în acel moment. Părea atât de neîncrezătoare și de rănită. Ca și cum i-aș fi distrus lumea.

Îmi îngrop din nou fața în talia lui Ruby. Pe de o parte, pentru că mi-e teamă că se va ridica și va pleca în orice moment. Pe de altă parte, pentru că mi-e teamă că lacrimile se vor întoarce în orice moment. Cu toate acestea, niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplă. Ruby rămâne, iar eu, evident, nu mai am lichid în mine de care să mă lipsesc.

Am sentimentul că nu mai am nimic în mine. Poate că sufletul meu a murit odată cu mama mea. Cum altfel aș fi putut să-i fac asta lui Ruby?

Cum *am* putut să-i fac asta lui Ruby?

Ce este în neregulă cu mine?

Ce naiba e în neregulă cu mine?

– James, trebuie să respiri, șoptește Ruby brusc.

La cuvintele ei, îmi dau seama că da, am încetat să mai respir. Nu sunt sigur cât timp a trecut.

Respir adânc și o las să iasă încet. Nu este atât de dificil.

– Ce se întâmplă cu mine? Șoptirea acestor cuvinte este atât de obositoare, încât după aceea mă simt ca și cum le-aș fi strigat.

Mâna lui Ruby se oprește. – Ești îndurerată, revine ea la fel de liniștită.

– Dar de ce?

Acum o clipă am uitat să respir – acum respirația mea se scurge mult prea repede. Mă așez cu o smucitură. Mă doare pieptul, la fel ca și membrele, care se simt de parcă aș fi făcut prea mult sport. Și totuși, în ultimele zile nu am făcut altceva decât să reprim ceea ce se întâmplă cu viața mea.

– De ce? Privirea ei este caldă și mă întreb cum reușește să mă privească așa.

– De ce sunt trist, vreau să spun. Nici măcar nu-mi plăcea foarte mult de mama mea.

Înainte de a rosti cuvintele, am înghețat. Chiar am spus asta?

Ruby se întinde spre mâna mea și o ține strâns. – Ți-ai pierdut mama. Este normal să fii complet devastat atunci când cineva atât de important pentru tine moare.

Nu pare la fel de încrezătoare și convinsă ca de obicei. Cred că Ruby însăși habar nu are cum să se

comporte într-o astfel de situație. Faptul că este încă aici și că încearcă pare aproape un vis.

Poate chiar este unul.

– Ce s-a întâmplat aici? îmi șoptește ea brusc și îmi ridică cu grijă mâna dreaptă.

Îi urmăresc privirea. Degetele mele sunt încă însângerate acolo unde s-au despicat, restul pielii mele este plin de roșu și vânătăi.

Poate că nu este un vis până la urmă. Sau, dacă este, este unul foarte realist.

– L-am lovit pe tatăl meu. Cuvintele îmi ies din gură fără nicio judecată. Nu simt nimic atunci când le spun. Altceva e în neregulă cu mine. La urma urmei, orice persoană cât de cât normală știe că nu ridici niciodată mâna împotriva părinților tăi. Dar momentul în care tatăl meu ne-a dat vestea morții mamei, mie și Lydiei – atât de lipsit de tonus și de rece – a fost momentul în care nu am mai putut suporta.

Ruby îmi ridică mâna la gură și își apasă buzele pe dosul mâinii mele. Inima mea începe să bată mai repede și un tremur îmi străbate corpul. Atingerea ei se simte atât de bine, chiar dacă blândețea ei mă omoară. Totul în legătură cu ea mi se pare greșit și corect în același timp.

Încă din copilărie, părinții mei m-au învățat că nu ar trebui să las sentimentele mele să se vadă. Așa ajung oamenii să te cunoască și te pot judeca la un moment dat. De îndată ce îți arăți slăbiciunea, te faci vulnerabil – și nu-ți poți permite asta ca director general al unei companii mari. Dar nu m-au pregătit pentru o astfel de situație. Ce te faci când îți pierzi mama la optsprezece ani? Pentru mine, a existat un singur răspuns la această întrebare: Încerci să suprimi adevărul cu alcool și droguri și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic.

Dar acum că Ruby este cu mine, nu sunt sigură că pot continua așa. Îmi las privirea să se plimbe pe fața ei: peste părul ei ușor ciufulit și până la gât. Îmi amintesc exact cum a fost să-mi apăs buzele pe pielea moale a gâtului ei. Cât de copleșitor m-am simțit să o strâng în brațe. Să fiu în interiorul ei.

Acum pare la fel de tristă cum mă simt și eu. Nu știu dacă se gândește doar la mama mea sau și la cât de mult am rănit-o eu.

Dar un lucru știu sigur: Ruby nu merita comportamentul meu. Întotdeauna m-a făcut să mă simt ca și cum aș putea face orice. Și indiferent de ce s-a întâmplat… nu ar fi trebuit să o las niciodată pe Elaine să mă sărute doar pentru a-mi dovedi mie și

tuturor celorlalți că sunt un nemernic rece emoțional căruia nu-i pasă de nimic – nici măcar de moartea propriei mele mame. A fost o lașitate să o îndepărtez pe Ruby de mine în felul acela. Și a fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o în viața mea.

– Îmi pare rău, am spus răgușit. Am gâtul ruginit și am nevoie de mult efort ca să vorbesc. – Îmi pare atât de rău pentru ceea ce am făcut.

Întregul corp al lui Ruby se înțepeni. Minutele trec și ea nu se mișcă. Cred că a încetat chiar să mai respire.

– Ruby ...

Ea doar dă din cap. – Nu face asta. Nu de asta sunt aici.

– Știu ce greșeală am făcut, eu...

– James, oprește-te, șoptește ea cu insistență.

– Știu că nu ai niciun motiv să mă ierți. Dar eu...

Mâna lui Ruby tremură în timp ce o ia din mâna mea. Apoi se ridică de pe pat. Își netezește mai întâi puloverul și apoi își împinge franjurile în jos. Pare că vrea să-și refacă înfățișarea îngrijită, cea cu care n-am mai observat-o de doi ani. Și totuși, s-au întâmplat mult prea multe între noi pentru asta. Nu

există nimic care ar putea să o facă din nou invizibilă pentru mine.

– Nu mai pot face asta acum, James, mormăi ea – Îmi pare rău.

În clipa următoare a trecut prin camera mea. Nu se mai întoarce spre mine și nici nu mă privește în timp ce iese din camera mea și închide ușa în liniște în urma ei.

Strâng dinții cu putere, în timp ce arderea din spatele ochilor revine și umerii încep să îmi tremure din nou.

Nu știu cât timp am stat întinsă în pat, uitându-mă la perete, dar în cele din urmă îmi revin și mă duc jos. Afară s-a întunecat de mult și mă întreb dacă băieții mai sunt încă aici. Chiar înainte de a intra în salon, le aud vocile blânde. Ușa este întredeschisă și mă opresc cu mâna pe mâner.

– Asta nu mai e normal, mormăi Alistair. – Dacă va continua așa, într-o zi va intra în comă din cauza băuturii. Nu înțeleg de ce nu vrea să vorbească cu noi.

– Nici eu nu aș avea curajul să vorbesc în situația lui. Keshav. Nu sunt surprins că el, dintre toți oamenii, spune asta.

– Dar îți cunoști și limitele. Nu mai sunt atât de sigur de James.

– N-ar fi trebuit să lăsăm să se ajungă atât de departe, intervine Wren. – Până ieri chiar am crezut că vrea doar să sărbătorească Oxford.

Se lăsă o clipă tăcere, apoi Wren continuă liniștit: – Dacă nu vrea să vorbească despre asta, trebuie să acceptăm asta.

Alistair pufni în nas. – Și să continui să-l privesc cum se autodistruge? Cu greu.

– Poți să-i iei alcoolul și drogurile, mormăi Wren... – Dar mama lui e moartă. Și până când nu acceptă asta, suntem neputincioși, oricât de nasol ar fi asta.

Un fior rece ca gheața mă străbate pe șira spinării. Ei știu deja. Ideea de a trebui să mă uit la fețele lor jalnice într-o clipă îmi întoarce stomacul pe dos. Nu-mi doresc asta. Vreau ca totul să fie ca înainte. Dar dacă vizita lui Ruby mi-a arătat un lucru, este că acum este momentul să le fac față.

Așa că îmi rup gâtul, îmi încercuiesc umerii dureroși și intru în salon.

Alistair este pe punctul de a răspunde, dar își strânge buzele când mă vede. Mă îndrept direct spre căruciorul cu băuturi și scot o sticlă de whisky. Nu

pot să trec prin ceea ce urmează să fac treaz. Îmi torn un pahar și îl beau dintr-o dată. Apoi îl pun jos și mă întorc spre băieți. Toți sunt prezenți, cu excepția lui Cyril. Alistair își învârte ultima parte a lichidului înainte și înapoi în pahar, cu privirea fixată ferm pe podea. Kesh mă privește cu ochii negri, așteptând, la fel ca și Wren. Deși ei știu deja, mi se pare important să spun cu voce tare următoarele cuvinte:

– Mama mea a murit.

Este prima dată când spun asta.

Și doare chiar mai tare decât mă așteptam. Nici măcar alcoolul nu poate face nimic în privința asta. Tocmai de aceea am evitat să vorbesc cu ei. Vorbirea nu face decât să provoace mai multă durere. Îmi evit privirea și mă holbez la pantofii mei pentru a nu fi nevoită să le urmăresc reacțiile. Nu m-am simțit niciodată atât de vulnerabilă ca acum.

Dintr-o dată aud pași care se apropie de mine. Când mă uit în sus, Wren este deja în fața mea. Mă înfășoară cu un braț în jurul meu și mă îmbrățișează strâns.

Obosită, mi-am lăsat fruntea să se afunde pe umărul lui. Brațele mele sunt grele ca plumbul și nu pot să-i întorc îmbrățișarea. Cu toate acestea, Wren

nu-mi dă drumul. La scurt timp după aceea, Kesh și Alistair ni se alătură și își pun mâinile pe umerii mei.

Cuvintele nu sunt necesare în acest moment, mai ales că nodul din gât m-ar fi împiedicat oricum să scot vreun sunet. Îmi ia ceva timp să mă stăpânesc pe jumătate. La un moment dat, Wren începe să mă împingă spre canapea, în timp ce Alistair îmi aduce un pahar cu apă și mi-l întinde în tăcere.

– Ce porcărie, mormăie Alistair și se așează lângă mine. – Și îmi pare atât de rău, James.

Nu reușesc să îi întorc privirea și nici nu reușesc să spun ceva în replică, așa că mă limitez să dau din cap.

– Ce s-a întâmplat, întreabă Kesh după un timp.

Sorbesc ezitant din paharul meu. Apa rece mă face să mă simt surprinzător de bine. – Ea... a avut un atac cerebral când eram în Oxford.

Tăcere. Nu cred că niciunul dintre băieți nu respiră. Poate că știau că mama a murit, dar este evident că această informație este nouă pentru ei.

– Tatăl meu ne-a spus doar când ne-am întors. Nu a vrut să stricăm interviurile. Simt un fior care mă străbate la amintirea conversației cu tata. Mă uit

la mâna mea albastră, o strâng în pumn și o slăbesc din nou.

Wren îmi pune o mână pe umăr. – Am bănuit că trebuie să se fi întâmplat ceva rău, murmură el după un timp. – Nu te-am mai văzut niciodată așa. Dar Lydia nu a spus nimic și tu abia dacă reacționai...

Keshav își curăță gâtul. – A fost un comunicat de presă de la *Beaufort* în această după-amiază. Atunci am aflat.

Am înghițit în sec. – Pur și simplu nu voiam să mă gândesc. La... nimic.

– E în regulă, James, spune Wren cu voce liniștită.

– Și mi-a fost teamă că, dacă o spun, va deveni realitate.

În cele din urmă îmi ridic privirea și mă uit la fețele afectate ale prietenilor mei. Ochii lui Keshav strălucesc suspicios, în timp ce obrajii lui Alistair nu mai au nicio culoare. Faptul că băieții mei o cunoșteau pe mama încă de când erau copii și că vestea morții ei îi va răpune probabil și pe ei, este un lucru la care nu mă gândisem deloc. Dintr-o dată îmi dau seama cât de egoistă a fost reacția mea. Nu numai că am ignorat realitatea și am rănit-o pe

Ruby, dar, prin acțiunile mele, mi-am îndepărtat și prietenii și pe Lydia de mine.

– Vei trece peste asta. *Vei trece peste asta,* spune Wren. Îi urmăresc privirea și îi zăresc pe Cyril și Lydia stând în picioare în ușă. Obrajii și ochii Lydiei sunt roșii. Cu siguranță că și eu arăt la fel.

– Indiferent de cum vă simțiți în acest moment, nu sunteți singur. Ne aveți pe noi. Bine? continuă Wren cu insistență și mă strânge de umăr. Privirea din ochii lui căprui este serioasă și fermă.

– Bine, îi răspund, chiar dacă nu am nicio idee dacă pot să-l cred.

4

Lydia

Percy intră pe hol chiar în momentul în care mă pregătesc să-mi pun la gât colierul de perle al mamei. – Sunteți gata de plecare, domnișoară? întreabă el, oprindu-se la câțiva pași de mine. – Domnul Beaufort și fratele dumneavoastră așteaptă deja în mașină.

Nu răspund. În schimb, agăț catarama lanțului și apoi îmi verific pentru ultima oară coafura. Apoi îmi cobor încet mâinile.

Mă uit la reflexia mea în oglindă. Planificatorul funerar al tatei nu numai că s-a ocupat de toate detaliile organizatorice, dar s-a asigurat și că eu, tata și James am fost îmbrăcați de un stilist în această dimineață. – Rimel rezistent la apă – te va ajuta să treci peste ziua de azi, scumpo, a ciripit tânăra femeie.

M-am gândit pentru scurt timp să-mi șterg ochii, încă umezi de la machiaj, cu ambele mâini pentru a distruge lucrarea, dar privirea severă a

tatălui meu m-a oprit. Doar datorită lui arăt prezentabilă acum. Ba chiar mai mult decât atât. Am mai mult machiaj pe față decât orice ședință foto pe care am făcut-o vreodată pentru o colecție *Beaufort*. Fardul de ochi și eyelinerul subtil sunt aplicate cu grijă, trei straturi de rimel rezistent la apă îmi lipesc genele, iar fața mea este conturată cu acuitate. Așa că pomeții mei ies în evidență ceva mai clar decât o făcuseră recent.

Tatăl meu s-a încruntat surprins când stilistul a comentat despre fața mea dolofană. Probabil că aș fi putut să mai ascund sarcina încă o lună sau două – dar nu mult mai mult.

De îndată ce îmi imaginez cum va reacționa familia mea, mă simt ca și cum cineva îmi taie aerul. Dar nu mă pot gândi la asta acum. Nu astăzi.

– Nu, răspund la întrebarea lui Percy după ceea ce mi se pare o veșnicie, dar mă întorc oricum și mă îndrept cu pași vioi spre ieșire. Percy mă urmează în tăcere. La garderobă vrea să mă ajute să îmi pun haina, dar mă întorc de la el. Privirea lui este atât de plină de compasiune încât nu-l pot suporta în acel moment, așa că îmi bag mânecile independent și apoi ies afară. Întreaga curte din fața proprietății noastre este acoperită de un ger care strălucește

ușor în soare. Cu grijă, cobor treptele scării din fața casei și mă îndrept spre berlina neagră parcată chiar în față. Percy îmi deschide ușa și îi mulțumesc înainte de a mă urca și de a mă lăsa să mă așez pe bancheta din spate, alături de James.

Atmosfera din mașină este deprimată. Nici James, nici tatăl meu, care stă pe banca de lângă noi, nu mă bagă în seamă. În timp ce eu port o rochie teacă neagră cu volane pe mânecile lungi, amândoi sunt îmbrăcați în costume negre făcute special pentru această zi. Culoarea închisă a țesăturii îl face pe fratele meu să pară și mai palid decât este deja. Stilistul a făcut un efort pentru a-i adăuga puțină culoare pe față, dar nu a funcționat. Pentru tata, în schimb, machiajul a făcut minuni: vânătăile din jurul ochiului nu mai sunt vizibile.

Scutur din cap în timp ce mă uit la ei. Familia mea este un dezastru.

Drumul până la cimitir trece pe lângă mine ca o frenezie. Încerc să fac la fel ca tata și fratele meu și să mă duc mental în alt loc, dar acest lucru este imposibil cel târziu din momentul în care ne oprim și Percy înjură încet.

Intrarea în cimitir este asediată de reporteri.

Strâmb ochii la James, dar fața lui este complet inexpresivă în timp ce își pune ochelarii de soare și așteaptă să se deschidă ușa mașinii. Înghit în sec și îmi trag haina mai strâns. Apoi îmi împing proprii ochelari de soare pe nas. Vederea reporterilor care se îmbrâncesc mă face să mă simt foarte rău. Încerc să inspir adânc pe nas și apoi să expir din nou pe gură.

Doi dintre agenții de pază angajați de Julia ne ajută să ieșim. Genunchii îmi sunt moi și tremurători, iar în timp ce ne îndreptăm spre capelă simt că sunt în stare de șoc. Jurnaliștii și paparazzi ne strigă după noi, dar în afară de numele meu și al lui James, nu înțeleg niciunul dintre cuvintele lor. Îi ignor și continui să merg repede, cu umerii încordați. Ajungând la capelă, personalul cimitirului ne deschide ușile pentru ca noi să putem intra fără să așteptăm.

Primul lucru pe care îl văd este sicriul așezat în fața altarului. Este negru, iar lumina lămpilor suspendate montate pe tavanul înalt al capelei se reflectă pe suprafața netedă, lăcuită.

Al doilea este femeia care stă chiar în fața sicriului. Părul ei este la fel de roșu ca al mamei, dar

cade în bucle moi până la umeri. Și ea poartă o haină neagră care îi ajunge până la genunchi.

– Mătușa Ofelia?" Cârâi și fac un pas spre ea.

Ea se întoarce. Ophelia este cu cinci ani mai tânără decât mama și, chiar dacă trăsăturile ei sunt mai moi și expresia nu la fel de serioasă, îți poți da seama de la prima vedere că este sora ei.

– Lydia. Văd în ochii ei aceeași tristețe profundă pe care o simt de câteva zile.

Vreau să mă duc la ea și să o iau în brațe, dar înainte de a face un pas înainte, tata mă apucă de braț. Privirea lui este rece ca gheața în timp ce se uită mai întâi la Ofelia și apoi la mine. Abia sesizabil, dă din cap. O pulsație dureroasă se răspândește prin corpul meu. Aceasta este înmormântarea mamei. Poate că nu au avut cea mai bună relație, dar erau surori. Și sunt sigură că mama ar fi vrut ca noi să fim acolo pentru Ophelia astăzi.

Fără să fie atent la mine sau la rezistența mea, tata îmi pune un braț în jurul umărului. Nu este un gest de afecțiune, ci mai degrabă îl simt ca pe o menghină de neclintit. În timp ce mă manevrează în rândul de scaune rezervat pentru noi, mă întorc încă o dată spre Ofelia, dar ea a dispărut în marea de oameni îmbrăcați în negru.

Cortegiul funerar este însoțit de mai mult de o duzină de agenți de securitate care merg alături de noi, asigurându-se că reporterii nu se apropie prea mult. Cei mai mulți dintre ei au suficient tact pentru a se poziționa la marginea drumului, dar unii dintre ei își țin aparatele de fotografiat atât de aproape de fețele noastre încât nu trebuie decât să întind mâna pentru a le atinge.

După o vreme mă uit la James, care merge lângă mine și se uită stoic la spatele tatălui nostru. Expresia lui este fixată în piatră, dură și inexpresivă, iar eu îmi doresc să mă pot uita în ochii lui. Atunci poate că aș ști ce se întâmplă în interiorul lui. Mă întreb dacă a luat cocaină sau a băut înainte să venim noi aici. În ultimele zile – mai exact din noaptea în care Ruby a fost cu noi – a fost complet retras și nu a vorbit cu mine sau cu băieții. Nu-l pot învinovăți. Suntem la fel în multe privințe. Și eu aș fi avut nevoie de ceva care să mă ajute să trec peste aceste zile oribile, aparent nesfârșite.

În timpul nesfârșitei oratorii funebre din capelă, m-am deconectat mental. Dacă aș fi ascultat tot ce spunea pastorul despre mama, probabil că aș fi cedat. În schimb, am ridicat un zid invizibil între mine și emoțiile mele și m-am concentrat doar să nu

plâng cu voce tare. Îmi imaginez cum s-ar fi simțit tatăl meu în legătură cu asta.

Încerc să evoc din nou acest zid când, în sfârșit, ne oprim în fața mormântului mamei. Mă uit la gaura neagră săpată în pământ și îndepărtez cu consecvență orice emoție de la mine. Pentru o clipă, cred că funcționează. Pastorul începe să vorbească din nou, dar eu nu ascult și nu mă gândesc la nimic.

Dar când sicriul este coborât în mormânt, am brusc sentimentul că nu mai pot respira. Am senzația că ceva puternic și întunecat se ridică în mine, sufocându-mi gâtul. Toate gândurile pe care am încercat să le reprim în ultima oră se luptă să iasă la suprafața conștiinței mele.

Trupul neînsuflețit al mamei zace în acest sicriu.

Ea nu se va mai întoarce.

Ea este moartă.

Mă simt rău. Gâfâind încet, îmi apăs mâna peste gură și mă clatin puțin într-o parte.

– Lydia? Vocea lui James sună ca și cum ar veni de departe.

Nu pot decât să dau din cap. Încerc, convulsiv, să-mi amintesc ce ne-a învățat tata înainte de înmormântare. Stai drept, scoate-ți ochelarii de

soare pentru cel mult jumătate de minut, fără lacrimi. Nu voia să dea presei mai mult dramatism decât era necesar.

Am nevoie de ultimele mele forțe pentru a mă aduna. Încerc să nu mă gândesc la mama. La faptul că nu-i voi mai putea cere niciodată un sfat. La faptul că nu-mi va mai aduce niciodată o ceașcă de ceai în camera mea atunci când stau de prea mult timp la birou și învăț pentru școală. La faptul că nu mă va mai îmbrățișa niciodată. Despre faptul că nu-și va mai întâlni niciodată nepotul. Despre faptul că sunt complet singură și că mi-e teamă că îi voi pierde și pe James și pe tata, pentru că familia noastră se destramă pe zi ce trece tot mai mult.

Un plâns liniștit îmi scapă din gât. Îmi strâng strâns buzele tremurânde pentru a nu scoate un alt sunet.

– Lydia, repetă James, de data aceasta mai insistent. Se apropie mai mult de mine, astfel încât brațele noastre să se atingă prin țesătura groasă a jachetelor noastre. Încet, îmi ridic privirea. James și-a dat jos ochelarii de soare și mă privește prin ochii întunecați. În ei recunosc ceva ce am căutat cu disperare în ultima săptămână. Ceva care îmi

amintește că este fratele meu și că va fi mereu alături de mine.

James își ridică ezitant mâna spre fața mea. E rece ca gheața, dar totuși se simte bine când își trece fugar degetul mare pe obrazul meu.

– Dă-l naibii pe tata, îmi șoptește el. – Dacă vrei să plângi, atunci plângi. Ești bine?

Această familiaritate din ochii lui și onestitatea cuvintelor sale fac ca zidul din mine să se prăbușească în sfârșit. Las sentimentele din mine să se transforme într-un vârtej, pentru că James este acolo să mă țină în brațe. Îmi pune un braț în jurul umărului și mă trage aproape de el. Îmi îngrop fața în pieptul lui. Mă simt ca acasă, iar inima mea grea se ușurează puțin. În timp ce lacrimile mele cad inexorabil pe haina lui, privim împreună cum sicriul este coborât din ce în ce mai mult până când ajunge la fund.

5

Ruby

Mă întorc la școală miercuri. Am sărit peste o săptămână și acum simt consecințele. Deși Lin mi-a dat notițele ei în weekend, am dificultăți în a urmări lecțiile. De două ori sunt interpelat la istorie și nu pot da un răspuns rezonabil. Cu toate acestea, în timp ce mă uit afectat la agendă, domnul Sutton nu pare să observe. Arată ca și cum ar fi complet ieșit din minți și mintea lui este în altă parte. Mă întreb dacă se gândește la Lydia la fel de des cum mă gândesc eu la James.

Când dimineața se termină, sunt epuizat. Mi-ar plăcea să mă așez din nou în bibliotecă și să mă uit la materialul pentru orele următoare, dar stomacul meu mârâie prea tare ca să sar peste prânz.

În drum spre cantină, Lin îmi închide telefonul în nas. – Ești bine? întreabă ea și îmi aruncă o privire deoparte.

– N-o să mai ratez nicio zi, am bombănit în timp ce ne îndreptăm împreună spre refectoriu. – E

cel mai oribil sentiment din lume, când habar nu ai ce vor profesorii de la tine.

Lin mă mângâie pe braț. – Te-ai descurcat bine, nu-i așa? Vei fi recuperat totul până cel târziu săptămâna viitoare.

– Mh, da, în timp ce ne întoarcem. – Cu toate acestea, a fost...

Mă opresc pe palier.

Ne aflăm în sala principală a Maxton Hall. În dreapta mea se află scara care duce la subsol.

Scările unde James m-a sărutat prima dată.

Amintirea lui înfășurându-și mâna în jurul gâtului meu și apăsându-și buzele pe ale mele mă cuprinde fără avertisment. Se derulează ca un film în ochii minții mele: gura lui alunecând peste a mea, mâinile lui ținându-mă, mișcările lui încrezătoare făcându-mi să îmi tremure genunchii. Dar, deodată, fața mea începe să se schimbe – se deformează până când se transformă complet. James nu mă mai ține pe mine, ci pe Elaine în brațele lui și o sărută cu pasiune.

O strângere violentă de inimă îmi străbate stomacul și trebuie să fac un mare efort ca să nu mă strâmb.

Apoi cineva mă lovește din lateral – și mă întorc în Maxton Hall. În locul sărutului, văd scările goale de la subsol și oameni care se îndreaptă spre cafenea. Durerea de crampe din stomac a dispărut și ea.

Respir adânc. Toată această zi de școală nu a fost până acum decât o călătorie în rollercoaster. De fiecare dată când urc și ajung pe creastă – gândindu-mă că totul este normal și că mă voi descurca cumva – văd deodată ceva care îmi amintește de James și sunt trasă înapoi în adâncuri, într-un vârtej de durere.

– Ruby? spune Lin lângă mine, judecând după expresia ei îngrijorată, nu pentru prima dată în ultimele minute. – Te simți bine?

Îmi forțez un zâmbet pe față și dau din cap.

Lin se încruntă, dar nu cercetează mai mult. În schimb, face ceea ce a încercat să facă toată dimineața: îmi distrage atenția. În timp ce mă conduce spre intrarea în cafenea, îmi povestește despre noile seriale de Tsugumi Ohba și Takeshi Obata, pe care le-a devorat. Este atât de entuziasmată de ele, încât îmi scot imediat jurnalul de notițe și îmi trec manelele pe lista de lectură.

După ce am terminat de mâncat, ne ducem tăvile la retur. O fată pe care nu o cunosc se sprijină de peretele de lângă noi. Vorbește cu un tip, dar tace când mă vede. Ochii i se fac mari și îl lovește – nici măcar foarte discret – de n E llbogen în lateral. Încerc să-i ignor pe amândoi.

– Nu ești tu fata care a fost aruncată în piscină la petrecerea lui Cyril Vega? întreabă ea, făcând un pas spre mine.

Am tresărit la cuvintele ei. Acest bazin blestemat este asociat pentru mine doar cu amintiri teribile pe care aș vrea să mi le scot din creier cu o lobotomie.

Fără să răspund, aștept ca banda să treacă mai departe ca să pot pune tava jos și să plec de aici.

– James Beaufort te-a dus afară, nu-i așa? Există zvonuri că ești iubita lui secretă. Este adevărat? continuă ea.

Am impresia că pereții cafenelei se închid încet, dar sigur, în jurul meu. Cu siguranță că mă vor strivi sub ei în orice clipă.

– Dacă ar fi fost prietena lui, ar fi fost la înmormântare, spune tipul înapoi, suficient de tare ca să-l aud.

– Ei bine, de aceea se pune accentul pe *secret*. Poate că ea este unul dintre secretele lui murdare. Știi câte are.

Se aude un clinchet puternic.

Am scăpat tava.

Sunt cioburi peste tot la picioarele mele. Mă uit la câteva boabe de mazăre care se rostogolesc pe podea și nu reușesc să mă mișc pentru a le ridica. Corpul meu este înghețat.

– Nu mai vorbiți asemenea mizerii, sună o voce întunecată lângă mine. În clipa următoare, un braț mă cuprinde pe umăr și sunt escortată afară din refectoriu. În spatele meu îl aud pe Lin strigând ceva, parcă de departe, dar Vocea Întunecată continuă nestingherită și mă scoate din refectoriu spre casa scărilor. Abia atunci brațul dispare de pe umărul meu și persoana pășește în fața mea. Ridic privirea de la pantalonii bej peste blazerul albastru închis în... fața lui Keshav Patel.

Trebuie să clipesc de mai multe ori înainte de a-mi da seama că el este de fapt cel care stă în fața mea. Și-a legat părul negru într-un nod adânc și își perie la loc o șuviță care s-a desprins. Apoi își îndreaptă spre mine ochii maro închis, aproape negri.

– Ești bine? întreabă el în liniște.

Cred că pot număra pe degetele de la o mână de câte ori l-am auzit pe Keshav vorbind. Dintre prietenii lui James, el este cel mai tăcut. În timp ce pe Alistair, Cyril și Wren îi pot judeca măcar un pic până acum, el este o carte închisă pentru mine.

– Da, crăp în cele din urmă și îmi curăț gâtul imediat după aceea.

Mă uit în jur și îmi dau seama unde ne aflăm. Prima mea întâlnire reală cu James a avut loc aici: sub scări, ascunsă de ochii curioșilor. Aici a încercat să mă mituiască, iar eu i-am aruncat banii lui proști. Mă întreb dacă nu cumva totul în această școală blestemată îmi va aminti de James de acum încolo.

– Bine, spune Keshav. În clipa următoare se întoarce, își îngroapă mâinile în buzunare și pleacă. Îl privesc cum pleacă până când a dispărut din câmpul meu vizual. După mai puțin de o jumătate de minut, Lin iese în grabă din cantină cu o încruntare pe față și se uită în jur cu privirea căutătoare.

– Sunt aici, Lin, spun eu și ies din spatele scărilor.

– Le-am spus ce credeam, mârâie ea în timp ce se îndreaptă spre mine. – Niște idioți. Ce era vorba despre Keshav?

Încruntându-mă, mă uit în direcția în care a dispărut. – Habar nu am.

Prima sarcină a echipei de eveniment din această după-amiază este să împacheteze cadourile Secret Santa. Elevii au avut ocazia să lase cadouri în ultimele două săptămâni, care sunt apoi distribuite în mod tradițional în clase în ultima zi înainte de vacanța de Crăciun.

În mod normal, îmi place să leg scrisorile și dulciurile și să le pun în micile pungi de Moș Crăciun cu care poștașii de la Școala de Jos merg apoi din clasă în clasă. Dar, în ciuda colindelor de Crăciun pe care le-am pornit, de data aceasta starea de spirit este deprimată.

Probabil pentru că un număr mai mare decât media de scrisori sunt adresate familiei Beaufort și nu ne putem decide ce să facem cu ele de la început. James și Lydia nu sunt la școală în acest moment, așa că nu le pot primi ei înșiși, și mă îndoiesc că le-ar plăcea dacă le-am trimite la ei acasă. Mi-aș dori să îi întreb dacă vor scrisorile sau nu. Dar cum asta

nu este o opțiune, decidem prin vot în echipă și hotărâm să nu le trimitem deocamdată. La urma urmei, nu știm ce este scris în ele și dacă cineva a făcut eventual o glumă de prost gust.

Pentru tot restul ședinței, mă trezesc uitându-mă la scaunul gol pe care a stat James când și-a ispășit pedeapsa cu noi. Se pare că, de acum înainte, totul mi-ar aminti cu adevărat de el, în timp ce eu aș prefera să îl uit pur și simplu pe el și ceea ce am trăit împreună. De fiecare dată când mă gândesc la el, mă simt ca și cum cineva îmi împinge o mână în piept, înfășurându-și degetele în jurul inimii mele și strângând-o cu putere.

Sunt atât de supărată pe el.

Cum a putut să-mi facă asta?

Cum?

În timp ce gândul de a lăsa pe altcineva să se apropie de mine așa cum o făcea el îmi făcea rău la stomac, el a sărutat pe altcineva fără ezitare.

Și cel mai rău lucru este că nu simt doar furie pentru James în acest moment, ci și tristețe și milă. Și-a pierdut mama și, de fiecare dată când mă cuprinde o furie roșie față de el, mă simt prost. Și totuși știu că nu am niciun motiv să o fac.

Este nedrept și epuizant, iar când ajung seara acasă sunt complet epuizată din cauza bătăliei pe care toate aceste sentimente conflictuale o duc în mine. Ziua de școală mi-a consumat toată energia și nu mă pot hotărî să mă prezint veselă pentru familia mea. De când mama a aflat de moartea Cordeliei Beaufort, mă tratează ca pe un ou crud. Nu i-am spus ce s-a întâmplat între mine și James, dar, ca orice mamă, are un instinct care îi spune anumite lucruri. De exemplu, când fiica ei e bolnavă de dragoste.

Mă bucur când pot în sfârșit să mă culc seara. Dar, deși sunt infinit de obosită, mă răsucesc și mă învârt de pe o parte pe alta timp de mai bine de o oră. Nu este nimic aici care să mă distragă. Nu mai este nimic de făcut, nimic care să se interpună între mine și gândurile mele despre James. Îmi trec un braț peste față și îmi strâmb ochii. Vreau să invoc întunericul, dar singurul lucru pe care îl văd este chipul lui James. Zâmbetul lui implicit, batjocoritor, sclipirea vie din ochii lui, curbura frumoasă a buzelor lui.

Cu un blestem, arunc pătura la o parte și mă ridic în picioare. Este atât de frig încât pielea de găină îmi urcă pe brațe în timp ce alerg spre birou și

îmi iau laptopul. Mă întorc la pat și trag pătura cât pot de sus. Cu pernele băgate în spatele meu, deschid laptopul și deschid browserul.

Pare aproape interzis să tastezi literele în caseta de căutare.

J-a-m-e-s-B-e-a-u-f-o-r-t.

Intră.

1 930 760 de rezultate apar în 0,50 secunde.

Oh, Doamne.

Imediat sub caseta de căutare sunt afișate imagini. Imagini cu James în *costume Beaufort* croite și cu James jucând golf cu tatăl său și cu prietenii tatălui său. În ele arată îngrijit și îngrijit, ca și cum lumea ar fi o stridie pentru el.

Dar, pe măsură ce văd rezultatele imaginii complete, se vede și o altă latură mai puțin perfectă a lui. Există o serie de fotografii neclare făcute cu telefonul mobil care arată o ediție mai tânără a lui James aplecat strâns deasupra unei mese și o linie de pudră albă. Fotografii cu el intrând și ieșind din cluburi, ținând în brațe femei care sunt aproape sigur mai în vârstă decât el. Fotografii în care este complet dizolvat și evident beat. Diferența dintre acest James și cel care stă alături de părinții săi și de

Lydia la unele gale, de parcă ar fi făcut din ou, nu ar putea fi mai mare.

Fac clic înapoi la rezultatele normale ale căutării. Chiar sub rândul de imagini se află nenumărate articole noi, majoritatea despre moartea subită a Cordeliei Beaufort. Nu vreau să le citesc. Nu sunt treaba mea, iar știrile au fost deja suficient de mult mediatizate. Continui să derulez până când contul de Instagram al lui James apare printre rezultate. Ca prin minune, deschid pagina.

Profilul său este un amestec colorat de fotografii dintre cele mai diverse. Acesta prezintă cărți, fațada reflectorizantă a unui zgârie-nori, un prim-plan al unui perete stucat, bănci, scări întortocheate, Londra fotografiată de sus dintr-un avion, picioarele sale în pantofi de piele pe un peron de tren, o fereastră prin care strălucește soarele de dimineață. Dacă nu ar fi existat întotdeauna fotografii cu el alături de prietenii săi sau cu Lydia între ele, nu i-aș fi atribuit niciodată acest profil lui James.

În pozele cu băieții, James are acel zâmbet pe față care m-a făcut mereu să râd – acel zâmbet atât de incredibil de arogant, dar în același timp atât de atrăgător fără efort, încât nu te poți abține să nu ți se întoarcă stomacul pe dos.

O fotografie în special îmi atrage atenția. Este a lui James și a Lydiei, iar amândoi râd. O priveliște rară. Nu-mi amintesc să o fi auzit vreodată pe Lydia râzând. Cu James, în schimb, este suficient să mă uit la fotografie pentru ca sunetul familiar să îmi răsune în urechi. Furnicătura din stomac este înlocuită de o strângere de inimă. Mi-e dor de râsul lui James. Mi-e dor de felul lui de a fi, de vocea lui, de conversațiile noastre... pur și simplu de tot.

Fără să mai lungesc vorba, salvez imaginea pe desktop. Știu cât de stupid este, dar nu-mi pasă. Întotdeauna procedez cu chibzuință și raționalitate în toate domeniile vieții mele. Pentru prima dată, mă las ghidat de sentimentele mele.

Fotografiile de top de pe profilul lui James sunt inundate de condoleanțe. Mă uit peste comentarii și înghit cu greu. Unele nu sunt doar lipsite de tact, ci de-a dreptul crude. Mă întreb dacă James citește măcar toate comentariile. Mă întreb cum se simte în legătură cu asta. Dacă mie mi se pare deja oribil, nici nu vreau să știu ce trebuie să treacă prin mintea lui.

Un comentariu în special îmi rămâne în minte pentru că nu poate fi depășit în ceea ce privește lipsa de gust.

xnzlg: dacă vrei poze de la înmormântarea din Beaufort, vezi profilul meu

Degetul meu se oprește pe touchpad și o căldură furioasă se răspândește pe obrajii mei. Fac clic pe profil pentru a-l raporta – și îngheț.

Întregul feed de Instagram al lui *xnzlg* este format din poze cu James și Lydia. Cei doi, îmbrăcați în negru, în cimitir. Stau sprijiniți unul de celălalt, oferindu-și unul altuia sprijin. James are un braț înfășurat în jurul Lydiei și o ține lângă el, cu bărbia sprijinită pe capul ei.

Lacrimile îmi sar în ochi.

De ce face cineva așa ceva? De ce să fotografiezi acest moment nefericit din viața unei familii care este deja distrusă, doar pentru a posta aceste imagini pe internet? Nimeni nu are dreptul să le invadeze astfel intimitatea.

Îmi șterg ochii cu o mână. Încerc să mă orientez pe pagina *xnzlg* și să raportez profilul. Imediat după aceea, marchez comentariile de sub pozele lui James ca spam până când dispar.

Este singurul lucru pe care îl pot face în acest moment, dar nu este suficient. Fotografiile au stârnit toate emoțiile care s-au acumulat în mine în ultima săptămână, astfel încât cu greu le pot

controla. Compasiunea pe care o simt pentru James și Lydia este copleșitoare.

Îmi împăturesc laptopul și îl introduc înapoi în husa sa căptușită, apoi îmi iau telefonul și deschid un mesaj nou. Mă hotărăsc să îi scriu Lydiei.

Nu știu dacă până acum și-a anunțat familia despre sarcină, dar vreau să știe în orice caz că nu s-a schimbat nimic și că, în ciuda a tot ce se întâmplă, sunt alături de ea dacă are nevoie de mine. Deschid un nou mesaj și scriu:

Lydia, oferta mea rămâne valabilă. Dacă vrei să vorbim, anunță-mă.

După o oarecare ezitare, am trimis mesajul. După aceea, mă uit fix la telefonul mobil din mână. Știu că decizia cea mai înțeleaptă ar fi să îl pun din nou deoparte. Dar nu mă pot abține. Ca prin minune, deschid istoricul mesajelor lui James și al meu.

Este greu de crezut că primul mesaj pe care mi l-a trimis a fost în urmă cu puțin peste trei luni. Parcă au trecut ani de zile din seara în care James m-a invitat la *Beaufort, în* Londra. Îmi amintesc momentul în care probam costumele victoriene și părinții lui au apărut pe neașteptate. Primul meu

gând când am văzut-o pe Cordelia Beaufort a fost – Vreau să fiu ca ea.

Am fost impresionat de modul în care a acaparat întreaga sală cu personalitatea sa și, fără să facă sau să spună ceva, emana autoritate și competență. În ciuda feței dure și a prezenței fizice a lui Mortimer Beaufort, nu exista niciun dubiu care dintre cei doi era la conducere la *Beaufort*. Deși nu am apucat să le cunosc cu adevărat, încă plâng pierderea mamei lui James.

Și eu plâng alături de James. Când am fost cu el, mi-a spus că nici măcar nu-i plăcea de mama lui, dar știu că nu e adevărat. A iubit-o, am simțit asta foarte clar când a plâns în brațele mele.

Privirea mi se îndreaptă brusc spre dulapul meu. Fără să mai stau pe gânduri, mă duc să deschid ușa. Apoi mă aplec. În partea de jos, pe ultimul raft, ascuns în spatele unui sac de sport vechi, se află puloverul lui James. Cel pe care mi l-a pus pe mine după petrecerea lui Cyril. Îl scot cu grijă și îmi îngrop fața în el pentru o clipă. Până acum abia dacă mai miroase a detergentul lui James, dar țesătura moale încă îmi aduce amintiri. Închid ușa dulapului și mă întorc spre pat. În timp

ce merg, îmi iau pe mine puloverul și îmi trag mânecile peste degete.

Nu înțeleg cum se poate ca furia față de el să mă mănânce pe dinăuntru, dar în același timp să sufăr atât de mult cu James încât în unele momente simt că nu mai pot suporta o secundă.

Ca acum.

Indecis, îmi ridic din nou telefonul mobil. Îl întorc înainte și înapoi. Vreau să îi scriu lui James, dar în același timp nu vreau să o fac. Vreau să îl consolez și să țip la el în același timp, să îl îmbrățișez și să îl lovesc în același timp.

În cele din urmă, scriu un mesaj scurt.

Mă gândesc la tine.

Mă uit la cuvinte și respir adânc. Apoi apăs pe "trimite". Apoi pun telefonul mobil deoparte. Privirea îmi cade pe ceasul deșteptător de pe noptieră. Acum este trecut de miezul nopții și sunt încă treaz. Chiar dacă sting lumina acum, nu voi putea să dorm, știu asta cu siguranță.

Îmi trag rucsacul spre pat și îmi scot notițele din această dimineață. Tocmai când mă sprijin de perne și încep să citesc, îmi vibrează telefonul mobil. Cu respirația tăiată, deschid mesajul.

Mi-e dor de tine.

Pielea de găină mi s-a întins pe tot corpul. Nu știu la ce mă așteptam. Nu un astfel de răspuns, în orice caz. În timp ce încă mă holbez la cele trei cuvinte, apare un al doilea mesaj.

Vreau să te văd.

Cuvintele se estompează în fața ochilor mei și, deși stau întinsă sub pătură și port puloverul gros al lui James, îmi este frig. În interiorul meu, cele mai diverse sentimente se luptă între ele: dorul de James, această furie de nedescris față de el și, în același timp, o tristețe profundă, ca și cum aș fi pierdut și eu pe cineva.

Mi-ar plăcea să scriu că și eu simt la fel. Că și mie mi-e dor de el și că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă duc la el și să fiu alături de el.

Dar eu nu pot. În adâncul sufletului meu simt că nu sunt pregătită pentru asta. Nu după ceea ce s-a întâmplat. După ceea ce mi-a făcut el. Mă doare prea tare.

Este nevoie de toată puterea pe care o pot aduna pentru a tasta următorul răspuns.

Nu pot.

6

Ruby

Crăciunul este sărbătoarea mea preferată.

Îmi plac decorațiunile fastuoase care transformă întreaga lume într-o țară a minunilor. Iubesc mâncarea bună, muzica, filmele – și, bineînțeles, biscuiții de Crăciun. Îmi place să aleg sau să fac cadouri pentru familia mea și apoi să le împachetez cu drag. De obicei, perioada de dinaintea Crăciunului pare magică – ca și cum Moș Crăciun, Jack Frost sau o altă figură a lăsat praful magic să se scurgă în lume.

Anul acesta totul este diferit.

Dar, nu. Anul acesta totul este exact la fel. Doar *eu sunt* diferit.

Nu mă bucur deloc de pregătiri, pentru că mă gândesc mereu la James. Încerc să-mi distrag atenția și să nu mă gândesc la el, dar nu funcționează. Tot ceea ce s-a întâmplat în ultimul semestru se derulează iar și iar în capul meu ca un

film trist, până când trebuie să ies la plimbare pentru a-mi limpezi mintea.

Sunt zile în care aș prefera să nu-mi părăsesc patul și mi-aș dori o modalitate de a călători în timp. Vreau să trăiesc din nou într-o lume în care nimeni de la Maxton Hall nu-mi știe numele, cu atât mai puțin James. Uneori stau în pat noaptea și mă uit la poza cu el râzând sau la invitația pentru petrecerea de Halloween în care suntem fotografiați împreună. Îmi amintesc cum îi simt degetele în jurul mâinii mele. De sărutările lui. De vocea lui blândă șoptindu-mi numele.

Sărbătorile sunt mai mult decât convenabile pentru mine. Cel puțin îmi oferă ocazia de a mă distanța puțin de Maxton Hall. Pentru că, chiar dacă James nu se va întoarce la școală până în semestrul următor, sunt încă cuprinsă de panica că ar putea fi acolo de fiecare dată când dau un colț și intru într-o cameră. Și nu aș fi putut face față la asta. Nu încă.

Din fericire, familia mea se pricepe foarte bine la distragerea atenției. Mama și tata se ceartă în bucătărie și au nevoie de mine ca arbitru cel puțin o dată pe zi, pentru a decide dacă biscuiții pe care îi face mama sunt mai buni cu sau fără condimentul exotic pe care l-a adăugat tata. În anii precedenți,

am fost de partea mamei de cele mai multe ori, dar sunt surprinsă să constat că, de data aceasta, am o slăbiciune și pentru creațiile lui tata.

În restul timpului, Ember mă angajează pentru tot felul de alte sarcini. Facem ceea ce pare a fi două mii de ședințe foto pentru blogul ei, chiar dacă sunt sigură că jumătate dintre fotografii s-au dovedit a fi nimic, deoarece degetele mele tremurau mult prea mult în frig. De asemenea, anul acesta a venit cu cadourile pentru familia noastră, ceea ce este de obicei lucrul meu preferat de făcut înainte de Crăciun. Ideile ei au fost grozave: bunicii noștri vor primi un calendar pe care am lipit fotografii de familie, iar mama va primi un coș de spa pe care l-am alcătuit personal. Pentru tata, Ember a găsit în anunțurile de mică publicitate un suport de condimente nou și minunat din anii '60, pe care fostul proprietar ni l-a dat pentru doar zece lire sterline, după o mică târguială.

– Ești tare ca piatra, spune Ember în timp ce îi facem o curățare improvizată în micul nostru garaj. Cu un nas încremenit, ea îndepărtează pânzele de păianjen din spatele raftului. – Poate că ar trebui să-ți schimbi din nou cariera.

Tocmai mă pregăteam să întind ziarele pe podea ca să putem începe imediat să pictăm, și am afișat un zâmbet forțat.

Între sprâncene i se formează o mică încrețitură gânditoare, în timp ce mă privește scrutător.

– Nu vrei să vorbești cu mine în sfârșit?

– În legătură cu ce? îi răspund eu fără voce.

Ea lasă să iasă un râs scurt. – În legătură cu faptul că te comporți ca un robot? Despre tot ceea ce te apasă?

Am tresărit la cuvintele ei. Până în acest moment, Ember nu a abordat comportamentul meu, ci s-a purtat ca și cum ar fi fost normal să ies din camera mea doar în situații de extremă urgență și să nu vorbesc aproape deloc cu nimeni. Nu m-a presat și nici nu mi-a pus întrebări, lucru pentru care îi sunt incredibil de recunoscătoare.

Se pare că această perioadă de grație a luat sfârșit.

Ea nu știe ce s-a întâmplat între mine și James la Oxford, darămite că a sărutat-o pe Elaine după aceea. Am simțit că trebuie să rezolv toată chestia asta cu mine însămi înainte de a vorbi cu cineva despre asta. Să trec prin zilele de școală mi-a luat destul de mult și așa. Dar Ember nu e doar sora

mea, ci și cea mai bună prietenă a mea. Știu că pot avea încredere în ea. Și poate că e timpul să nu mai duc povara asta de una singură.

Respir adânc. – M-am culcat cu James.

De fapt, ăsta nu a fost primul lucru pe care am vrut să-l spun, dar bine.

Ember scapă prinzătorul de praf. – Tu *ce*?

Fără să mă uit la ele, încep să scot apărătoarele de gură din ambalaj și să le ajustez. Trag de elasticele care sunt prinse în spatele urechilor.

– O zi mai târziu s-a sărutat cu o altă fată, spun eu cu o voce casantă. Mă uit fix la benzile albe ale apărătorii de gură, în timp ce Ember vine la mine și îngenunchează lângă mine pe ziar. – Ruby, spune ea încet. Cu grijă, îmi pune o mână între omoplați și simt cum ultima mea rezistență se destramă.

Ember și cu mine nu am fost întotdeauna atât de apropiate ca acum. Ne-am apropiat abia după accidentul tatei, când ne-am sprijinit reciproc atunci când el se simțea rău și era din nou supărat pe întreaga lume. Chiar dacă îl puteam înțelege, acest moment nu a fost ușor pentru noi. Doar împreună am reușit să trecem peste ea.

Lucrul care ne leagă de atunci nu este nimic din ceea ce voi avea vreodată cu o altă persoană, iar în

timp ce Ember mă strânge de umăr, cuvintele izbucnesc din mine. Îi povestesc totul: despre petrecerea de Halloween, despre tatăl lui James și așteptările pe care le are de la fiul său, despre cât de mult suferă James sub această presiune, despre Oxford și despre tot ceea ce am împărțit cu el. Despre noaptea aceea când Lydia a venit și a mers cu mine la Cyril. Despre James care a luat cocaină și apoi a sărit în piscină. Și despre Elaine Ellington.

În timp ce eu povestesc, o mare varietate de emoții trec pe chipul lui Ember: compasiune, indignare, scepticism, entuziasm și, în cele din urmă, furie îngrozită. După ce termin, ea se uită la mine cu ochii mari timp de un minut, apoi, fără să spună un cuvânt, mă ia în brațe și mă strânge în brațe. Pentru prima dată după câteva zile, nu mai simt impulsul de a plânge. În schimb, ceva cald se răspândește prin mine, acoperindu-mi sentimentele furtunoase și părând să le calmeze măcar puțin.

– Pur și simplu nu știu ce să fac acum, murmur eu pe umărul lui Ember. – Pe de o parte, mi se pare atât de îngrozitor că i s-a întâmplat asta. Mi-aș dori să pot fi acolo pentru el. Dar, pe de altă parte, nu vreau să-l mai văd niciodată. Nu după ceea ce mi-a

făcut. Mi-ar plăcea să mă duc la el și să țip la el, dar nu pot, pentru că știu cât de rău este.

Ember se desprinde de mine și respiră adânc. Îmi mângâie părul de pe obraz și de după ureche. Apoi își trece ușor mâna caldă peste capul meu. – Îmi pare atât de rău, Ruby.

Am înghițit în sec și mi-am adunat tot curajul pentru a spune următoarele cuvinte. – Îl urăsc pentru asta.

Ochii verzi ai lui Ember sunt plini de compasiune și afecțiune. – La fel sunt și eu.

– În același timp, mă întreb dacă am voie să fac asta.

Încruntându-se, ea clătină din cap. – E dreptul tău să te simți așa, Ruby. Te comporți ca și cum ar exista reguli fixe pentru astfel de situații, dar nu există... Simți ceea ce simți. Simți ceea ce simți.

mormăi eu indecis.

– Și dacă vrei să-l lovești pe James în unele zile, este perfect legitim – indiferent de cum se simte în acest moment, continuă Ember pe un ton energic. – Nu poți face ca sentimentele tale să depindă de ale lui doar pentru că trece printr-o situație proastă. Se comportă ca un nemernic și cred că ar trebui să te

simți liberă să-i spui asta. Despre ce vorbesc – ar trebui să-i spui întregii lumi.

Am nevoie de un moment pentru a procesa cuvintele lui Ember. – Simt doar, încep în sfârșit încet, – că, indiferent de sentimentele pe care le permit, nimic nu se va schimba. Fie că mă doare din cauza mamei lui, fie că m-a înșelat. De aceea încerc să ...

– ... Fără să simtă absolut nimic, Ember îmi termină liniștită fraza.

Dau din cap.

– Asta nu sună prea sănătos, Ruby.

Îmi privesc mâinile în timp ce tăcerea se răspândește între noi.

După un timp îndelungat, Ember oftă. – Nu-mi vine să cred că a făcut asta cu adevărat. Adică, îi cunosc reputația, dar... – Își scutură capul.

– Chiar am crezut că am nimerit în filmul greșit. Era ca și cum... schimbat.

– Asta sună groaznic.

– De asemenea, nu înțeleg de ce nu a venit la mine. Ar fi putut să-mi vorbească despre orice. Am fi putut... – Ridic din umeri neputincioasă. Nu știu ce aș fi făcut dacă James ar fi venit la mine. În orice

caz, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Sunt sigură de asta.

– Cred că probabil că vorbitul nu era ceea ce își dorea în acea seară, începu Ember ezitant. – Mie mi se pare mai degrabă că a încercat să-și distrugă și mai mult viața, indiferent de situație.

Inspir cu greutate.

– Înțeleg cu siguranță de ce vă simțiți astfel. Este absolut în regulă ce simți. Și eu îl urăsc pentru că ți-a făcut asta.

Ember își înfășoară din nou brațele în jurul meu, iar de data aceasta le strâng înapoi la fel de tare. – Mulțumesc, Ember, șoptesc eu.

După un moment lung, mă împinge înapoi și îmi zâmbește cu căldură. – Să începem? Arată spre raftul cu condimente.

Bucuroasă că nu mai trebuie să vorbesc despre sentimentele mele, dau din cap. Ne punem apărătorile de gură și apoi căutăm o muzică potrivită. Ember se decide pentru albumul de Crăciun al lui Michael Bublé și împreună începem să pictăm raftul.

– Apropo, acum am depășit pragul de șase sute, spune Ember la un moment dat.

O încurajez și îi indic o plecăciune. – Ești o regină.

– Mă gândesc să aplic la diverse companii de modă din Londra în timpul vacanței de vară. Ember nu se uită la mine când spune asta, ci este foarte concentrată pe colțul de sus al raftului, care de fapt a fost vopsit de mult timp. Abia îi pot desluși ceva din față din cauza apărătorii de gură, dar sunt destul de sigură că se înroșește.

– Doriți să vă ajut cu cererea dumneavoastră?

Ember se oprește și îndrăznește să se uite în direcția mea. – Deci crezi că e o idee bună?

Dau din cap afirmativ. – Știai de ani de zile că vrei să faci ceva cu moda. Aș spune că, cu cât începi mai repede, cu atât mai bine.

Ea continuă să picteze în tăcere.

Mă uit la ea gânditor. – Ce se întâmplă, o întreb.

Ember ezită o clipă. – Mi-ar plăcea să fac un stagiu de practică la o companie care produce modă plus-size elegantă și responsabilă din punct de vedere social și ecologic", explică ea. – Doar că este atât de greu să găsești ceva care să îndeplinească toate aceste criterii. Așa că, cu sau fără voia mea, va trebui să aplic la toți cei care oferă stagii de practică.

Dar mă întreb ce rost are să lucrez într-o companie care nici măcar nu face haine pe măsura mea. Înțelegeți ce vreau să spun?

Dau din cap. – Da, dar este de asemenea important să dobândești experiență profesională. Și cel puțin poți să te uiți la toate și să te gândești cum vei face altfel într-o zi.

– Totuși, mă doare stomacul, spune ea cu un oftat. – Mă întreb tot timpul dacă nu cumva instinctul meu mă sfătuiește să nu o fac?

– Poate că e vorba doar de emoție. Ține minte că ai o mulțime de oameni în spatele tău. Blogul tău are atât de mulți cititori. Cu toții cred în tine și în viziunea ta.

– E drăguț din partea ta să spui asta.

– Nu spun asta doar ca să fiu drăguț. Vorbesc serios. Cred cu tărie că, mai târziu, îți vei înființa propriul imperiu al modei și vei decola cu el.

Ember este radiantă până la ambele urechi – se vede asta din ochii ei sclipitori, în ciuda aparătorii bucale.

– Am putea folosi sărbătorile pentru a face o listă de companii englezești care ar putea fi luate în considerare, sau ce părere aveți? întreb în timp ce trec peria pe interiorul raftului.

– Este o idee grozavă. Chiar m-am apucat pentru că vreau să scriu în curând un ghid pentru moda plus-size făcută etic.

Sunt pe punctul de a-i răspunde că înțelegerea noastră rămâne valabilă, când se aude o bătaie în ușa laterală a garajului.

– Ruby?

Ember și cu mine înghețăm. Mama nu poate vedea ce facem aici sub nicio formă. Ea nu poate păstra secrete, mai ales când e vorba de cadouri pentru tata. A trebuit să aflăm asta de mai multe ori în ultimii ani.

– Să nu îndrăznești să intri! strigă Ember panicată și face un pas rapid în fața raftului cu condimente, ca să nu o vadă mama, în cazul în care aceasta își va băga capul pe ușă.

– Nu aveam de gând să o fac, o auzim strigând cu o voce înăbușită. – Ruby, ai un vizitator.

Ember și cu mine schimbăm o privire confuză.

– Lin, poate? întreabă ea.

Am clătinat din cap. – Nu, ea își petrece sărbătorile de Crăciun cu mama ei în China, în vizită la rude.

Ochii lui Ember se lărgesc. – Crezi că este...? Nu-i pronunță numele, dar cu toate acestea inima îmi tresaltă.

– Cine este, mamă? întreb cu voce tare.

– Poți să ieși? Nu am chef să vorbesc cu tine prin ușă.

Îmi dau ochii peste cap și îmi trag o buclă a apărătorii bucale de pe ureche, astfel încât aceasta atârnă pe jumătate în jos și mă simt ca un doctor care își ia o pauză în timpul unei operații importante. Deschid ușa puțin și mă împing înăuntru. Mama se uită la mine și la apărătoarea de gură cu sprâncenele ridicate și o surprind stând în vârful picioarelor pentru a arunca o privire prin crăpătura din ușă. Cât de repede pot, trag ușa în încuietoarea din spatele meu.

– Cine este?", întreb eu în liniște.

De la o clipă la alta, fața mamei redevine serioasă – Fata din Beaufort.

Inima îmi alunecă în pantaloni. Am un déjà vu din noaptea în care Lydia a venit aici în căutarea lui James. Nu se poate să se fi întâmplat din nou ceva rău.

Nu din nou. Te rog, nu din nou.

– Unde este? întreb eu.

Mama arătă în direcția holului. – În camera de zi. Tatăl tău și cu mine suntem în bucătărie, dacă ai nevoie de noi.

Dau din cap și îmi scot complet apărătoarea de gură. Cu prudență, merg pe hol spre sufragerie. De data aceasta mă întăresc, cuvintele înțelepte ale lui Ember încă proaspete în minte.

Lydia stă pe vechea noastră canapea înflorată, cu mâinile încleștate în poală și cu ochii fixați pe masa din sufragerie. Poartă o bluză de sifon care cade lejer, cu o fustă neagră plisată și și-a legat părul în coada ei tipică de cal. Nici unul dintre firele de păr creț nu iese în afară; ca întotdeauna, Lydia dă impresia că totul la ea este în perfectă ordine.

Privirea apatică din ochii ei, însă, spune altceva.

– Bună, spun încet, pentru că nu vreau să o sperii.

Lydia își ridică capul și mă zărește în ușă. Se străduiește să zâmbească obosită. – Bună, Ruby.

Pentru o clipă sunt nehotărât ce să fac, dar mă hotărăsc să mă duc la ea și să mă așez lângă ea pe canapea. Îmi reprim impulsul de a face conversație și de a o întreba cum se simte sau dacă totul este în regulă. În schimb, aștept.

După o vreme, Lydia înghiți în sec. – Mi-ați spus să vă contactez dacă am nevoie de ceva.

O privesc o clipă perplexă, apoi dau repede din cap. – Da, bineînțeles că da. Nu contează ce este.

Se uită nesigură spre ușa sufrageriei, ca și cum ar fi urmărit pe cineva. Probabil că se teme că părinții mei sau Ember ar putea intra sau ne-ar putea auzi. Mă apropii puțin mai mult de ea.

– Despre ce este vorba? întreb eu liniștit.

Lydia expiră audibil. Apoi își împinge spatele până când se așează complet în poziție verticală. – Mâine am o programare la ginecolog și am nevoie de cineva care să mă însoțească.

Îmi ia câteva secunde să realizez ce tocmai a spus. – Vrei să vin cu tine? întreb eu, nedumerit.

Ea respiră cu greu, își strânge buzele cu fermitate și în cele din urmă dă din cap. – Tu ești singurul care știe despre asta.

– E ceva în neregulă? Aveți vreo plângere sau altceva?

Lydia clătină din cap. – Nu, este doar un control preventiv. Dar nu vreau să… mă duc acolo singură.

Mă întreb cât de mult efort i-a luat să vină aici și să spună asta. Până în acest moment nu mi-am dat seama cât de singură trebuie să se simtă Lydia.

Eu sunt singura care o poate ruga să meargă cu ea la o consultație la medic care sunt sigură că o sperie și de care este încântată.

Pentru mine, există un singur răspuns la întrebarea ei, și acesta iese din mine ca o chestiune de rutină:

– Bineînțeles că vă voi însoți.

Sala de tratament este mai presus de toate: sterilă. Pereții sunt albi și, în afară de un singur tablou, lipsiți de imagini. În spatele biroului, în partea stângă a încăperii, se află o fereastră largă cu jaluzele trase, în dreapta acesteia se află un colț în fața căruia se află o perdea albastru deschis, în spatele căreia Lydia se va schimba cu siguranță într-o clipă.

Ne așezăm pe cele două scaune de la birou și o privim pe doctorița Hearst cum tastează ceva în calculator cu viteza luminii.

La început a fost un pic ciudat să vin aici cu Lydia. Dar cel mai târziu, când a fost rugată de un asistent medical să facă pipi într-un pahar, mi-a fost clar că amândoi am ratat momentul potrivit pentru rușine.

Acum, Lydia își smulge eșarfa în carouri de lângă mine, în timp ce se uită în continuare cu privirea spre ușă. Poate că se joacă cu ideea de a sări și de a fugi. În timp ce privirea ei o atinge pe a mea, îi zâmbesc cu încredere – sau cel puțin încerc să o fac. Nu știu care este exact sarcina mea aici, așa că fac ceea ce aș vrea să facă însoțitorul meu în această situație. Pare să funcționeze, pentru că umerii Lydiei se relaxează puțin.

După ce Dr. Hearst își termină de scris pe PC, își pune mâinile încrucișate pe masa din fața ei și se apleacă puțin în față. Fața ei pare prietenoasă, deși părul ei negru este legat la spate într-un nod sever. Are multe riduri de râs, ochi căprui calzi și o voce plăcută și calmă.

– Doamnă Beaufort, ce mai faceți? întreabă ea.

Mă uit la Lydia, care la rândul ei se uită la doctor.

Dintr-o dată scoate un sunet isteric, care probabil că ar trebui să fie un râs. Cu toate acestea, ea se compune rapid și își curăță gâtul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. – E în regulă, cred.

Dr. Hearst dădu din cap în semn de înțelegere. – La ultima examinare v-ați plâns de o greață puternică. Cum vi se pare astăzi?

– S-a îmbunătățit. Nu a trebuit să scuip de o săptămână. Cu toate acestea, uneori am dureri mari când mă ridic în picioare după ce stau mult timp. Este normal?

Doctorul Hearst zâmbi. – Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta. Ligamentele tale materne se întind enorm în acest moment pentru că trebuie să facă loc copilului. Vă pot prescrie magneziu pentru durere.

– Bine, sună bine, răspunde Lydia cu ușurare.

După conversație, doctorul Hearst o trimite în spatele cortinei pentru a se elibera. Rămân așezat pe scaun și mă uit la tabloul atârnat deasupra biroului în timp ce îl examinez. Încerc să-mi dau seama ce ar putea reprezenta numeroasele forme și culori – dar nu am nicio șansă. Este o grămadă sălbatică de galbeni, roșii și albaștri și probabil una dintre cele mai ciudate picturi pe care le-am văzut vreodată. Mă întreb dacă nu cumva l-a pictat un copil.

– Totul este exact așa cum ar trebui să fie, îl aud pe doctorul Hearst spunând. – Colul uterin este bine închis și, atâta timp cât nu ați avut crampe sau sângerări, totul ar trebui să fie bine.

Lydia mormăie ceva ce nu înțeleg, apoi i se permite să se îmbrace din nou. Răsuflu ușurat. Am terminat partea asta.

– Sunteți binevenită să ni vă alăturați acum, doamnă Bell.

Între timp, Lydia s-a întins pe canapeaua de lângă scaunul de tratament și și-a ridicat bluza. Degetele ei se odihnesc pe burta goală și observ că până acum se vede deja o umflătură distinctă.

Îi întorc zâmbetul nervos al Lydiei în timp ce mă așez lângă ea pe un scaun. Medicul îndreaptă spre noi un aparat, pe care presupun că este un aparat cu ultrasunete.

– Deci, vreți să vă vedeți copilul, dnă Beaufort?

Lydia dă din cap, vizibil încordată, iar eu mă apropii puțin mai mult de ea.

Medicul aplică un gel transparent pe burta Lydiei și apoi apasă pe ea capul aparatului cu ultrasunete. Privesc vrăjită la ecran, dar la început nu recunosc nimic în amestecul de alb și negru. Dar doctorul Hearst continuă să scaneze pielea Lydiei și, la un moment dat, imaginea se schimbă. Încetul cu încetul devine mai clară și...

Mi se oprește respirația în gât. Lângă mine, Lydia rostește un ușor – Oh.

Sunt destul de sigur că este un căpșor în partea dreaptă a ecranului.

– Iată-l, spune doctorul Hearst, arătând cu degetul spre imagine. Pe măsură ce mișcă dispozitivul mai departe, copilul devine din ce în ce mai clar. Acum pot distinge chiar și brațele și picioarele mici. Este atât de, atât de tare și de departe cel mai fascinant lucru pe care l-am văzut în viața mea.

– Wow, șoptesc, după care doctorul îmi aruncă un zâmbet.

Mă aventurez să arunc o privire către Lydia. Are ochii mari în timp ce se holbează neîncrezătoare la ecran.

– Stai puțin, spune brusc doctorul Hearst și se apleacă puțin mai aproape de ecran. Pentru o clipă, se vede din nou doar haosul alb-negru, apoi reapare micul balon.

– Ești bine? întrebă Lydia nesigură. Îmi pun mâna pe umărul ei. Ezitarea doctorului mă face și pe mine să fiu nervos. Copilul s-a mișcat, am văzut asta foarte clar. Nu ne poate da vești proaste acum – nu acum. Lydia nu va putea să facă față.

– Doamnă Beaufort, pot să vă prezint? Dr. Hearst o salută pe Lydia. – Copilul numărul doi! Arată spre un punct de pe ecran. – Se ascunde un

pic lângă fratele său, așa că nu-l puteți vedea încă atât de bine.

Lydia gâfâie pentru a respira. Uimită, se uită fix la monitor în timp ce Dr. Hearst face zoom pe cea de-a doua bulă mică și mărește imaginea. Chiar dacă nu recunosc nimic, știu că spune adevărul.

Gemeni.

Lydia nu așteaptă doar un copil, ci doi.

Nu-mi pot imagina ce se întâmplă în capul ei acum. O mângâi pe umăr un pic stângaci și caut frenetic ceva de spus – când Lydia își dă brusc capul pe spate și începe să râdă.

Dr. Hearst și cu mine schimbăm o privire care ne spune că nu o putem învinovăți pentru această reacție. Probabil că Lydia este în stare de șoc. După toate prin câte a trecut în ultimele săptămâni, nu m-aș mira dacă ar ceda la un moment dat.

– E o nebunie, oftează ea după un timp și își întoarce capul în direcția mea. – Asta e doar... nu știu ce să spun.

Dr. Hearst apasă câteva butoane pe aparat și zâmbește mai întâi către Lydia, apoi către mine. – Sunt gemene frățești. Sunt bine dezvoltați, totul arată minunat. Au mai existat sarcini gemelare în familia dumneavoastră, dnă Beaufort?

Lydia dă din cap și scutură din cap în același timp, în timp ce continuă să privească ecranul.

– Ea însăși este geamănă, intervin eu în liniște, încercând să-mi alung din minte imaginea fratelui Lydiei. James nu are absolut niciun loc în mintea mea acum.

– Nu trebuie să-ți fie teamă, încearcă Dr. Hearst să o liniștească pe Lydia, dar nu mi se pare că niciunul dintre cuvinte nu ajunge la ea. – O să vă supraveghem mai atent și vă recomand un test de încărcare cu zahăr pentru a preveni diabetul gestațional. Doar faceți o programare pentru asta în față... Mai ține o scurtă prelegere despre alimentația sănătoasă și despre examenele viitoare, dar îmi este clar că Lydia nu mai ascultă.

Mă uit la fața ei palidă. Are nevoie urgentă de ceva care să o liniștească puțin. Iar eu am deja o idee aproximativă despre cum pot face asta.

7

Ruby

Din exterior, *Smith's Bakery nu pare cine* știe ce. Brutăria este situată în subsolul unei case cu terase, între magazinul meu preferat de second-hand și un serviciu de livrare italian care este închis de fiecare dată când trec pe acolo. Fațada brutăriei este vopsită în fiecare an, dar, din cauza vremii englezești, vopseaua se exfoliază după câteva săptămâni și atunci pare că exteriorul clădirii nu a fost curățat de ani de zile. Literele cursive verzi și aurii ale brutăriei sunt lipite direct deasupra ferestrei mari, prin care, în timp ce treci pe lângă ea, poți arunca o privire asupra delicatesei proaspăt preparate în fiecare zi. De la pâine albă de casă, la scones și chifle, până la budinci și plăcinte Bakewell, aici puteți obține tot ce vă dorește inima.

– De câte ori mă simt rău, vin aici, îi spun Lydiei, care privește sceptic intrarea în brutărie. Urc treapta în fața ei și apoi îi țin ușa deschisă. Deja aici, aerul primitor al cuptorului curge spre noi și

mirosul de pâine proaspăt coaptă și scorțișoară îmi urcă la nas.

– Acesta este mirosul meu preferat, îi spun Lydiei. – Dacă ar exista un parfum care să miroasă a pâine caldă și scorțișoară, aș cumpăra tot stocul și m-aș scălda în el până când nu aș mai mirosi niciodată a altceva.

Colțurile gurii Lydiei se crispau minim. Măcar o mică mișcare – prima de când am părăsit cabinetul doctorului Hearst.

Phil, colegul mamei mele, servește un client când ne apropiem de tejghea. Pe peretele din spatele lui se află un rând de rafturi de lemn pe care sunt stivuite pâini și baghete. Pe tejghea se află două coșulețe care conțin bucăți de pâine unse cu unt pe care clienții le pot gusta. Când trec pe lângă el, scot două și, în timp ce pun una în gură, i-o dau pe cealaltă Lydiei.

– Încearcă, spun eu cu gura plină. – Pâinea este cu adevărat delicioasă.

Lydia îmi urmează cu ezitare invitația.

Brutăria este mică și înghesuită. De fapt, încăperea nu este concepută pentru a te simți confortabil cu o cafea aici, dar oricum sunt două mese cu scaune. Una lângă ușa de la bucătărie, unde

se prepară aluatul, și una atât de aproape de tejgheaua de vânzări încât clienții se lovesc inevitabil de ea atunci când se aglomerează puțin.

Îi arăt spre banca mică și spre masa de lemn ponosită din fundul camerei. În timp ce Lydia alunecă pe bancă, se uită în jurul brutăriei. Nu pare să știe prea bine ce să facă cu magazinul. Privirea ei aproape sceptică îmi amintește de mama ei și de felul în care m-a privit când ne-am întâlnit prima dată.

Îmi scutur amintirea din cap. – Știi deja ce vrei?", întreb.

Lydia se uită pe lângă mine la diferitele prăjituri cu capul înclinat. – Ce ne puteți recomanda?

– Preferata mea este budinca Bakewell Pudding.

– Atunci îl iau pe acela.

Dau din cap cu un zâmbet și mă îndrept spre tejghea exact când mama iese din bucătărie. Radiază când mă vede și își șterge mâinile pe șorțul pe care îl poartă peste cămașa în dungi cu inscripția brutăriei.

– Bună, mamă, sunt aici cu Lydia, spun repede, arătând cu degetul mare peste umăr spre masa noastră. – A avut o zi grea și m-am gândit că o

budincă Bakewell și o ciocolată caldă sigur o vor înveseli, șoptesc, sperând că Lydia nu mă aude.

– Nu e nimic la care o budincă Bakewell și o ciocolată caldă să nu te ajute, răspunde mama, aruncându-mi o privire conspirativă.

– Mulțumesc, mamă.

Mă întorc la Lydia și mă așez pe scaunul șubred din fața ei. Ea își sprijină bărbia pe mână. – De cât timp lucrează mama ta aici?

– De când mă știu. A început imediat după școală.

Ea zâmbește ușor. – Trebuie să fi fost mișto când era copil.

– Erau biscuiți tot timpul, spun eu clătinând din sprâncene.

Zâmbetul Lydiei se mai lărgește puțin.

– Știi deja ce vrei să faci mai târziu? întreb după un timp.

Acum privirea i se întunecă. – Tu ce crezi?

– Lydia, doar pentru că ai un copil, nu înseamnă că tot viitorul tău este distrus.

Își coborî ochii și își trecu degetul peste zgârieturile de pe masă. – Bebeluși, murmură ea după un timp îndelungat.

– Ce? întreb eu, confuză.

– Viitorul meu nu este distrus doar pentru că am *copii*. La plural. Zâmbetul s-a întors, mai îngust, dar tot nu mă pot abține să nu i-l întorc.

Nu știu ce se întâmplă în continuare, dar deodată amândoi începem să râdem, la început ezitant, apoi mai tare. Lydia își pune o mână peste gură ca și cum nici ei însăși nu-i vine să creadă ce face. Acest lucru o face, la rândul ei, să își transforme râsul într-o sforțare pe jumătate sufocată, iar noi trebuie să râdem și mai tare.

Tocmai atunci mama vine la noi cu o tavă și ne pune în față mai întâi cănile aburinde și apoi cele două farfurii de tort. – Ce e așa de amuzant? întreabă ea.

Lydia își strânge buzele și închide ochii până când își revine sub control. Apoi se uită la mama și spune cu o voce perfect calmă: – Ruby și cu mine râdem doar de ciudățeniile vieții, doamnă Bell. Se apleacă în față și își ține nasul deasupra cănii aburinde. – Apropo, miroase minunat.

Mama clipi perplexă. Apoi își ridică mâna și o mângâie pe Lydia pe braț. Știe că Lydia și-a pierdut recent mama și, cunoscându-o, ar vrea să facă mai mult pentru ea decât să-i aducă ciocolată caldă și prăjituri. – Bucurați-vă de ea.

Lydia are grijă de mama mea în timp ce se întoarce la tejghea pentru a servi următorul client. Apoi oftează ușor, trage cana de ciocolată caldă mai aproape de ea și o înconjoară cu ambele mâini.

– Am vrut să fiu designer la *Beaufort,* încă îmi răspunde la întrebare.

– Poți să..., *încă,* vreau să spun, dar o singură privire a Lidiei este suficientă pentru a mă reduce la tăcere.

Ea ia lingura și amestecă în ciocolata caldă câteva secunde. – În trecut, nu mi-aș fi putut imagina nimic mai bun decât să-mi aduc creativitatea la *Beaufort,* dar mama și tata au considerat că ideile mele erau prea moderne și nu suficient de tradiționale, continuă ea în cele din urmă. – Mă tot ciocneam cu ei la the pentru că voiam să joc un rol mai mare decât cel pe care îl plănuiseră ei pentru mine. Spre deosebire de James, eu chiar aș fi vrut să preiau conducerea companiei. Dar pentru ei, pentru ei, a existat întotdeauna doar el. Asta a fost un dat de când ne-am născut. Indiferent de ceea ce ne dorim amândoi. Ea ia lingura din ceașcă și o pune în gură. Apoi oftează de plăcere.

– Nu-mi place că ai fost la mila acestei presiuni. Și încă ești. Îmi imaginez că e atât de dificil, murmur și mă dedic propriei mele ciocolate. Căldura îmi face un bine incredibil și degetele mele reci se dezgheață din nou treptat.

Lydia pare atât de tristă și de lipsită de speranță încât aș vrea să o iau în brațe. – Privind familia noastră din exterior, se pare că mama și tata ne iubesc mai mult decât orice și că ne doresc doar ce e mai bun pentru noi. Se caută. Orice ar fi. Ea își drege gâtul. – 'Nu mă pot plânge că am crescut așa. Nu e treaba mea. Nu știu cât de multe ți-a spus James, dar... sunt unele lucruri care pur și simplu au mers prost și nu pot fi reparate.

Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva vorbește despre tatăl ei. Și dacă el devine fizic doar cu James când nu-i place ceva, sau și cu Lydia. Dacă acesta din urmă este cazul, sunt și mai îngrijorată pentru ea.

– Mi-a spus doar câteva lucruri, spun eu evaziv.

Chiar dacă știu că Lidia îl cunoaște mai bine decât oricine altcineva din această lume, nu pot spune ce mi-a mărturisit. Chiar și după tot ce s-a întâmplat, nu pot să-l trădez în acest fel.

– Apropo, este mai bine. Nu a mai băut nimic de la înmormântare. În schimb, acum se antrenează ca un om posedat.

Îmi amintesc privirea goală din ochii lui. De lacrimile lui James. Felul în care s-a agățat de mine. Vânătăile și zgârieturile de pe mâna lui.

– Și chestia dintre el și tatăl tău? întreb cu prudență.

– Știi despre luptă?

Dau din cap.

– Tata se comportă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu este aproape niciodată acasă, iar atunci când este, îl cheamă pe James în biroul său pentru a-l pregăti pentru întâlnirile cu *consiliul de administrație din Beaufort*.

Pe de o parte, mă bucur că relația dintre James și tatăl său nu a escaladat și mai mult, dar, pe de altă parte, știu ce simte James față de companie și ce povară trebuie să fie pentru el munca la *Beaufort*. Îmi pare rău pentru el că totul începe mai devreme decât se aștepta.

– Poate că poți trece peste asta, Ruby.

Mă uit în ochii albaștri turcoaz ai Lydiei. Ochii care arată exact ca ai lui James.

Dau din cap cu oboseală. – Nu pot să cred așa ceva. Ca să fiu sinceră, nu vreau asta deloc.

Este prima dată când spun asta. Dar acesta este adevărul. Nu cred că ceea ce am trăit eu și James poate fi bifat la un moment dat. Și nu vreau deloc să o fac. Mai ales când mă gândesc la tot ceea ce va urma în viitor. Parcă există o umbră peste toate visele mele, și asta doar pentru că i le-am încredințat lui James și am fost atât de rănită de el după aceea.

– Ai putea să încerci, sugerează Lydia cu blândețe, dar din nou dau din cap.

– Înțeleg că vestea morții mamei tale l-a dat peste cap, dar... – Ridic neputincioasă din umeri. – Asta nu schimbă nimic. Îl urăsc pentru ceea ce a făcut.

– Și totuși ai fost acolo când a avut nevoie de tine. Asta înseamnă ceva, nu-i așa?

Am amestecat ciocolata și am respirat adânc. – Încă țin la el, da. Dar, în același timp, nu am mai fost niciodată atât de supărată pe cineva. Și nu cred că această furie va dispărea pur și simplu.

Suntem tăcuți. Bipuitul cuptorului pare mult mai puternic decât cu câteva minute înainte, la fel ca

și clopoțelul de la ușă care anunță venirea și plecarea clienților.

– Ar fi trebuit să mă duc singură la doctor? întrebă Lydia brusc.

Ridic capul într-o smucitură. – Nu!

O roșeață apare pe obrajii Lydiei și, dintr-o dată, pare aproape timidă. Mă întreb ce se întâmplă în capul ei în acest moment. – Dacă aș fi știut ce părere ai despre asta, nu aș fi acceptat oferta ta. I ...

– Lydia, o întrerup cu o voce blândă și mă întind peste masă pentru a-i lua mâna. Ochii ei se măresc și se uită fix la degetele noastre întrepătrunse. – Am vorbit serios în ceea ce ți-am spus. Vreau să fiu acolo pentru tine. Prietenia noastră nu are nimic de-a face cu James. Înțelegi?

Se uită din nou la mine și cred că văd o licărire suspicioasă în ochii ei. Nu spune nimic ca răspuns la cuvintele mele, dar îmi strânge scurt mâna. Și asta este mai mult decât suficient.

8

James

Sunetul crud al chitarei de la Rage Against The Machine îmi răsună în urechi de mai bine de o oră și mă simt ca și cum tot corpul meu ar lua foc. Cu toate acestea, nu este suficient.

Mă aflu în fața stației de greutăți și mă agăț de bara scurtă care este fixată cu carabiniere în partea de sus. Îmi țin coatele aproape de corp și îmi aduc antebrațele în sus, apoi le întind în jos, iar și iar și iar. Sudoarea mi se scurge din frunte pe tricou și mușchii brațelor îmi tremură, dar nu-mi pasă. Pur și simplu continui. În cele din urmă, va veni un moment în care voi fi atât de obosit încât în capul meu se va auzi doar un murmur zgomotos și fără sens, iar gândurile despre *Beaufort*, mama sau Ruby vor fi reduse la tăcere. După ce am tras prin unitatea de brațe, mă așez pe perna stației de greutăți. Ajung la verigă și o împing încet înainte. În timp ce îl las înapoi cu viteză mică, o senzație de tragere se simte în mușchii pieptului meu.

Îmi dau seama că ușa sălii de sport s-a deschis abia când Lydia se ridică în fața mea cu brațele încrucișate. Sora mea se uită la mine de sus și spune ceva, dar cu zgomotul din urechi nu o pot auzi. Fără să mă descurajez, îmi continui exercițiul. Lydia se apleacă spre mine, astfel încât nu am de ales decât să mă uit la ea. Încet, buzele ei formează un alt cuvânt – și nu am nevoie să-l aud ca să înțeleg.

Id.

Mă întreb acum ce am greșit. De la înmormântare, abia dacă am ieșit din casă și nu m-am atins de o picătură de alcool. Mai ales în momentele în care nu puteam opri gândurile negre, îmi era greu. Dar am perseverat, în parte din cauza Lydiei, al cărei trup tremurând la înmormântarea mamei mi-a reamintit că este datoria mea de frate să fiu acolo pentru ea. Așa că nu pot să-mi explic de ce stă în fața mea în acest moment cu obrajii înroșiți și îmi vorbește energic. Deși trebuie să recunosc că gura ei cu gura deschisă-gura-închisă împreună cu muzica zgomotoasă creează de fapt o imagine destul de amuzantă în urechile mele. Aproape că arată ca și cum ar face playback.

Dintr-o dată, Lydia face un shi tt înainte și îmi scoate un dop din ureche. – James!

– Ce se întâmplă, o întreb și scot și eu al doilea dop. Tăcerea bruscă mi se pare amenințătoare. În ultima vreme am mereu nevoie de zgomot în jurul meu pentru că altfel încep să gândesc.

– Am vrut să vorbesc cu tine despre Ruby.

Îmi iau mâinile de pe bare și îmi iau prosopul. Mă șterg cu el pe față și apoi pe ceafă, unde s-a adunat sudoarea. Evit să mă uit la Lydia.

– Nu știu ce...

– Haide, James.

Mă simt ca și cum aș purta o cravată prea strâns legată, care mă strânge în jurul gâtului. Îmi curăț gâtul. – Nu am chef să vorbesc despre asta.

Lydia se uită la mine clătinând din cap. Colțurile gurii îi sunt întoarse în jos și are brațele încrucișate în fața pieptului. În acea secundă îmi amintește atât de mult de mama, încât trebuie să-mi distrag privirea pentru o clipă. Mă uit la prosop și îmi șterg mâinile pe el, chiar dacă acestea s-au uscat de mult.

– Mi-ar plăcea foarte mult să vă ajut. Vă rog.

Nu pot decât să râd cu amărăciune la asta. – Nu există un "*noi*", Lydia. Și nu a existat niciodată. Am dat-o în bară.

– Dacă îi explici -, începe din nou Lydia, dar o întrerup.

– Nu vrea să audă explicația mea. Și nu o învinovățesc deloc.

Lydia oftează... – Încă mai cred că ai o șansă. Mi-aș dori să o fructifici în loc să stai închisă aici și să-ți plângi de milă.

Îmi amintesc mesajul lui Ruby:

Nu pot.

Bineînțeles că nu poate. Am sărutat o altă fată și asta e de neiertat. Am pierdut-o pe Ruby pentru totdeauna. Și faptul că Lydia vine acum aici și încearcă să mă convingă de contrariul mă omoară. Am vrut să mă deconectez și să-mi distrag atenția, dar asta nu mai este posibil. Încet, dar sigur, furia revine în corpul meu. Furie față de moartea mamei, furie față de tatăl meu, furie față de mine – și față de întreaga lume.

– Ce-ți pasă? întreb. Degetele mele se înghesuie în țesătura de pluș a prosopului.

– Îmi pasă de tine. Nu vreau să te văd suferind, la naiba. E atât de greu de imaginat?

– Ruby nu mă vrea înapoi și cu siguranță nu am de gând să mă impun. Nici tu nu ar trebui, apropo. Mă ridic și vreau să mă duc la cele două benzi de

alergare instalate în fața unei ferestre mari cu vedere spre partea din spate a proprietății noastre. Dar nu ajung prea departe – Lydia mă trage înapoi de cot. Mă întorc pe roată și o privesc furios.

– Nu te uita așa la mine. Era și timpul să redevii tu însuți, șuieră ea. Apoi mă înjunghie puternic în piept cu un deget. – Nu poți să îndepărtezi totul și pe toată lumea de tine.

– Nu te voi respinge, spun printre dinții strânși.

– James ...

Încerc să-mi reamintesc masca de distanțare care a fost întotdeauna a doua mea față la școală și la întâlnirile publice cu familia mea. Dar în fața mea se află Lydia. Nu a trebuit niciodată să ascund ceva de ea, așa că nu vreau să reușesc. Frustrat, arunc prosopul la o parte.

– Ce vrei să spun, Lydia, întreb neputincioasă.

– Că vom trece împreună prin asta. Tu și cu mine. La fel ca întotdeauna. Ea înghite și mă atinge ușor pe braț. – Dar dacă nu poți să-mi vorbești sincer și să te retragi așa, nu va funcționa.

Am pufnit cu dispreț. – Te comporți ca și cum ai vorbi cu mine despre orice. Ca și cum *ai* fi cea mai deschisă persoană dintre noi doi. Întotdeauna a trebuit să storc totul de la tine. Am aflat despre

aventura ta cu Sutton doar pentru că ai fost prinsă. Îi împing mâna și mă uit rece în ochii ei. – 'Doar pentru că mama a murit, nu înseamnă că acum trebuie să conspirăm unul cu celălalt împotriva restului lumii. Nu ne transforma în ceva ce nu am fost niciodată, Lydia.

Ea tresare și se clatină înapoi cu un pas. Fără să-i mai arunc o privire, mă întorc și îmi bag dopurile în urechi în timp ce merg. Dacă sora mea ar trebui să mai spună ceva, nu voi auzi. Riff-ul puternic de chitară îneacă realitatea urâtă a lumii mele.

9

Ruby

Amintirea lui James este încă atât de prezentă, chiar și după săptămâni de tăcere radio, încât mă simt de parcă totul s-a întâmplat ieri. Dorm prost. Îi șterg pozele de pe laptop, doar pentru a le salva din nou o zi mai târziu și îmi trec degetul peste gura zâmbitoare a lui James ca un psihopat. În același timp, mă simt ca o mincinoasă pentru că i-am spus Lydiei că nu-l vreau înapoi, dar corpul meu este clar că nu este de acord.

Mi-e dor de James.

Este absurd.

Absurd și nebunesc.

Și m-aș putea pălmui pentru asta. Mi-a frânt inima, la naiba. Cu siguranță nu ar trebui să-mi lipsească cineva care face asta.

Crăciunul vine și trece, iar pentru prima dată în viața mea nu mă pot bucura deloc de sărbători. Filmele pe care le vizionăm mi se par incolore, iar cântecele pe care le ascultăm sună toate la fel. Chiar

dacă știu că mama și tata au gătit din greu, mâncarea are un gust insipid. Și ca să înrăutățesc lucrurile, rudele mele mă întreabă neîncetat de ce sunt atât de deprimată și dacă are vreo legătură cu băiatul care mi-a dăruit acea geantă frumoasă de ziua mea. La un moment dat, nu mai suport și mă ascund singură în camera mea.

Pe măsură ce se apropie Revelionul, mă hotărăsc că nu mai pot continua așa încă un minut. M-am săturat să mă simt așa. Întotdeauna am fost o persoană pozitivă, care aștepta cu nerăbdare noile începuturi. Refuz să îl las pe James să îmi ia această atitudine.

Așa că, fără alte formalități, am sărit la duș, am îmbrăcat una dintre ținutele mele preferate – o fustă mulată în carouri și o bluză crem lejeră – mi-am luat noul meu jurnal și am coborât la parter, hotărâtă să le spun lui Ember și părinților mei rezoluțiile mele de Anul Nou.

Dar când intru în sufragerie, mă blochez.

– Ce cauți aici? întreb, surprinsă.

Ember se sperie și se întoarce spre mine, la fel ca și Lin, care era în proces de distribuire a umbrelelor colorate în pahare. Lydia se oprește și ea brusc din mișcare – dar serpentinele din mâna ei

capătă viață proprie și se rostogolesc singure. În tăcere, o privim cum aterizează într-o grămadă mică și tristă pe podea.

Apoi Ember se ridică în fața mea. – De ce ai ieșit din carapacea ta tocmai astăzi? întreabă ea, supărată. – Poți seta ceasul în funcție de momentul în care ieși din camera ta – și chiar acum, când plănuiesc o ieșire surpriză a fetelor pentru tine, cobori mai devreme. Asta e doar... omule, Ruby!

Mă uit înainte și înapoi între ei trei. Apoi, un zâmbet lent mi se întinde pe buze.

– Sărbătorim Revelionul împreună? întreb cu prudență.

Lin îmi întoarce zâmbetul. – Ăsta era planul.

În timp ce îmi dau seama de asta, o îmbrățișez strâns pe Ember. – Mulțumesc, murmur pe umărul ei. – Cred că asta e exact ceea ce aveam nevoie acum. Iar faptul că Ember știa asta îmi arată încă o dată că mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva din lume.

– M-am gândit că poate te-aș putea face puțin fericită cu asta, îmi șoptește sora mea și mă mângâie pe spate.

Dau din cap. Pentru prima dată de când totul s-a întâmplat cu James, simt o bucurie autentică. –

Mulțumesc, le spun și eu lui Lin și Lydia și le îmbrățișez strâns una după alta. – Sunt atât de fericită.

După aceea, am ajutat la împrăștierea serpentinelor rămase și am împrăștiat confetti de aur roz. Ember conectează cele două cutii vechi pe care le-am cumpărat cândva de la o piață de vechituri la laptopul ei și, în timp ce își alege un playlist potrivit, îmi spune care este planul pentru această seară. Este evident că s-a gândit mult la asta și a planificat totul până la cel mai mic detaliu, fapt pentru care aș vrea să mă arunc în brațele ei în jurul gâtului pentru a doua oară. Dar mă abțin și, în schimb, o ascult de pe canapea.

– M-am gândit să scriem mai întâi cele mai bune momente ale noastre din anul trecut și să le împărtășim unul cu celălalt. Apoi ne vom uita la un film – vom decide care dintre ele într-un moment – și vom lustrui acel munte de popcorn. Arată spre un bol uriaș așezat pe masa din sufragerie. Tata îl folosește de obicei pentru a face salată în straturi, pe care o aduce întotdeauna la marile întâlniri de familie. Acum este plin până sus cu popcorn, mirosul său dulce și cu unt umplând întreaga sufragerie. Mi se face apă în gură.

– Apoi mâncăm felul principal, continuă Ember. – Tata a făcut quiche pentru noi toți. După aceea avem desert, iar apoi trecem la – bănuiesc – partea preferată a lui Ruby.

Lin ridică o pungă semitransparentă în care pot distinge cărți mici și câteva pixuri.

Nici măcar nu pretind că trebuie să mă gândesc. – Ne scriem rezoluțiile pentru 2018!

Ember dădu din cap cu un râs. – Imediat ce va fi miezul nopții, probabil că vom fi fie în comă alimentară, fie vom avea o petrecere de dans.

– Unul dintre cei doi cu siguranță, spune Lydia și ia un pumn de popcorn. Își bagă o primă biluță în gură și un zâmbet ușor îi apare pe buze. – Sună ca un plan frumos, nu-i așa, Ruby?

– Frumos plan? E cel mai bun lucru pe care l-am auzit de mult timp. Mulțumesc, băieți.

După aceea, ne facem comozi pe podea, în jurul mesei din sufragerie. Lin a adus câteva foi mari de hârtie pe care le folosim de obicei în comitetul de evenimente pentru sesiunile noastre de brainstorming și pe care le-a scos pe ascuns de la școală. În timp ce pe fundal se aude un playlist Keaton Henson, le întindem în fața noastră.

– Bine, să începem cu Ember. – Unul dintre cele mai importante momente din acest an a fost lucrul la blogul meu și faptul că s-au alăturat atât de mulți oameni noi. Ea notează totul pe carnețelul ei.

– Unul dintre cele mai importante momente a fost faptul că galeria mamei mele a intrat în sfârșit pe profit. Ne descurcăm foarte bine în acest moment și sper să rămână așa și anul viitor, spune Lin, fixând nu pe noi, ci stiloul din mână. Sunt surprinsă că ne împărtășește ceva atât de privat.

Ea și Lydia nu se cunosc foarte bine și aș putea înțelege dacă această situație le face să se simtă inconfortabil. Cu toate acestea, nu pare să fie cazul niciuneia dintre ele, ceea ce mă bucură foarte mult.

– Am mai fost la galeria ta, spune deodată Lydia. – Împreună cu mama mea.

Lin își ridică privirea surprinsă. – Chiar așa?

Lydia dădu din cap. – Este foarte frumoasă și cu totul elegantă. Îi țin pumnii pentru ca lucrurile să meargă și mai bine anul viitor. Știu cât de greu poate fi, mai ales când trebuie să o iei de la zero.

Cei doi schimbară un zâmbet înainte ca Lydia să-și dreagă gâtul. – Am fost într-o scurtă excursie în Alpi cu mama mea în ianuarie. Am fost la un hotel de wellness și ne-am simțit foarte bine – doar

noi două. Nu mai făcusem asta de mult timp. Cred că aceasta este cea mai bună amintire a mea din acest an.

– Sună foarte frumos, spun încet și îmi pun mâna scurt pe genunchiul ei. Nu știu ce altceva să spun, dar vreau să-i arăt cât de mult apreciez deschiderea ei.

– Dar tu, Ruby? întrebă Lin.

Pentru o clipă, am senzația că am capul gol g efe gt, și nu am nicio idee despre ce aș putea scrie pe bilet. Dar apoi trec în revistă anul lună de lună și îmi dau seama cât de minunat a fost în general. Deși am fost tristă de când cu chestia cu James, doar din septembrie s-au întâmplat multe lucruri pentru care pot fi recunoscătoare.

Am devenit șef al echipei de evenimente, am luat note mari la școală și am fost invitat la Oxford. Am ajuns să o cunosc mai bine pe Lin, m-am apropiat de Ember și chiar mi-am făcut un nou prieten. Și, pentru prima dată în viața mea, m-am îndrăgostit.

Indiferent cât de rău s-a terminat cu James și cu mine... când mă gândesc la conversațiile noastre, la apelurile telefonice și la amintirile noastre împreună – nu regret nimic. Dimpotrivă, această

experiență este, de asemenea, unul dintre cele mai importante momente ale anului meu. Chiar dacă totul s-a terminat acum.

Înghit în sec și mă uit la hârtia albă așezată pe masa din fața mea.

– Nici măcar nu știu de unde să încep. Cred că excursia la Oxford a fost cea mai bună. Am visat atât de mult timp să mă plimb acolo cu familia mea. Și apoi să fiu acolo... Voi ține minte asta pentru totdeauna, spun răgușit și apoi mă forțez să zâmbesc.

– Acolo părea ca într-un basm, adaugă Ember.

Dau din cap, desenez o bulă mică și scriu *Trip Oxford* în ea.

După aceea, gheața pare să se fi spart. Ne povestim unul altuia chiar și cele mai mici și mai ciudate evenimente pe care ni le amintim din acel an. De exemplu, Lin a câștigat un buchet de flori într-un supermarket pentru că a fost al miilea client, sau Lydia a primit o liră de la o bătrână ca să-și poată cumpăra ceva dulce.

La un moment dat, starea de spirit nu mai este la fel de deprimată ca la început. Dimpotrivă, râdem împreună și pare că noi patru petrecem timp împreună în această constelație de veacuri. În jurul

orei opt, tata și mama își iau rămas bun de la noi pentru a merge la prietenii lor. Pot să văd cât de ușurați sunt că m-am aventurat să ies din camera mea pentru această seară și că o petrec împreună cu prietenii mei.

Apoi ne uităm la *How to Be Single*. Ember ceruse filmul de Crăciun, deoarece crede că Rebel Wilson este atât de grozavă, iar când genericul începe să ruleze două ore mai târziu, înțeleg de ce. Chiar și Lydia a fost nevoită să râdă cu voce tare în unele momente – chiar dacă părea că abia îi venea să creadă că ea însăși a scos acel sunet de fiecare dată.

În timp ce genericul încă se derulează, ne îndreptăm spre quiche-ul lui tata.

– Ai o situație bună, Ruby. Lin ține o furculiță încărcată cu quiche în fața feței ei și o privește cu atenție. – Mama ta lucrează într-o brutărie, iar tatăl tău este bucătar. Dacă aș fi în locul tău, aș fi pur și simplu în al șaptelea cer. Mi-e dor de bucătăreasa noastră.

– Aveați un bucătar? întrebă Ember, cu ochii mari.

– Da, zice Lin și ridică din umeri, ca și cum ar fi fost ceva firesc. – Dar apoi totul s-a schimbat în casa

noastră și a trebuit mai întâi să învăț toate elementele de bază. Abilitățile culinare ale mamei erau și ele puțin ruginite, dar tot m-a învățat o mulțime de rețete chinezești grozave pe care le știa de la bunica ei. Acum chiar ne place să gătim împreună.

Iau o mușcătură din quiche și o las să se topească în gură.

– Singurul lucru pe care îl pot face sunt ouăle omletă, spune Lydia gânditoare. – Trebuie să fi fost o schimbare nebună pentru tine.

Pentru o scurtă clipă, Lin pare surprinsă de cuvintele Lydiei, apoi zâmbește ușor. – Am învățat să nu privesc înapoi, ci doar înainte. Ea lasă furculița pe farfuria goală și culege cu degetele ultimele firimituri din farfurie. Apoi ia una dintre pungi și o ridică. – Ar trebui să facem asta acum, apropo. E aproape zece.

– Oh, ce drăguț, am spus în timp ce Lin ne înmâna cărțile mici. Sunt simple și au o copertă neagră cu accente fine de culoare aurie, pagini punctate de culoare alb-crem și două panglici – exact așa cum îmi place mie cel mai mult.

– Acesta va fi primul meu bullet journal, spune Lydia, uitându-se mai întâi la cartea ei și apoi la noi, oarecum perplexă. – Ce trebuie să fac?

Ember stivuiește farfuriile noastre goale una peste alta și le dă la o parte, apoi își pune laptopul în mijlocul mesei din sufragerie, astfel încât să putem vedea cu toții ecranul. – Este de fapt destul de simplu, spune ea – ne scriem rezoluțiile în fiecare an în ajunul Anului Nou. Își deschide cartea și arată spre prima pagină. – Și pentru asta, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să creăm titlul.

Împreună căutăm pe internet fonturile care ne plac și încercăm să le urmărim sau să ne orientăm după ele. În cea mai mare parte, lucrăm în liniște, singurele sunete fiind cele ale stilourilor noastre pe hârtie și muzica ușoară de pe fundal.

Dar, în timp ce mă dedic ultimelor detalii ale titlului meu și conturez cu un gri deschis numărul anului care vine, inima mea se simte brusc din nou grea. Anul viitor, pe vremea asta, totul va fi diferit:

În doar șapte luni, sper că îmi voi lua diploma de la Maxton Hall College. Iar după aceea – sperăm – voi studia la Oxford. Voi avea noi lectori și noi colegi de facultate. O cameră de cămin într-un mediu nou și prieteni noi.

O viață nouă, interesantă.

O viață fără James Beaufort.

Gândul vine brusc și mă doare mai tare decât aș fi crezut că e posibil, dar încerc să-l dau la o parte. Iau un stilou și încep să scriu:

Rezoluții:

•Să treci prin școală

•Oxford

•Păstrarea unui contact strâns cu mama, tata și Ember

•Găsește cel puțin o nouă prietenă/un nou prieten

•Nu mă mai gândesc atât de mult la ce ar putea crede alții despre mine.

Dar, pe măsură ce scriu un punct după altul, observ că nu mi se pare corect. Această listă nu este suficient de onestă și, dacă mă ascult, știu de ce.

Anul trecut m-am îndrăgostit pentru prima dată – și mi s-a frânt inima în cel mai rău mod posibil. Acest lucru nu poate fi pur și simplu șters. Îmi va lua ceva timp să mă împac cu el. Pentru că inima frântă nu dispare doar pentru că a început un nou an.

Până acum, nu am vrut să-l văd pe James. Aveam speranța că voi reuși să-l uit la un moment dat. Dar acum îmi dau seama că nu pot să-mi scriu rezoluțiile atâta timp cât acest lucru dintre noi este încă nerezolvat. Sunt mult prea multe lucruri pe care vreau să i le spun. Și cred că până nu voi face asta, nu voi putea începe noul an. Nu voi putea să o iau de la capăt dacă James continuă să ocupe un loc atât de mare în gândurile mele, în sentimentele mele și în viața mea.

– Ruby? Vocea lui Lin ajunge la urechea mea ca și cum ar veni de departe.

Mă uit la ea și iau o decizie.

Dar, înainte de a o pune în aplicare, voi sărbători noul an cu prietenele mele.

James

Ajunul Anului Nou este de obicei legendar pentru noi. În anii precedenți, fie închiriam o vilă pe malul unui lac, fie dădeam petreceri în Londra, care erau rezervate cu luni de zile înainte. Am băut până la primele ore ale dimineții și am uitat de tot ce ne înconjura.

Anul acesta îmi voi petrece noaptea de Revelion singur acasă.

Unde este tatăl meu? Nu ştiu. Nu ştiu. Angajaţii noştri sunt liberi în seara asta, iar Lydia este la o prietenă. Nu mi-a spus cu cine este. De când ne-am certat acum câteva zile, mă ignoră și vorbește cu mine doar când trebuie.

Wren a încercat de mai multe ori să mă convingă să plec cu el și cu băieții și anul acesta, dar nu m-am putut hotărî să o fac. Doar imaginându-mă acum stând într-un club londonez cu muzică asurzitoare și șampanie, mi se ridică părul de pe ceafă. Nu mai pot continua așa cum am făcut-o până acum. Nu după ce viața mea s-a transformat cu o sută optzeci de grade în ultimul trimestru. Nu când lucrurile sunt complet diferite în mine față de cum erau înainte.

Îmi petrec seara uitându-mă pe laptop la documentare despre animalele sălbatice din savana Kenyei și mâncând chipsuri și kebaburi din cutii de carton de la serviciul de livrare. Uneori reușesc să-mi distrag atenția timp de cinci minute la rând. Dar în cea mai mare parte a timpului mă gândesc la Ruby.

În ultimele săptămâni mi-am dat seama cât de frustrant este faptul că nu am adunat suficiente amintiri împreună. Nu există fotografii cu noi doi,

nu există nimic care să îmi amintească de ceea ce am trăit împreună. Singurul lucru care a rămas este geanta pe care i-am făcut-o de ziua ei. Încă stă lângă biroul meu și mă tachinează zilnic. Am pierdut de mult numărătoarea numărului de ori când am ridicat-o și m-am uitat să văd dacă Ruby nu cumva a uitat ceva în ea. Un bilet sau ceva care să dea de înțeles că a folosit-o cu adevărat și că s-a bucurat de ea.

Simt că amintirile mele încep să se estompeze încet-încet. Senzația pielii lui Ruby pe pielea mea, conversațiile noastre, râsetele ei. Totul devine din ce în ce mai neclar și mai intangibil, chiar și ziua în care a fost aici și m-a consolat. Singurul lucru care îmi rămâne clar în minte și care îmi răsună iar și iar în cap este privirea ei când m-a văzut cu Elaine. Nu o voi uita niciodată. Și, de asemenea, nu voi uita niciodată ceea ce mi-a făcut – chiar și prin norul de alcool și droguri. În acel moment, dar și în toate zilele de după.

De fapt, planul era să dorm până la Anul Nou, dar între timp e trecut de unu și sunt din ce în ce mai treaz. Fără să mai stau pe gânduri, mă decid să merg din nou la sală. Poate că o oră pe banda de

alergare îmi va obosi nu doar corpul, ci îmi va face și capul să tacă.

Îmi pun hainele de sport, îmi încalț pantofii de alergare și îmi iau iPhone-ul, care zace nesupravegheat pe biroul meu de după-amiază. Căștile sunt încă conectate și, ca de obicei, trebuie mai întâi să le descurc. Tocmai când mă pregăteam să mi le pun în urechi, aud pe cineva mergând pe coridor.

Lydia s-a întors probabil acasă.

Deschid ușa pentru a-i ura un An Nou fericit – și îngheț.

Sora mea nu este singură pe hol.

Mă frec la ochi pentru că am impresia că visez – dar nu e așa. După ce cobor din nou mâna, văd în continuare doi oameni.

Ruby se află pe holul nostru.

Are un ghem de fire albastru închis ascuns sub braț. Nu trebuie să mă gândesc prea mult ca să-mi dau seama ce este. Este puloverul meu. Cea pe care i-am pus-o după petrecerea lui Cyril. Cel care nu-mi lipsea din garderobă pentru că mă făcea să mă simt bine știind că e cu Ruby.

Ruby vorbește încet cu sora mea, care dă din cap. Îmi aruncă o privire rapidă, dar imediat își

întoarce din nou privirea și dispare în camera ei. E bine de știut că am speriat-o atât de tare pe sora mea încât nici măcar nu se poate hotărî să-mi ureze un An Nou fericit.

– Putem vorbi? întreabă Ruby în cele din urmă.

Am înghițit în sec. Nu am mai văzut-o și nu am mai auzit-o de atâta timp, iar acum se află abia la trei metri de mine. Apropierea ei îmi face inima să bată nebunește, mi-ar plăcea să acopăr distanța dintre noi și să o iau în brațe. În cele din urmă, dau din cap, mă întorc și mă întorc în camera mea. Ruby mă urmează ezitantă. Aprind lumina și oftez. Lucrurile au arătat cu siguranță mai bine aici. În mijlocul podelei se află pantalonii de pijama în carouri pe care tocmai i-am dat jos, sunt reviste care zboară peste tot, patul este nefăcut și probabil că miroase a mâncare unsuroasă de la livrare.

În plus, geanta lui Ruby este foarte vizibilă pe biroul meu.

Ruby se uită în jur și pare nehotărâtă. În cele din urmă ia loc pe cea mai mică dintre cele două canapele. Puloverul meu se află în poala ei.

De ce mi se pare brusc camera atât de caldă? Cred că am nevoie disperată de un pahar de apă.

– Vrei să bei ceva? întreb.

– Nu, mulțumesc.

Îmi torn niște apă, dar când mă duc să ridic paharul, observ că îmi tremură mâna. Așa că îl las pe birou și mă uit în schimb la Ruby.

Ea tace.

– Ați avut o seară plăcută? După câteva minute încerc să rup tăcerea dintre noi.

Ruby își adună sprâncenele. – Da, spune ea doar.

Nimic mai mult.

Niciodată nu mi-a fost atât de greu să găsesc cuvintele potrivite, așa cum îmi este acum. Mă simt ca și cum aș fi uitat cum să formez propoziții raționale. După ce m-am gândit atât de mult la toate lucrurile pe care aș vrea să i le spun lui Ruby, acum există o gaură neagră în capul meu care devine din ce în ce mai mare cu cât stăm mai mult timp în tăcere, unul în fața celuilalt. Tot ce pot face este să mă uit la Ruby. Dorința de a sta lângă ea este copleșitoare. Dar mă lupt cu ea și, în schimb, trag scaunul de birou spre canapea, ca să mă așez cu fața la ea și să ne putem privi unul pe celălalt.

– Ne-am scris rezoluțiile mai devreme, spune Ruby la un moment dat.

Aștept până când continuă.

– În acest proces, am observat că există încă prea multe lucruri nerezolvate între noi. Nu pot să încep noul an cu un asemenea sentiment de bine.

Pulsul îmi crește vertiginos. Cu siguranță nu eram pregătit pentru asta. Trebuie să-mi curăț gâtul.

– Bine.

Ruby își coborî privirea spre puloverul din poala ei. Își trece mâna peste țesătură, un gest pierdut în gânduri. Apoi îl ia în mână și îl așează pe măsuța rotundă care se află între noi.

Ea își ridică privirea și ochii noștri se întâlnesc. Pot vedea tot felul de emoții în ochii ei: Tristețe. Durere. Și, nu în ultimul rând, o scânteie de furie care crește cu cât privirea ei zăbovește mai mult asupra mea.

– Sunt atât de incredibil de dezamăgită de tine, James, șoptește ea brusc.

Pieptul mi se strânge dureros. – Știu, îi șoptesc înapoi.

Ea clătină din cap. – Nu. Nu știi cum a fost. Mi-ai sfâșiat inima. Și te *urăsc* pentru asta.

– Știu, repet cu o voce ocupată.

Ruby respiră adânc. – Dar și eu te iubesc, iar asta face ca totul să fie mult mai greu.

– Eu... Abia după câteva secunde îmi dau seama ce tocmai a spus. Rămân fără cuvinte și mă uit la ea.

Dar Ruby continuă să vorbească ca și cum cuvintele ei nu ar fi fost semnificative. – Nu cred că ar fi funcționat vreodată între noi. A fost frumos, chiar dacă am petrecut doar acest scurt timp împreună, dar acum trebuie să...

– Mă iubești? șoptesc eu.

Ruby tresări. Apoi se așează brusc în poziție verticală. – Nu se schimbă nimic. Felul în care te-ai purtat cu mine... Ai sărutat pe altcineva a doua zi după ce ne-am culcat împreună.

– Îmi pare atât de rău, Ruby, spun cu insistență, chiar dacă știu că vorbele mele nu sunt suficiente.

– Și asta nu-mi schimbă intenția de a începe anul viitor fără tine, continuă Ruby.

Durerea pe care mi-o provoacă cuvintele ei aproape că îmi taie respirația. O cunosc pe Ruby. Când își stabilește un scop, îl urmărește și nu lasă pe nimeni să o oprească. E aici pentru a termina cu mine.

– Asta nu se va mai întâmpla niciodată... Nu voi mai face niciodată așa ceva, am răsuflat fără suflare.

– Sper din tot sufletul să fie așa pentru următoarea ta prietenă.

Simt cum crește panica în mine. – Nu va mai fi altul, la naiba!

Ea doar dă din cap. – Oricum nu ar fi funcționat niciodată între noi, James. Să fim sinceri.

– De ce spui asta? Vocea îmi tremură de disperare. – Bineînțeles că așa ar fi fost.

Ruby se ridică în picioare și își trece de câteva ori mâinile peste fusta ei în carouri. – Trebuie să mă duc acasă, mă așteaptă părinții mei. Se îndreaptă spre ușă și faptul că știu că nu o pot împiedica să plece aproape că mă omoară. Mă uit la ea, fără să mă pot mișca. Acest moment pare un ultim rămas bun, iar eu nu sunt pregătit pentru asta. – Am nevoie de o pauză curată. Poți să înțelegi asta? întreabă ea, aruncând o privire peste umăr spre mine, cu mâna pe clanța ușii.

Dau din cap, deși totul în corpul meu strigă contrariul. – Da, înțeleg asta.

Ruby mi-a dat deja atâtea șanse. Știu că nu am dreptul la încă una.

– Îți urez un an nou fericit, James. Ochii lui Ruby reflectă aceeași durere care îmi paralizează corpul.

– Ruby, te rog…, aduc eu.

Dar ea deschide ușa și pleacă.

10

Lydia

În lunea de după vacanța de Crăciun, James și cu mine trebuie să ne întoarcem la școală. Tata spune că, după ceva mai puțin de o lună, este timpul să ne întoarcem la viața de zi cu zi. Cu toate acestea, situația de acasă este orice altceva decât cotidiană. Fără mama, care obișnuia să construiască o punte după alta între noi, cinele cu tata sunt o pură tortură. Iar starea de spirit dintre mine și James este încă tensionată, de asemenea. Abia vorbim și ne evităm unul pe celălalt în cea mai mare parte a timpului. Și totuși, el este de obicei persoana în compania căreia mă simt cel mai bine.

Acum ne uităm amândoi fără cuvinte pe fereastră, în timp ce Percy ne conduce la școală. Faptul că trebuie să mergem din nou acolo pare o pierdere colosală de timp. La urma urmei, știu deja că nu voi învăța, chiar dacă mai pot să dau examenele finale. Așa că ce rost are totul?

După ce Percy se oprește în fața intrării în Maxton Hall, coboară pe despărțitor și se întoarce spre noi. – Vă simțiți bine?

Dau din cap fără cuvinte și încerc să zâmbesc. Uneori mă întreb dacă mai arăt la fel când fac asta. Înainte ca toate astea să se întâmple.

– Dacă se întâmplă ceva, spune el cu voce joasă și calmă, – sunt de gardă. Și dacă apare vreun reporter, să se prezinte la director. El știe ce se întâmplă și se va asigura că nu sunteți hărțuiți.

Cuvintele sale sună aproape ca și cum le-ar fi învățat pe de rost.

Bănuiam de ceva vreme că Percy nu a luat lucrurile atât de ușor cu mama pe cât ar fi vrut să ne facă să credem. La urma urmei, o cunoștea de peste douăzeci de ani. Rar mai glumește și uneori, când se simte neobservat, pare atât de trist și pierdut încât mă doare inima.

– În regulă, spun și salut cu două degete în frunte.

Cel puțin Percy îmi aruncă un zâmbet obosit înainte de a se întoarce spre James. – Aveți mare grijă de sora dumneavoastră, domnule Beaufort.

James clipi și se uită în jur. Expresia lui se înăsprește instantaneu când își dă seama că suntem

deja în fața școlii. Fără să mai scoată un cuvânt, își ia geanta și deschide ușa. Îi arunc lui Percy o privire de scuză înainte de a-l urma pe James afară. El a traversat deja jumătate din parcare când îl ajung din urmă. Cyril, Alistair, Kesh și Wren așteaptă pe scările de la intrarea principală.

– Beaufort! Wren întinde pumnul și zâmbește larg. – Era și timpul să-ți arăți din nou fața aici.

James își ridică ușor un colț al gurii și îl lovi pe Wrens cu pumnul.

– Nu e același lucru fără tine, spune și Kesh și îi ia fața lui James în ambele mâini. Îi dă o mângâiere prietenoasă pe obraz.

Între timp, Cyril vine la mine și mă îmbrățișează. – Lydia, murmură el în părul meu. Am înghițit în sec. Mirosul lui este atât de familiar încât aș vrea să rămân așa cu el pentru tot restul zilei de școală. Dar cum asta nu este o opțiune, mă îndepărtez cu grijă de el.

– Bună dimineața, spun eu obosită.

Privirea albastră ca gheața a lui Cyril alunecă întrebătoare pe fața mea. În cele din urmă, îmi pune un braț în jurul umărului și, împreună cu ceilalți, urcăm treptele și intrăm pe ușile duble masive ale Maxton Hall.

Prietenii noștri au format o formațiune ciudată în jurul nostru, probabil pentru a ne proteja de întrebările colegilor noștri, dar acest lucru nu este necesar. Nimeni nu se va apropia de noi. James îmi aruncă o privire peste umăr, iar noi reacționăm exact în același mod. Ne împingem spatele și traversăm școala cu pași mari, așa cum am făcut întotdeauna.

Ansamblul se prelungește ca de obicei, iar la un moment dat mă doare gâtul de la privirea fixă în față. Ne așezăm în ultimul rând și nu trece un minut fără ca cineva să se întoarcă să se uite la noi și apoi să înceapă să șoptească cu persoana de lângă el. Îi ignor pe toți. Abia când Lexington declară ședința încheiată și părăsim Boyd Hall pot să respir.

– Ai auzit asta? întreabă Alistair în timp ce urcăm scările din clădirea principală. – George și-a distrus mașina a doua zi după ce a împlinit 18 ani.

– Care George? întreb eu.

– Evans, Wren și Alistair răspund în același timp. – Știți: căpitanul echipei de fotbal?

– Ah. S-a întâmplat ceva cu el?

– Avea doar o zgârietură pe frunte. Idiotul ăla are mai mult noroc decât bun simț.

– Oh, și Jessalyn a avut o chestie cu Henry la petrecerea lui Cyril. Se pare că a adormit în mijlocul ei, continuă Wren să relateze.

– Înseamnă că sexul nu trebuie să fi fost deosebit de copleșitor, spune James sec.

Toată lumea se uită la el cu surprindere. Părea așa cum o face de obicei – plictisit, cu o urmă de aroganță în voce. Aproape ca vechiul James.

– Deci, ca să fiu sincer, Cyril ne întrerupe tăcerea. – Aproape că am adormit și eu o dată.

– Cyril. Fac o ușoară grimasă de dezgust. Chiar dacă am ajuns în pat cu el de mai multe ori în trecut, chiar nu vreau să mă gândesc la asta. – Prea multe informații.

– Sper, pentru binele tău, că erai beat, spune James.

Cyril zâmbi. – Și nu numai atât.

– Băieți, suntem la școală. Am putea să păstrăm conversațiile puțin mai juvenile? Sugerez eu.

Alistair se întoarce spre mine cu o sprânceană ridicată. Își scutură buclele aurii din frunte și face următorii pași înapoi. – Lydia Beaufort și PG? Ești mai rău decât noi toți la un loc.

– Oh, bine. N-aș spune că e mai rău decât James, reflectă Kesh cu voce tare.

– Sau ca mine. Wren își clătină sprâncenele.

– Împărțiți locul doi pe listă. Alistair îi dădu un cot în lateral, iar Wren râse.

Zâmbind, scutur din cap. Îi iubesc pe băieți pentru că se comportă complet normal. Aproape că mă face să mă simt ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. De asemenea, îmi distrage atenția, iar asta este exact ceea ce am nevoie acum. Vedeți voi, prima mea lecție de luni din acest semestru este cu Graham, iar ideea de cum va fi între noi mă face să am emoții. Nu am mai vorbit cu el de la acel telefon îngrozitor pe care l-am primit la scurt timp după ce a murit mama.

Am sperat că dorul meu de el se va atenua cu timpul, dar s-a întâmplat exact invers. Mă doare mai tare în fiecare zi, iar singura consolare din ultimele săptămâni a fost că nu a trebuit să-l văd și pe Graham. Acea perioadă de grație s-a încheiat acum.

Înainte de a ne lua la revedere în fața clasei, James mă privește atent. Încă îmi este greu să evaluez ce gândește, dar scânteia de îngrijorare din ochii lui nu-mi scapă. Deși nu am mai vorbit de câteva zile, știe cât de mult mă îngrozește momentul în care mă voi confrunta din nou cu Graham.

– Du-te acum, am horcăit eu.

James se uită la mine o clipă, apoi dă din cap. – Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, murmură Cyril și mă îmbrățișează din nou. – Ne vedem la prânz. Închid ochii și îmi permit câteva secunde să mă bucur de sentimentul de a fi îmbrățișată și de a nu fi singură. Se desprinde de mine și face un pas în lateral.

Și apoi îl văd pe Graham.

Stă chiar în spatele băieților, blocând drumul spre clasă. Părul lui este ușor ondulat și puțin mai lung decât îmi amintesc. Poartă o cămașă în carouri sub un cardigan și are un teanc imens de foi în mâini. Se uită prin spațiul dintre capetele lui Cyril și James, iar privirea lui maro auriu, care m-a fascinat întotdeauna, se îndreaptă direct spre mine.

Un fior îmi străbate tot corpul. Momentul pare înghețat și nu îndrăznesc să mă mișc de teamă să nu-mi pierd cumpătul. Dar, deodată, Graham își smulge privirea de la mine și se uită în schimb la Cyril. Expresia care i se așterne atunci pe față este una pe care nu i-am mai văzut-o niciodată. Este un amestec de ușurare și de răceală pe care nu-l înțeleg și pe care nu-l pot clasifica.

– Haideți, spune James, care se uita înainte și înapoi între mine și Graham. Îmi face semn cu capul spre coridorul unde el și ceilalți urmează să aibă ore. Băieții ridică mâinile în semn de adio, apoi pleacă.

Acum sunt singură cu Graham pe hol. Mișcă foile de hârtie înainte și înapoi pe brațul său, ca și cum ar vrea să le pună în ordine, dar grămada nu ar putea fi mai exactă. Ochii noștri se întâlnesc din nou.

– Lydia..., spune el răgușit, părând atât de trist încât mă face să mă înec.

Am clătinat din cap. – Nu o face.

Apoi mă întorc, intru în clasă și mă așez la locul meu. Mă uit la masa de lemn granulat din fața mea timp de toate cele nouăzeci de minute, încercând să nu privesc înainte.

James

Ziua de școală nu vrea să se termine. Dacă nu mi-aș fi făcut griji pentru Lydia, aș fi dispărut demult. Lecțiile trec într-un ritm de melc și nu aș putea fi mai indiferentă la ceea ce spun profesorii din față. În timpul pauzelor, câte un elev își exprimă simpatia pentru mine, ceea ce sunt sigură că are o intenție drăguță, dar la un moment dat mă calcă

atât de tare pe nervi încât îi spun bietului Roger Cree să tacă naibii din gură și să mă lase în pace. După aceea, se răspândește vorba că e mai bine să nu se apropie prea mult de mine pentru o vreme.

Totuși, ziua atinge punctul culminant la începutul primului bloc, când o întâlnesc pe Ruby pe coridor. Amândoi înghețăm – ea de o parte, eu de cealaltă – și ne privim unul pe celălalt.

Te urăsc *pentru asta. Dar și eu te iubesc, iar asta face ca totul să fie mult mai greu, îmi* amintesc cuvintele ei.

Ea este prima care își abate privirea. Fără să scoată un cuvânt, trece pe lângă mine și dispare în clasa ei. Întreaga întâlnire durează cel mult zece secunde, dar mi se pare o eternitate.

De atunci, nu mă mai gândesc decât la Ruby și la ce mi-a spus în noaptea de Anul Nou.

Ea mă iubește.

Ea mă *iubește, la* naiba.

Mă simt ca și cum aș avea o rană în piept care nu vrea să se închidă. Vreau să-i respect decizia, dar faptul că o văd și știu că am pierdut-o mă omoară.

După școală, nu pot ieși din clădire destul de repede. Cu mâinile îngropate în buzunare, mă grăbesc afară, cu ochii fixați drept înainte.

Percy îmi deschide ușa mașinii și eu mormăi un – mulțumesc în timp ce mă urc.

Lydia este deja acolo, și arată exact cum mă simt eu.

Mă las să mă scufund pe spate, închid ochii și îmi sprijin capul de bancheta din spate.

– A fost obositor, nu-i așa? o aud pe Lydia spunând încet.

Urăsc prudența din vocea ei. E ca și cum i-ar fi frică să vorbească cu mine. Știu că este vina mea, dar în același timp îmi dau seama cât de greșit este că propria mea soră nu mai îndrăznește să vorbească cu mine. Mă uit la minibar. Am stat mult timp fără să beau, dar acum, după această zi oribilă, germinează nevoia de a mă amorți – indiferent cum.

Fără să-i răspund Lydiei, mă întind înainte și deschid ușa mică. Dar înainte de a putea ajunge la sticla de sticlă cu lichid maro, Lydia mă apucă de încheietura mâinii.

– N-o să te îmbeți acum doar pentru că ai avut o zi de rahat, spune ea cu calm.

Are dreptate, știu asta. Cu toate acestea, o ignor și încerc ușor, dar ferm, să mă eliberez din strânsoarea ei – dar fără succes. Își ține degetele bine înfipte în brațul meu. Îl îndepărtez de ea cu o

smucitură. Lydia alunecă înainte și, în acest proces, geanta ei este catapultată pe podeaua mașinii.

– Idiotule, șuieră ea, și începe imediat să-și adune din nou lucrurile, care acum sunt împrăștiate peste tot.

Suspinând, mă aplec și o ajut. – Îmi pare rău. Nu am vrut să fac asta.

În timp ce Lydia își strânge lucrurile cu buzele lipite, eu adun câteva pixuri și i le întind. Ea mi le ia fără să se uite la mine. Apoi îi iau jurnalul, câteva tampoane și o cutie rotundă de plastic alb care arată ca un ambalaj de gumă de mestecat. Capacul s-a desfăcut și sunt pe cale să-l strâng când ochii îmi cad pe scris.

Vitamine prenatale: DHA, Omega-3, colină și vitamina D

Aromă de lămâie, zmeură și portocală

Chiar lângă litere se află silueta unei femei care își ține în mână burta rotundă.

Am impresia că Percy conduce mașina direct peste o groapă, dar suntem încă în parcare. Sângele mi se precipită în urechi.

– Ce este?" Cârâi și mă uit de la sora mea la pachet și înapoi.

Tot sângele se scurge din obrajii Lydiei și se uită la mine cu ochii mari.

– Ce este, Lydia, repet eu, de data aceasta cu o voce mai fermă.

– Eu… – Lydia clătină din cap.

Am citit din nou scrisul, apoi încă o dată. Înțeleg cuvintele, dar ele nu au niciun sens. Mă uit din nou la Lydia și deschid gura pentru a pune din nou aceeași întrebare, pentru că…

– Nu sunt ale mele, zice ea.

Expir cu o smucitură. – Atunci ale cui sunt?

Acum își strânge buzele până când acestea devin fără sânge. Dă din cap, șocul din ochii ei este incredibil. Nu vreau să o pun sub presiune, dar vreau să știe că poate avea încredere în mine.

– Indiferent ce s-a întâmplat, știi că poți să-mi spui totul, Lydia. Sunt aici pentru tine, spun cu insistență.

Lacrimile i se adună în ochi. Își pune mâinile în fața feței și începe să plângă. În acel moment știu. Știu adevărul fără ca Lydia să spună nimic. În adâncul sufletului meu, simt cum șocul, panica și frica răsar în același timp, dar le resping și respir adânc.

Apoi mă așez din nou lângă Lydia. – Sunt vitaminele tale, nu-i așa? murmur eu.

Umerii îi tremură atât de tare încât abia dacă o pot înțelege bâlbâiala – da. Și atunci fac singurul lucru care pare să aibă sens pentru mine în această situație: o iau în brațe și o strâng în brațe.

11

James

Lydia se așează pe pat și se joacă cu perna așezată în poală. Pentru a mia oară, încerc să arunc o privire cât mai discretă asupra burții ei. După ce m-am plimbat în sus și în jos prin cameră timp de o jumătate de oră încercând să-mi calmez pulsul, mă las în cele din urmă să cad pe unul dintre fotoliile ei.

Acum caut cuvintele potrivite, dar gândurile mi se învârt în cap și nu reușesc să scot nici măcar o propoziție.

Cum?

Cum naiba ar trebui să avem grijă de un copil?

Cum putem să ne ascundem de tata?

Poți studia la Oxford dacă ai un copil?

– Nu am vrut să afli în felul acesta.

Îmi ridic privirea. Tensiunea la care este supusă Lydia este inconfundabilă. Obrajii îi sunt înroșiți, umerii îi sunt înțepeniți.

– Eu... nu știu ce să spun.

Mă simt infinit de prost. În același timp, îmi dau seama cât de egoist am fost în ultimele săptămâni. Mi-am plâns doar de soarta mea, de pierderea mea, de conștiința mea vinovată, de inima mea frântă. În tot acest timp, sora mea a știut că este însărcinată și a crezut că nu poate să-mi spună. Bineînțeles că sunt lucruri pe care ni le ascundem una de cealaltă, dar nu ceva de genul acesta. Nu ceva atât de exagerat de mare și care să ne schimbe viața.

– Nu trebuie să spui nimic, șoptește Lydia.

Am clătinat din cap. – Eu sunt ...

– Nu, mă întrerupe ea. – Nu vreau milă, James. Nu de la tine.

Îmi înfigeam degetele în spătarul fotoliului pentru a mă împiedica să sar din nou în sus și să mărșăluiesc prin cameră. Țesătura scârțâie sub strânsoarea mea neclintită.

Prăpastia care s-a deschis între mine și Lydia când i-am aruncat acele cuvinte de neiertat pare insurmontabilă. Nu sunt sigur ce pot și ce nu pot să-i cer. În plus, nu știu absolut nimic despre sarcini.

Închid ochii și îmi frec fața cu ambele mâini. Mă simt obosit, de parcă aș fi îmbătrânit în ultimele ore și nu mai am optsprezece, ci optzeci de ani.

În cele din urmă, îmi curăț gâtul. – Cum ai aflat?

Surprinsă, Lydia își ridică privirea. Ea ezită o clipă, apoi începe să vorbească. – Oricum nu am… ăăă… un ciclu regulat, așa că la început nu m-am gândit la nimic când mi s-a oprit ciclul. Dar, după un timp, am devenit suspicioasă pentru că mă simțeam și eu destul de ciudată. În general. Ea ridică din umeri. – Așa că am cumpărat un test. Atunci am fost la Londra. L-am luat în toaleta unui restaurant și aproape că am căzut când a ieșit pozitiv.

Dând din cap, mă uit la ea. – Când a fost asta?

– Noiembrie.

Am înghițit în sec. Acum două luni. De două luni, Lydia își păzește acest secret, probabil complet îngrozită și crezând că este complet singură. Dacă această dezvăluire deja mă dă peste cap în halul ăsta – cum fusese ea în ultimele săptămâni? În plus față de tot ce s-a întâmplat?

Dintr-o dată, nu-mi doresc nimic altceva decât să depășesc distanța dintre noi. – Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost pentru tine.

– Nu m-am simțit niciodată atât de singură. Nici măcar după chestia cu Gregg. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi mai rău cu Graham.

– Știe despre asta? întreb cu prudență.

– Nu.

Lydia încearcă în mod vizibil să nu cedeze, dar îi văd disperarea. Probabil că în ultimele două luni nu a făcut altceva decât să se abțină, încercând în permanență să păstreze secretul și să nu arate nimănui adevăratele ei sentimente. Mă urăsc pentru că am dezamăgit-o în felul acesta. În schimb, m-am gândit doar la mine.

Asta s-a terminat acum. Habar nu am ce va trebui să înfrunte Lydia în următoarele luni. Dar în această secundă îmi este sută la sută clar că nu va trece singură prin asta.

Respir adânc și mă ridic în picioare.

În timp ce mă așez lângă ea pe pat, dau totul la o parte – tristețea, durerea, furia pe care le-am simțit. Cu grijă, îi întind mâna.

– Nu ești singură, o asigur.

Lydia înghiți în sec. – Spui doar atât. Și data viitoare când vei fi supărată, îmi vei trânti din nou cuvinte răutăcioase în cap. Lacrimile îi curg pe

obraji și corpul îi tremură în timp ce își înăbușă un plâns cu toată puterea. Mă omoară să o văd așa.

– Vorbesc serios, Lydia. Voi fi acolo pentru tine. Respir adânc. – Persoana care am fost după ce tata ne-a spus ce s-a întâmplat – nu sunt eu. Nu asta *vreau să fiu*. A fost... A fost prea mult pentru mine. Nu am fost suficient de puternică și îmi pare rău pentru asta.

– Îmi strivești mâna, murmură Lydia.

Pentru o clipă sunt pe marginea scaunului. Dar când urmăresc bl ică a Lydiei, schimb vitezele și o las imediat să plece. – Îmi pare rău și pentru asta. Îi zâmbesc cu scuze.

– Ah, James. Dintr-o dată, Lydia se apleacă într-o parte, cu capul pe umărul meu. Respir un oftat de ușurare. – Chiar m-ai rănit cu ceea ce ai spus.

Îi mângâi ușor ceafa.

Obișnuiam să stăm așa de multe ori. Când avea cinci ani, Lydia venea în pat cu mine când afară era tunete și fulgere, când avea zece ani când tata țipa la noi pentru că notele noastre nu erau suficient de bune pentru el, și chiar și când avea cincisprezece ani, în unele nopți, după chestia cu Gregg, a bătut la ușa mea și apoi s-a întins în pat lângă mine fără să

scoată un cuvânt. Întotdeauna o mângâiam pe cap și îi spuneam că totul va fi bine, chiar dacă nici eu nu am fost niciodată convinsă de asta.

Mă întreb dacă își amintește și ea acele momente sau dacă este o parte din trecutul nostru pe care și-a reprimat-o. Noi, Beaufort, ne pricepem destul de bine la reprimat lucruri.

– Ceea ce am spus a fost o minciună. Ești cea mai importantă persoană din viața mea.

Lydia îngheață lângă mine și, cu fiecare secundă în care nu reacționează, mă simt și mai expus. Caut cu frenezie ceva ce aș putea adăuga pentru a mai ușura puțin atmosfera, dar nu-mi vine nimic în minte. Așa că, fără să mai stau pe gânduri, mă hotărăsc asupra uneia dintre întrebările care îmi bâzâie în cap de mai bine de o oră.

– Ați fost deja la un medic? Habar nu am cum funcționează aceste lucruri. E totul în regulă? Și la ce servesc aceste vitamine – înseamnă că ai o deficiență sau ceva de genul ăsta?

Observ cum tensiunea dispare treptat din corpul Lydiei. Respiră adânc și apoi își întoarce capul ca să mă privească din lateral. Eu îi întorc privirea. În momentul în care un zâmbet ușor

începe să se răspândească pe fața ei, știu că am reușit. Distanța dintre noi este acoperită.

– Eu am primit vitaminele direct la primul control, cred că aproape toate femeile însărcinate le primesc la început. Și la ultimul control totul a fost bine. Ea ezită. – A fost doar o mică surpriză.

Ridic o sprânceană. – Încă una?

– Vor fi gemeni.

Mă uit neîncrezătoare la Lydia. – Glumești.

Dădu din cap și își scoase telefonul mobil. Deschide galeria și îmi arată o fotografie în care se poate vedea conturul deschis al unui corp mic pe un fundal întunecat. Apoi apelează următoarea fotografie. De fapt, arată exact la fel – cu excepția faptului că pot vedea clar un al doilea contur chiar lângă primul.

Ceva îmi sare în stomac și, dintr-o dată, mă simt foarte ciudat. În același timp, scot un râs neîncrezător. – Este prea nebunesc ca să fie adevărat.

Lydia zâmbi. – La început a trebuit să râd și eu, pentru că nu-mi venea să cred. Ei bine, unde... de fapt am râs și am plâns în același timp. Ruby trebuie să fi crezut că am avut o cădere nervoasă.

Când aud numele lui Ruby, mă îndrept automat un pic. – Ruby a fost la doctor cu tine?

Lydia îmi evită privirea și, în schimb, se uită cu atenție la telefonul mobil pe care îl are în mână. – Da. Știe de ceva vreme.

Îmi frec bărbia cu mâna. Gâtul mi se simte brusc uscat.

– Am rugat-o să păstreze asta pentru ea. Vă rog să nu vă supărați pe ea.

Nu pot decât să dau din cap. Apoi mă las să mă scufund pe spate și îmi încrucișez brațele în fața feței.

Ruby știa.

Ruby a fost alături de sora mea. După tot ce am făcut, nu a lăsat-o pe Lydia singură. Spre deosebire de mine.

Nu pot să respir.

– James? șoptește Lydia.

Îmi tremură brațele, dar nu le pot lăsa să cadă. Mi-e atât de rușine. Pentru tot. Toate greșelile pe care le-am făcut ca prieten și frate cad asupra mea cu greutatea unui camion de zece tone până când abia le mai pot suporta.

Sora mea îmi îndepărtează brațele și se uită îngrijorată la mine. Înțelegerea se răspândește pe

fața ei. Apoi se lasă jos lângă mine și împreună ne uităm la candelabrul atârnat în mijlocul camerei ei.

– Lydia, murmur eu în tăcere. – Am dat-o în bară.

Lydia

Nu l-am văzut niciodată pe fratele meu așa.

Știam că era supărat din cauza lui Ruby, dar nu știam cât de mult suferea cu adevărat.

Acum că a renunțat la mască, pot vedea rușinea din ochii lui, dar și tristețea și durerea profundă pe care i-o provoacă despărțirea de Ruby. Este pentru prima dată când îmi arată deschis cum arată în interiorul lui.

Simt o dorință puternică de a putea face ceva pentru el și pentru Ruby. Pentru că este evident că amândoi încă mai au sentimente unul pentru celălalt și suferă din cauza situației.

– De ce nu ai făcut nimic până acum ca să-i arăți cât de rău îți pare? întreb cu atenție după un timp.

James își întoarce capul spre mine. – Am încercat să îi cer scuze, spune el cu o voce încordată.
– Nu poate, spune ea.

Rămânem tăcuți pentru o clipă.

– Pot să le înțeleg, încep în sfârșit, iar James abia dacă tresare. – Dar, în același timp... nu știu. Mi-aș dori să treceți peste asta.

– Ruby nu vrea asta, iar eu trebuie să respect asta. Pare atât de resemnat când spune asta, încât simt brusc dorința de a-l scutura.

– De când ești tu cineva care renunță pur și simplu?

James pufni în nas.

– Ce?

– Nu am renunțat *pur și simplu așa*. Mă gândesc la ea tot timpul și sunt sigur că nu voi mai avea niciodată sentimente pentru altcineva, la naiba. Dar dacă ea nu mă mai vrea, atunci...

Iau una dintre planșele de schițe de pe noptieră și îl lovesc pe James în cap cu ea.

Se așează cu o smucitură. – Ouch, ce faci?

Fac la fel și eu și ignor punctele negre care îmi apar în fața ochilor. – Trebuie să îi arăți și tu asta, James! Arată-i cât de importantă este ea pentru tine și cât de mult regreți acest lucru.

– Nu ai observat cum s-a uitat la mine în noaptea de Anul Nou. Și ce a spus... – El dă din cap. – Este hotărâtă să înceapă anul acesta fără mine – nu pot s-o împovărez din nou cu ceea ce simt pentru

ea. Crede că nu avem nimic în comun și că nu ar fi funcționat niciodată între noi.

– Nu ar trebui să te duci la ea și să o ataci cu mărturisiri de dragoste. Dar atâta timp cât nu știe cât de rău îți pare pentru ceea ce ai făcut, nu te poate ierta.

Văd că începe să funcționeze în spatele ochilor lui și adaug și eu. – Trebuie să îi arăți. Nu cu simple cuvinte. Ci cu comportamentul tău. Dacă ea spune că nu aveți nimic în comun, convinge-o de contrariul.

Înghite în sec și expiră greu. Duce o bătălie împotriva lui însuși, pot vedea asta foarte clar.

Îmi amintesc când ne întorceam împreună de la Oxford. Dimineața dinainte ca totul să se schimbe. James părea atât de fericit. De asemenea, radia o pace interioară pe care nu o mai văzusem la el până atunci. Ca și cum ar fi fost împăcat cu el însuși pentru prima dată. Ca și cum povara invizibilă pe care o purta de obicei cu el dispăruse. Mi-aș dori ca el să o poată avea înapoi.

Cu toate acestea, există un lucru pe care vreau să îl știe. – James, îi spun, așteptând cu răbdare ca el să se uite la mine. – Dacă mai săruți vreodată pe cineva care nu este Ruby, îți voi tăia personal limba.

James clipi surprins. Apoi dă încet din cap. – Nu știu de ce nu mi-a trecut prin minte mai devreme că petreci mult timp cu Ruby.

Sunt tentat pentru scurt timp să zâmbesc, dar mă abțin. – Vorbesc serios. Chiar vreau să rezolvi problema.

James expiră audibil. – Și eu vreau asta. Mai mult decât orice altceva.

– Atunci luptă pentru ei, la naiba.

O bună bucată de vreme nu spune nimic, ci doar privește tavanul cu o privire ciudat de răpită. Mi-aș dori să-i pot citi gândurile și să știu ce gândește în acel moment.

– O voi face, spune el în cele din urmă cu voce scăzută.

Îmi pun mâna pe umărul lui și îl strâng rapid. – Bine.

Un colț al gurii i se răsucește ușor în sus. Mișcarea este atât de minimă încât oricine altcineva probabil că nu ar fi observat-o.

– Dar mai întâi am nevoie de un plan.

12

Ruby

– Mă întreb dacă Beaufort plângea este primul lucru pe care îl aud când intru în zona de lucru a bibliotecii miercuri după-amiază. Ședința comitetului de evenimente începe abia peste o jumătate de oră și am vrut să profit de acest timp pentru a împrumuta o carte care se află de luni de zile pe lista mea de lectură de la Oxford.

Regret însă decizia, când aud un chicotit puternic.

– Ei bine, poate să plângă cu mine oricând vrea.

Mă ridic în vârful picioarelor ca să mă uit peste rândul de cărți prin golul din raft. Văd două fete așezate una lângă alta la unul dintre birouri, cu capetele împreunate deasupra unei cărți. Faptul că nu învață este evident. Nici măcar nu se obosesc să facă liniște.

– Se pare că este mai mult decât deschis la oferte de confort. Prima fată rânjește semnificativ.

– De când a moștenit acțiunile firmei, a devenit mult mai sexy, oftează celălalt. – Poate că o să-mi încerc și eu norocul cândva.

Furia clocotește în mine. Dincolo de faptul că sunt într-o bibliotecă și de modul lipsit de respect în care vorbesc despre James mă dezgustă, mă scoate din minți faptul că nu pot merge nicăieri în această școală fără să aud numele lui James.

Deja în drum spre aici am trecut pe lângă trei grupuri de studenți care vorbeau despre el, și așa a fost toată săptămâna.

Totuși, ar mai fi existat o mulțime de alte zvonuri pe care colegii mei de clasă le-ar fi putut lua cu aceeași lăcomie. Alistair a fost din nou surprins sărutându-se în sala de bărbați – cu un tip care nici măcar nu merge la școala noastră. Iar Jessalyn, între timp, se întâlnește de fapt cu tipul care se presupune că a adormit deasupra ei în prima lor noapte împreună. Încă nu știu dacă să cred asta, mai ales când văd strălucirea fericită a lui Jessalyn, pe care o are pe față non-stop de atunci. De asemenea, circulă un zvon conform căruia Lydi a aruncat în brațele lui Cyril după ce mama ei a murit și are o prietenie plus cu el. Lăsând la o parte faptul că Lydia este clar ocupată cu lucruri mai

importante, mă îndoiesc puternic că are ceva mai mult decât sentimente de prietenie pentru el. Dar când zvonul face turul în Bio și mă întorc spre Cyril, acesta are brațele încrucișate la ceafă cu un zâmbet satisfăcut, astfel că pentru o scurtă clipă nu știu ce să cred.

Dar James este cel despre care oamenii vor să vorbească cel mai mult. Peste tot și întotdeauna.

Ați văzut fotografiile lui James Beaufort?

Săracul de el.

Mai e ceva între el și Ruby?

De fiecare dată, mi se strânge gâtul și mă înțeapă inima. Mă întreb cum îl voi putea uita vreodată când numele lui este pe buzele tuturor și nici măcar nu pot să mă deconectez în bibliotecă.

Dintr-o mișcare bruscă, scot cartea și ocolesc raftul până în zona de lucru. Fetele tresar când își dau seama că nu sunt singure. În timp ce mărșăluiesc spre ele, mă gândesc să spun ceva, dar apoi energia mea este prea risipită. Le arunc o privire disprețuitoare și trec pe lângă ele în direcția sălii noastre de grupă.

Odată ajuns acolo, trec cât mai repede prin ușă și mă sprijin cu spatele de ea. Închid ochii, îmi las

capul să cadă pe ușă și încerc pentru o clipă doar să inspir și să expir din nou adânc.

– Hei.

Îmi deschid ochii.

James stă în cealaltă parte a camerei. Pe scaunul pe care stătea semestrul trecut, când a fost forțat de directorul Lexington să se alăture comitetului de evenimente.

Pare schimbat. Are cearcăne sub ochi și îi pot vedea o umbră ușoară pe maxilar, ceea ce arată că nu s-a bărbierit. Părul îi este mai ciufulit decât de obicei, probabil pentru că i-a crescut.

Mă întreb dacă și eu arăt altfel în ochii lui.

Secundele trec și niciunul dintre noi nu se mișcă. Nu știu cum să mă comport în prezența lui. Pe coridorul dintre ore l-am ignorat pur și simplu, dar acum suntem singurii din această cameră. – Ce cauți aici?

Vocea mea pare răgușită. În același timp, cu siguranță nu vreau să dau impresia că încă mai are un efect asupra mea. Dimpotrivă, vreau ca el să creadă că nu mă deranjează deloc să fiu în aceeași cameră cu el.

– Citire. Ridică o carte – nu, o manga. Încruntându-mă, mă uit la scris, deși recunoscusem deja imaginea de pe copertă.

James citește *Death Note*. Volumul trei.

I-am spus odată că este serialul meu preferat.

Confuză, mă uit la el.

– Suntem pe cale să avem întâlnirea noastră de echipă. Așa că, dacă vreți să găsiți un alt loc unde să citiți... Mă împing de la ușă și mă îndrept spre locul meu ca și cum pulsul nu mi-ar bate puternic în urechi în acest moment.

Îmi scot încet lucrurile și le întind pe masă, apoi mă duc la tablă și scriu data în colțul din dreapta sus. Mi-aș dori să mai am altceva de făcut, dar Lin are în geantă atât laptopul, cât și notițele noastre pentru ordinea de zi. Așa că mă așez și mă prefac că citesc cu atenție o intrare din jurnalul meu bullet.

Cu coada ochiului, îl văd pe James așezând manga pe masa din fața lui. Mișcările lui sunt lente. Aproape că am impresia că îi este teamă să nu mă sperie. Îi simt privirea ațintită asupra mea și îmi țin automat respirația.

– Aș dori să particip la reuniunile comitetului de organizare și în acest semestru.

Am înghețat. Fără să-mi ridic privirea din agendă, întreb: – Ce?

– Dacă tu și Lin sunteți de acord, o să-l pun pe Lexington să dea din cap, continuă James.

Îmi ridic privirea neîncrezătoare. – Nu se poate să vorbești serios.

James îmi întoarce calm privirea. Acum știu ce pare atât de diferit la el. Deși pare obosit, în ochii lui nu mai există acea disperare pe care am văzut-o în ajunul Anului Nou. În locul ei se află un calm care mă face să mă prăpădesc de râs chiar în clipa asta. Când el este rău, eu pot fi puternică. Când e calm, mă face să fiu nervoasă. La asta se referă toată lumea prin – a se completa unul pe celălalt? Sau doar ne dezechilibrăm reciproc?

– Mi-a plăcut să lucrez aici, chiar dacă nu mă așteptam la început. Mi-ar plăcea să mă implic în continuare.

Nu mă pot opri să nu mă holbez la el. – Pur și simplu nu-mi vine să cred.

– Chiar tu ai spus că mă pricep la organizare și că îmi va fi dor să fiu în echipă. Am primit și un nou program de antrenament. Lacrosse și ședințele vor coincide doar o dată pe săptămână. Antrenorul Freeman e de acord cu asta.

Îmi iau rucsacul de pe podea și încep să scormonesc prin el, doar ca să nu mă mai uit la James. Habar n-am ce înseamnă asta.

Nu sunt prost – James nu este aici pentru că și-a redescoperit dragostea pentru evenimentele de la Maxton Hall. Îți garantez că e aici din cauza mea. Totuși, are dreptate în ceea ce spune. Gândindu-mă la semestrul trecut și la modul în care a făcut totul pentru petrecerea de Halloween, trebuie să recunosc că echipa cu siguranță nu ar fi dezavantajată de prezența lui James. Dimpotrivă, petrecerea a fost un succes deplin și datorită ideilor și muncii sale asidue.

Dacă îl îndepărtez acum, va trebui să mă împac cu conștiința mea pentru tot restul anului școlar și ori de câte ori ne va lipsi o mână de ajutor sau un cap de gândire. În calitate de lider al echipei, am un mandat clar – ca să nu mai spun că trebuie să justific și în fața lui Lexington de ce l-am refuzat pe James.

– Ceilalți trebuie să voteze, am spus în cele din urmă.

– Bine.

Am înghițit în sec. Chiar dacă James s-ar reîntoarce în echipă, asta nu înseamnă că nu am

vorbit serios în noaptea de Anul Nou. Separarea problemelor private de cele școlare a fost întotdeauna specialitatea mea. Și chiar dacă am estompat unele limite în ultimele luni, asta nu mi se va mai întâmpla în viitor.

– Voi vota împotrivă, continui eu, privindu-l cu o privire fermă.

Își sprijină brațele pe masă și îmi întoarce privirea cu hotărâre. – Știu.

Nu durează nici cinci minute și ceilalți au votat pentru ca James să fie reintrodus ca membru vechi-nouț al echipei. Între timp, eu stau în față cu obrajii înfierbântați și încerc să nu las să se vadă cât de supărată sunt la ideea de a petrece de acum încolo trei zile pe săptămână într-o cameră cu el.

Lin distribuie documentele și începe, fără să mai stea pe gânduri, cu primul punct.

– Poate cineva să-i facă Beaufort un rezumat al pregătirilor de până acum pentru Gala de Caritate? întreabă ea grupul.

Mi-am lăsat privirea să se plimbe peste echipa mea. În mod normal, aceste întâlniri sunt o rutină pentru mine, dar cred că asta e istorie acum. Simpla prezență a lui James este suficientă pentru a mă

scoate complet din joc și pentru a declanșa o avalanșă de amintiri care îmi fac tot corpul să mă furnice. Îmi amintesc cum îi simt mâinile pe picioarele mele, pe stomacul și pe sânii mei. De felul în care îmi murmura numele. De gura lui și de felul în care se simțea pe buzele și pe pielea mea.

Simt cum fața mi se înroșește și mai tare și încerc convulsiv să alung gândurile. Nu-și au locul aici. Timp de doi ani am fost un maestru în separarea vieții mele private de școală – e timpul să încep din nou.

– Gala caritabilă va avea loc în februarie, Jessalyn răspunde la întrebarea lui Lin. – Consiliul de părinți a decis ca anul acesta să colectăm pentru Centrul de familie Pemwick. Aceștia doresc să își extindă serviciile psihanalitice și încă le lipsește o sumă mare.

– Ca în fiecare an, petrecerea ar trebui să fie opulentă, adaugă Kieran. – Codul vestimentar este Black Tie și avem un buget mare la dispoziție. Lexington are încredere în noi pentru a-i implica pe invitați și a-i încuraja să facă donații. Notez *petrecerea opulentă* și *bugetul mare* pe carnețelul meu. Nu are sens, pentru că știu deja toate astea, dar cel puțin îmi oferă o scuză pentru a-mi ține ochii

în jos și a nu fi nevoită să mă uit în direcția lui James.

– Evenimentul va avea loc în Boyd Hall. Vor fi servite băuturi înainte, finger food și un banchet oferit de un bucătar de cinci stele care a folosit serviciile Centrului pentru Familii și care face totul gratuit. Acest lucru înseamnă că am putut cheltui ceva mai mulți bani pe decorațiuni și divertisment, explică Lin. – Am angajat un pianist din Londra pentru a acompania seara, iar punctul culminant ar trebui să fie reprezentația unui grup de acrobație recomandat de părinții lui Camille.

– Unii dintre ei au fost la Cirque du Soleil, sună vocea mulțumită de sine a lui Camille. Sunt pe cale să scriu Cirque du Soleil când îmi dau seama cât de prost sunt. Nu pot să stau aici holbându-mă la biletul meu timp de o oră și jumătate doar pentru că James este prezent. Fără să mai stau pe gânduri, îmi las pixul deoparte și mă uit la Camille, care continuă să vorbească. – Ar trebui să creeze o atmosferă mistică.

Lin de lângă mine oftează – Încă mai avem problema de a găsi sponsori care vor să vină la gală și sunt dispuși să facă o donație. Nu putem invita doar părinții de la Maxton Hall. De asemenea, avem

nevoie de vorbitori care să se adreseze invitaților. Cei mai buni ar fi oameni care au fost ajutați de centrul pentru familii în trecut. Asta ar fi deosebit de autentic.

– Am spus săptămâna trecută că vom continua să căutăm, așa că în sfârșit vorbesc. – Ați făcut vreunul dintre voi vreun progres?

Trebuie doar să mă uit la fețele nemulțumite ale membrilor echipei mele pentru a ști care vor fi răspunsurile lor.

– E-mailurile mele sunt ignorate, iar la telefon fie mă amână până anul viitor, fie îmi spun, uneori mai mult, alteori mai puțin clar, că ar trebui să-i las în sfârșit în pace, spune Kieran. – Nimeni nu vrea să își facă publică povestea lor de necazuri. Mai ales nu în Maxton Hall.

Ceilalți dau din cap în semn de acord.

– Poate că trebuie să ne extindem puțin raza de acțiune, sugerează Jessalyn. – Și, de asemenea, să contactăm persoane care nu au vizitat acest centru de familie, ci și un altul.

– Bună idee, spun eu. – Am putea, de asemenea, să întrebăm universitățile dacă există cineva în departamentele relevante care ar fi dispus să țină un discurs. Zâmbetul meu este mai

încrezător decât mă simt. – Ne vom descurca. Și mai este încă puțin timp.

Se aude un murmur de aprobare.

– Acum că te-ai întors în echipă, ești binevenit să preiei conducerea studioului de decorațiuni și, de asemenea, să lămurești totul cu îngrijitorul Jones, spune deodată Lin, adresându-se lui James. – El este întotdeauna fericit să aibă pe cineva care să-l ajute să pregătească Boyd Hall.

Îmi aventurez o privire în direcția lui James.

Clipește iritat, dar apoi produce un sunet fără tonus – Goes clear.

Am nevoie de cel mai mare efort pentru a-mi reprima zâmbetul care încearcă să-și facă loc pe față. Curățenia și pregătirea sălii – aceasta este sarcina pe care nimeni nu o face niciodată de bună voie. Faptul că Lin i-o deleagă lui James este amuzant. Și îmi arată încă o dată ce persoană magică este ea.

Restul ședinței decurge conform planului, dar tot mă bucur când cele nouăzeci de minute au trecut. Lin și cu mine ne împărțim sarcinile între noi, în timp ce ceilalți își iau la revedere de la noi și părăsesc sala – toți, cu excepția lui James și Camille, care par să-și împacheteze lucrurile foarte încet.

Încerc să nu le dau atenție, dar nu reușesc. Aud fiecare cuvânt din condoleanțele murmurate ale lui Camille. Mi se strânge stomacul, imediat mă admonestez. Nu voiam să mai simt durere din cauza lui James, sau pentru James. De fapt, nu voiam să simt absolut nimic când era vorba de James Beaufort.

– Voi pleca, îi murmur lui Lin.

Ea dă din cap și mă alungă cu mâna. Îmi pun rucsacul pe umeri și mă îndrept spre ușă, cu privirea fixată drept înainte. În momentul în care mă întind spre clanță, o mână se închide în jurul ei – iar a mea aterizează chiar peste ea. Ridic privirea spre fața lui James. Stăm la doar câțiva centimetri unul de celălalt. Îi pot simți mirosul familiar, picant și un pic ca mierea, dar și căldura pe care o emană.

– Ruby, șoptește el.

Îmi trag mâna înapoi de parcă m-aș fi ars. Apoi mă uit la el, așteptând cu nerăbdare ca el fie să o ia pe a lui, fie să deschidă ușa. El ezită o clipă, dar în cele din urmă întoarce clanța.

Răsuflu ușurat. – La revedere, Lin, spun în grabă și ies din cameră.

Mă îndrept spre autobuzul școlar mai repede ca niciodată, în timp ce ecoul vocii lui reverberează în capul meu și prin tot corpul meu.

13

Lydia

– De necrezut, gemu James frustrat. Își îndepărtează laptopul de lângă el și se întoarce cu fața spre mine, pe scaunul de la birou. – Două persoane au anulat din nou întâlnirea cu mine.

De pe canapea, mă uit la fratele meu. Când mi-a spus despre planul său de a se alătura din nou comitetului de organizare, am fost surprins la început. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că decizia lui este mai bună.

Ruby adoră să lucreze în această echipă. A-i arăta că el nu numai că îi înțelege pasiunea, dar o și împărtășește este un prim pas bun. În plus, James și-a dat seama semestrul trecut cât de mult îi place să organizeze aceste petreceri – chiar dacă nu ar recunoaște niciodată cu voce tare.

– Trebuie să fii mai perseverent. Faceți apel la conștiința lor, nu la portofelul lor. Atunci vor veni la gală, spun eu, sorbind ceașca de ceai pe care o strâng cu degetele reci. Cred că menajera noastră

știe despre sarcina mea r. A așezat ceainicul în fața mea fără să mă invite și mi-a șoptit cu o privire conspirativă că, cu siguranță, îmi va face bine.

James dă din cap absent și trage din nou laptopul spre el. În același moment, un *ping* ușor anunță un nou e-mail. În timp ce James îl citește cu ochii întredeschiși, eu întind mâna după un biscuit. Câteva firimituri cad pe canapea în timp ce iau o îmbucătură, dar James este prea ocupat să tasteze un răspuns pentru a observa. Din fericire – el chiar urăște firimiturile.

– Ai vorbit deja cu Ruby? întreb după un timp.

Se aude sunetul care confirmă trimiterea unui mesaj și James se întoarce spre mine. – Nu. Își freacă mâna peste față. – Nici măcar nu a putut să se uite cum trebuie la mine săptămâna asta.

– Nu o poți forța, asta e clar. Dar la un moment dat trebuie să vorbiți unul cu celălalt, spun eu cu blândețe. – Cu cât trece mai mult timp, cu atât mai mare devine prăpastia dintre voi. Credeți-mă.

Fratele meu îmi aruncă o privire lungă. Evident că a pus cap la cap una și una. – Deci încă nu ai vorbit cu Sutton?

Ridic din umeri. – Ce este de discutat? Amândoi știm că e mai bine așa.

– Da, dar el nu știe despre sarcină. Asta schimbă totul.

– Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Îmi bag în gură prăjitura rămasă și mestec pe îndelete. – Mi-a spus asta de mai multe ori. În primul rând, sunt prea mândră ca să vorbesc cu el.

– Și în al doilea rând?

Îi întorc privirea lui James. – În al doilea rând, mi-e teamă să-i spun. Nu vreau să știu cum va reacționa. Trebuie să mă ocup eu însămi de asta acum, iar apoi mă pot ocupa de ceea ce voi face dacă reacția lui nu va fi cea pe care mi-am dorit-o eu.

– Lydia... sună telefonul lui James. El nu face nicio mișcare pentru a răspunde, dar continuă să mă privească intens.

– Răspundeți! spun eu urgent. – Trebuie să fie unul dintre sponsori.

El ezită o clipă. Apoi ia telefonul mobil și aruncă o privire pe ecran. – Owen, spune el cu voce tare după ce a răspuns. – Ce bine că am vești de la tine.

Mă prefac că vomit în tăcere. Owen Murray este directorul general al unei companii de telecomunicații și un prieten apropiat al tatei. Nici eu, nici James, nici eu nu-l simpatizăm, și sunt destul de sigur că sentimentul este reciproc.

– În funcție de circumstanțe, da, spune James. Deodată, tonul său este ferm și rece. – Nu, nu am sunat în numele lui *Beaufort,* ci în numele Colegiului Maxton Hall. Avem o gală de caritate pentru Centrul de familie Pemwick la începutul lunii februarie și încă mai căutăm sponsori.

Aud murmure ușoare la celălalt capăt al firului.

– Bineînțeles, vă voi trimite detaliile. Ar fi fantastic, Owen, mulțumesc.

James încheie conversația și tastează ceva pe telefonul mobil. Apoi se întoarce din nou spre mine. – Dacă nu-i spui lui Sutton, nu vei ști cum va reacționa.

– Așa că mă sfătuiți să-i spun.

El dă din cap. – Da. Și mai cred că are dreptul să știe.

Mă uit fix în ceașca mea. Prin reziduurile lichidului roz, încerc să disting un model în setul de ceai.

Gata cu telefoanele. Asta a fost înțelegerea noastră.

Chiar dacă el decide că va fi alături de mine și de copii de acum înainte – ce înseamnă asta? Doar că se simte vinovat, nimic mai mult. Și totuși, eu nu vreau nimic mai mult decât să fiu cu Graham pentru

că el *vrea să fie*. Din proprie voință și nu pentru că este forțat de o sarcină.

Mobilul lui James sună din nou. Îmi întinde un deget pentru a-mi indica faptul că discuția noastră nu s-a încheiat încă, apoi îl ridică.

Îmi beau restul de ceai și pun ceașca goală pe masă. Apoi îmi iau propriul telefon mobil și îmi deschid mesajele. Numărul lui Graham este încă salvat. Pur și simplu nu m-am putut hotărî să-l șterg. Simplul fapt de a-l avea acolo și de a ști că aș putea să-i scriu dacă aș vrea este suficient pentru mine.

Am răsfoit istoria noastră. În el nu sunt doar mesaje și fotografii de zi cu zi, ci și mesaje în care ne-am mărturisit cele mai profunde temeri și griji. Orice persoană normală ar fi șters aceste mesaje în loc să le păstreze și să le răsfoiască din nou și din nou ca pe un album foto vechi.

Se pare că nu sunt o persoană normală.

Acesta este singurul lucru care mi-a rămas de la el. Și nu sunt pregătită să mă despart definitiv de el. Să fiu sinceră, nu știu dacă voi fi vreodată. Mi-e atât de dor de el. Mi-e dor de convorbirile noastre telefonice, de râsul lui la comediile de acțiune proaste, de degetele noastre împletite sub masă la o

cafenea. Să știu că nu pot avea asta înapoi aproape că mă înnebunește.

– Sună minunat, îmi ajunge la ureche vocea lui James. Sună atât de entuziast încât îl privesc cu o sprânceană ridicată. – Da, bineînțeles că da. Mulțumesc, Alice, ne vedem atunci. James expiră audibil și își întinde ambele brațe deasupra capului.

– Alice? Alice Campbell? Întreb.

Se întoarce în direcția mea. – Încă îmi datorează o favoare.

– Aș prefera să nu știu de ce.

Zâmbește cu îndrăzneală. – Ruby crede că Alice este grozavă.

Nu e de mirare. Alice Campbell a studiat la Oxford și și-a înființat propria fundație culturală în timp ce era încă studentă.

– Chiar te pui în valoare, comentez. Regret imediat când privirea lui James devine serioasă.

– Să revenim la subiect, spune el, dar eu scutur din cap.

– Nu pot să-i spun. Cum aș putea să stau în clasa lui atunci, te rog?

– Te poți transfera la cursul meu de istorie.

– Este cu totul izbitoare.

James ridică din umeri. – Oamenii se schimbă tot timpul din tot felul de motive. Nu cred că se observă în mod deosebit. Am putea da ca motiv faptul că ai prefera să înveți cu mine.

– Nu știu, murmur eu.

– Orice ai face, spune James. – Te voi ajuta. Se uită la mine cu seriozitate pentru o clipă, apoi se întoarce la laptop.

Simt o ușoară furnicătură în burtă și pun mâna pe ea pentru a simți dacă este unul dintre cei mici. Între timp, se observă ușoare mișcări din partea lor – aproape ca și cum aș avea fluturi în stomac.

Acum că James știe, îmi este mult mai bine decât înainte, dar asta nu schimbă faptul că aștept doi copii, voi fi o mamă singură și probabil va trebui să renunț la școală. Întrucât... poate că voi reuși să îmi dau examenele finale înainte ca toate acestea să iasă la iveală.

Mă forțez să respir adânc, calm, de trei ori. Nu trebuie să mă pierd acum în gândurile unui viitor deja incert. Trebuie să mă ocup de fiecare zi în parte. Pentru că îngrijorarea de dimineața până seara nu face bine nimănui – mai ales viermilor mici care trebuie neapărat să fie prioritatea mea acum.

– La naiba, gemu James deodată. Are ambele brațe încrucișate în spatele capului și se uită cu ochii mari la ecran.

– Ce este?

James este înghețat. Mă ridic și mă îndrept spre biroul lui. Stau în spatele scaunului său și mă prind de spătarul din piele. Apoi mă aplec puțin în față.

Primul lucru pe care îl văd este cuvântul Oxford.

Al doilea este Felicitări, James Beaufort.

– Ai fost luat! am spus.

Cum James tot nu reacționează, îi întorc scaunul cu fața spre mine. Șocul pur i se citește pe toată fața.

– James, ai fost luat. Asta e minunat! Îl apuc de umeri și îl trag în sus pentru a-l îmbrățișa. Se poticnește și îi ia o clipă să întoarcă îmbrățișarea.

– La naiba, repetă el.

Nu știu dacă e fericit sau dacă înnebunește pe dinăuntru. În timp ce îl țin în brațe, mă întreb dacă nu cumva mă așteaptă și pe mine un e-mail în căsuța de e-mail. Vechea Lydia ar alerga acum ca o posedată la telefonul mobil și ar verifica dacă și acesta a fost luat. Noua Lydia, pe de altă parte, nu

vrea să știe dacă tocmai i s-a oferit un viitor pe care oricum nu-l poate urma.

Îl strâng puțin mai tare pe James și mă bucur că cel puțin unul dintre noi își poate realiza planurile.

James

– În spatele nostru se află o perioadă dificilă, nu este nevoie să menționez acest lucru. Dar, de acum înainte, putem privi din nou înainte. Pentru că asta și-ar fi dorit Cordelia.

Îmi reprim dorința de a-mi da ochii peste cap sau de a face vreun zgomot. Tatăl meu habar nu are ce și-ar fi dorit cu adevărat mama. Cu siguranță nu acest teatru pe care îl pune în față.

Este primul discurs oficial pe care îl ține în calitate de director general în fața *consiliului de administrație al Beaufort* și a șefilor de departamente și deja toți îi mănâncă din palmă. În total, doisprezece bărbați și femei atârnă de buzele lui cu expresii pline de speranță, în timp ce eu mă așez la marginea mesei lungi de conferință și mă gândesc cum să scot telefonul mobil cât mai discret posibil.

– Dacă ne unim forțele, putem scoate *Beaufort* din depresiunea emoțională și putem duce

compania mai departe. În perioada următoare, vor avea loc o serie de schimbări care vor necesita sprijinul dumneavoastră. Aș dori să profit de această ocazie pentru a vă mulțumi – sunteți cel mai important activ al nostru. Prin urmare, în perioada următoare, va fi important pentru mine să mă folosesc de expertiza dumneavoastră mai mult ca niciodată.

Îmi las mâna să alunece în buzunarul pantalonilor și îmi scot telefonul mobil. În ultimele ore, băieții mi-au trimis nenumărate mesaje încercând să mă convingă să ies în oraș și să sărbătoresc în seara asta. Este prima mea zi în noul meu rol în consiliul de administrație al *Beaufort,* iar în lumea lor, acesta este un lucru pentru care trebuie neapărat să toastăm.

Din păcate, nu am deloc chef de petrecere. Știu că ocaziile de a mă întâlni cu prietenii mei vor fi din ce în ce mai puține în viitor și ar trebui să profit la maximum de timpul pe care îl mai avem. Oricum, ei sunt deja supărați pe mine pentru că vin la antrenament doar de două ori pe săptămână.

Cu toate acestea, există o singură persoană pe care vreau să o văd astăzi.

Și această persoană mă ignoră de săptămâni întregi pentru că l-am îndepărtat.

Deși o văd pe Ruby în mod regulat la școală, îmi este dor de ea.

Vreau ca ea să mă poată privi din nou fără să tresară de durere.

Vreau să pot vorbi cu ea, mereu și oriunde.

Vreau să știu dacă a fost luată la Oxford.

– În ciuda morții soției mele, nimic nu se va schimba în cultura corporatistă din *Beaufort,* continuă tatăl meu imperturbabil. – Este fundamentul succesului nostru. Cordelia mi-a spus ce a însemnat să mă alătur acestei companii atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată, iar eu intenționez să îi onorez memoria.

Izbucnesc aplauzele. Bat din palme de două ori, apoi citesc discret mesajul pe care Cyril tocmai mi l-a scris. Sunteți la Wren, când veniți? Îmi trimite o fotografie în care își ridică degetele mijlocii.

Cred că nu am de ales. Va trebui să mă duc la ei după această programare. Am stat destul în fața lor în ultima vreme, în plus, nu strică să le las să mă distragă. Din această ședință. Dar, în primul rând, și de Ruby. Orice aș face, ea e mereu în capul meu. E singura persoană care ar înțelege cât de crud este să

stau aici și să-l ascult pe tata cum gestionează munca de o viață a mamei mele. În noaptea aceea, în Oxford, i-am mărturisit totul. A fost prima dată când am spus cu voce tare gândurile pe care îmi interzisesem mereu să le gândesc.

Ruby m-a înțeles. Nu a apelat la simțul datoriei sau la semnificația numelui meu. M-a ascultat și mi-a dat curaj. Curaj pentru un viitor care este al meu.

Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai puternică devine dorința mea de a o vedea pe Ruby. Și cu cât îmi spun mai mult că nu pot, cu atât mai puternic este dorul care crește în mine.

Trebuie să o văd.

Pur și simplu trebuie să o fac.

– Acest angajament nu va veni doar din partea mea, ci și din partea fiului meu James, care se pregătește acum pentru viitorul său post la *Beaufort* și care, apropo, a fost acceptat la Oxford săptămâna aceasta.

Când îmi aud numele și aplauzele care urmează, îmi ridic privirea. Unii dintre colegi dau din cap în mod prietenos, alții văd clar că țin telefonul mobil sub masă și se încruntă dezaprobator. Le întorc privirile cu răceală, fără să pun telefonul mobil deoparte.

– Vrei să spui câteva cuvinte, James? întreabă tatăl meu.

Mă uit la el, încercând să nu-mi las să se vadă surpriza. Nu a menționat nimic despre un discurs din partea mea înainte de întâlnire. Privirea lui este rece ca gheața și insistentă. Dacă nu vorbesc acum, tatăl meu îmi va face zile fripte.

Nenorocitul ăla nenorocit. Știa foarte bine că nu aș fi venit dacă mi-ar fi dezvăluit dinainte că vrea să mă arate ca pe un cal de curse. În schimb, acum mă lasă să intru într-un cuțit deschis.

Mă ridic încet în picioare și îmi împing telefonul mobil înapoi în buzunar. Mă uit scurt la paharul meu de apă neatins și regret că nu am băut nimic înainte. Îmi simt gâtul strâns în timp ce mă uit în jur la grup. Pe unii dintre acești oameni îi cunosc de când eram copil, pe alții i-am văzut pentru prima dată la slujba de înmormântare a mamei mele.

Trebuie să-mi curăț gâtul. Am impresia că mintea mea s-a desprins de corp, deoarece din gură îmi ies cuvinte care nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

– Mama mea ar fi fost mândră să fie astăzi aici și să vadă curajul și angajamentul cu care vă investiți energia în compania noastră.

Nu știu dacă mama ar fi crezut asta cu adevărat. Nici măcar nu o cunoșteam cu adevărat.

Ceva mi se strânge în piept. Pentru scurt timp mă gândesc să plec fără să mai spun nimic, dar nu merge. Singura cale de ieșire este să trec de următoarea oră. Nu contează cum.

– Aștept cu nerăbdare să pot face în viitor ceea ce mama mea a făcut și a iubit toată viața ei. Pantofii pe care îi voi umple nu vor putea fi niciodată umpluți – dar cel puțin pot încerca.

Privirea mea se încrucișează cu cea a tatălui meu. Mă întreb dacă poate vedea minciuna din ochii mei și dacă își dă seama că eu doar mă dau în spectacol. Pentru că asta e tot ce este. Un spectacol în care totul este repetat și nimic nu este real.

Se pare că în pieptul meu nu mai este suficient loc pentru oxigen, mă simt atât de strâns dintr-o dată, atât de greu îmi este să respir. Mă gândesc din nou la Ruby. Ruby, care îmi spune că pot face tot ce vreau. Ruby, care a sădit în mine credința într-o viață autodeterminată și plină de posibilități.

– Pot spune cu toată convingerea: Cu dumneavoastră ca și colegi, viitorul nu poate fi decât încununat de succes.

Dau din cap către personal înainte de a mă așeza din nou. Câteva dintre expresiile dezaprobatoare s-au mai domolit în timpul cuvintelor mele și se aud din nou aplauze.

Mă aventurez să arunc o privire spre tatăl meu și un fior îmi străbate tot corpul. Îmi dă din cap, evident mulțumit de discursul meu. Niciodată nu m-am simțit mai mult ca o marionetă.

14

Ruby

Am citit e-mailul o dată.

Încă o dată.

Apoi a treia oară.

O citesc din nou și din nou până când literele se estompează în fața ochilor mei și trebuie să clipesc.

– Mamă, am spus.

Mama mea scoate un sunet interogativ. Stă lângă mine la masa din bucătărie, răsfoind un catalog de locuințe, pierdută în gânduri.

– Mamă, repet, mai insistent de data asta, și împing laptopul cu corespondența deschisă în direcția ei.

Acum se uită în sus. – Ce este?

Îmi țin respirația în timp ce arăt cu putere spre laptop. Privirea mamei îmi urmărește degetul. Ochii ei se aruncă pe ecran. Se oprește și se uită la mine, apoi din nou înapoi. În clipa următoare își pune mâna peste gură. – Nu, expiră ea cu o voce înăbușită.

Dau din cap. – Da, așa cred.

– Nu!

– Da, este!

Mama sare în sus și îmi cade în jurul gâtului. – Sunt atât de mândră de tine!

Îmi înfășor brațele în jurul mamei mele și închid ochii. Încerc să fac ceea ce făceam când eram copil: Mă concentrez din greu să îmi amintesc acest moment pentru totdeauna. Îmi amintesc mirosul mamei, sunetul cuptorului, mirosul de scones proaspăt coapte și bucuria imensă care mă inundă când realizez că cel mai mare vis al meu tocmai a ajuns la îndemână.

– Sunt atât de fericită, murmur eu la umărul ei.

Mama mă mângâie pe spate. – O meriți, Ruby.

– Trebuie să caut burse, spun, fără să-i dau drumul.

Îmbrățișarea lor devine și mai strânsă. – Acestea sunt gânduri pentru mai târziu. Nu pentru acum. Acum...

Este întreruptă de sunetul soneriei de la ușa din față.

– Vrei să răspunzi? întreabă ea, desprinzându-se de mine. – Probabil că Ember și-a uitat cheia. Atunci poți să-i spui imediat vestea cea mare.

Dau din cap și mă întorc în hol atât de grăbită încât covorul alunecă pe podeaua de lemn și mă lovesc cu umărul de cuier. Dar nici măcar asta nu mă poate opri să smulg ușa cu o privire...

... care îngheață instantaneu în gheață.

James stă la ușa mea din față. Tocmai se pregătește să-și treacă o mână prin păr și îngheață în mijlocul mișcării, la fel ca mine. Obrajii îi sunt ușor înroșiți și respirația lui formează norișori mici în aerul înghețat de iarnă. Obrajii îi sunt ușor înroșiți și respirația lui formează norișori mici în aerul înghețat al iernii. Poartă un costum gri cu carouri și cravată neagră. Se pare că tocmai a venit de la o întâlnire importantă sau se îndreaptă spre una.

Vreau să-i trântesc ușa în nas.

În același timp, vreau să cad în jurul gâtului lui.

Poate că e bine că nu sunt în stare să fac nimic. Mă holbez la el în timp ce simt cum bătăile inimii mele se accelerează la vederea lui.

– Eu..., începu el, dar vocea i se stinge.

Îmi amintesc ziua în care a venit aici sub pretextul de a-mi aduce rochia pentru petrecerea de Halloween. În acel moment ducea o bătălie similară cu el însuși în fața ochilor mei – sentimentele vor să

iasă la lumină din interiorul lui, dar cumva nu reușește niciodată să lase să se întâmple asta.

– Nu mai suport, Ruby, rosti el deodată. Dând din cap, își ridică privirea spre mine. – Nu mai pot suporta.

Pare rupt și obosit. Trist și distrus. Ca și cum s-ar fi întâmplat ceva din care nu se mai poate întoarce.

Este clar că nu poate fi singur acum. Dar, în același timp, mă enervează faptul că este aici. Sunt ultima persoană la care ar trebui să se ducă atunci când are probleme. De ce îmi strică acest moment? Tocmai am fost acceptată la Oxford, la naiba. Ar trebui să alerg prin casă și să dansez, în loc să las durerea lui să mă tragă în jos așa. Chestia asta dintre noi s-a terminat – *el* a pus capăt. Și nu ar trebui să facem din nou doi pași înapoi, agățându-ne frenetic de ceva care nu mai există.

– Ce nu mai poți face?

– Tocmai am venit de la o întâlnire la *Beaufort*. Lydia este însărcinată. Iar eu am intrat la Oxford. Sunt... sunt speriată acum.

Pieptul lui James se ridică și coboară rapid, de parcă ar fi alergat un maraton. Probabil că așa se simte și el. Știu cât de teribil suferă din cauza

presiunii pe care tatăl său o pune asupra lui, iar în acest moment pare că va ceda în orice clipă sub ea.

Respir adânc. – Înțeleg cât de rău trebuie să fie pentru tine. Dar... nu sunt persoana la care ar trebui să apelezi când lucrurile sunt rele pentru tine, îți dau înapoi cât de blând pot.

Urcă treptele scărilor de la intrare cu pași repezi până când se află chiar în fața mea. Ochii îi sunt întunecați, privirea lui este disperată. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

– Nu mai pot sta departe de tine. Ești singura persoană care mă înțelege cu adevărat. Am nevoie de tine. Și vreau să lupt pentru noi, pentru că îți aparțin. Voi fi mereu a ta, Ruby.

Mă agăț de cadrul ușii și mă uit la el, complet uluită. Corpul îmi este cuprins de speranță, durere și furie în același timp, un amestec haotic care îmi face inima să se grăbească și gândurile să se învârtă nebunește.

Nu-mi vine să cred că a spus asta.

Nu pot să cred că încearcă să-mi distrugă viața din nou.

Dintr-o dată mă enervez incredibil de tare. Cum îndrăznește să fie din nou în comitetul de

organizare? Cum îndrăznește să-mi strice acest moment?

– Nu, spun cu greu. În același timp, scutur din cap. – Nu.

– Te rog, Ruby, eu...

– Știi de ce *am* nevoie, James, îl întrerup. – Am nevoie de pace. Am nevoie de timp pentru mine ca să te uit. Vreau să fii fericit într-o zi și să realizezi că nu trebuie să-l lași pe tatăl tău să-ți conducă viața. Dar eu nu te pot ajuta cu asta.

El clătină din cap. – Mă simt mai bine când ești cu mine. Atunci sunt pur și simplu... fericit.

– Nu e treaba mea să te fac fericită, la naiba! țip.

James tresări și făcu un pas înapoi. Alunecă de pe ultima treaptă și pentru o clipă pare că își va pierde echilibrul, dar în ultimul moment reușește să se prindă. Se uită fix la mine și șocul de nedescris din ochii lui îmi taie respirația.

– James, spun eu în hohote.

El clătină din cap. – Nu, ai dreptate. Eu... nu ar fi trebuit să vin aici.

Fără un alt cuvânt, se întoarce și fuge pe scări. Traversează rapid grădina din fața casei noastre până când ajunge la poarta mică de lemn. O

deschide, trece prin ea și apoi se uită din nou la mine. Ochii îi sunt sticloși, de parcă ar avea lacrimi în ei – nu știu dacă e din cauza cuvintelor mele sau a vântului tăios. Înainte să pot spune ceva, se întoarce și pleacă.

James

Luminile colorate ale clubului dansează în ritmul fețelor prietenilor mei, în timp ce basul cântecului îmi zumzăie în urechi și îmi scutură tot corpul.

Mă așez în salon pe una dintre canapelele confortabile și îi privesc pe Alistair, Kesh și Cyril dansând cu un grup de fete nu departe de mine. Wren a rămas și ea așezată. Cred că băieții s-au uitat la fața mea și au decis că nu pot fi lăsată singură în acea seară. De parcă aș fi un copil mic.

– Bine, omule, strigă Wren brusc în urechea mea.

Ridic o sprânceană. În mod normal, Wren este ultima persoană care vrea să vorbească despre sentimente. Dimpotrivă. Amândoi ne-am perfecționat ani de zile în suprimarea problemelor. Este unul dintre motivele pentru care suntem cele mai bune prietene.

– Nu te uita așa. Sunt doar îngrijorată pentru tine.

Abia îl înțeleg, dar privirea lui spune totul. Când am intrat mai devreme în club, era clar pentru toată lumea că trebuie să se fi întâmplat ceva. Fără să scoată un cuvânt, Cyril mi-a pus în mână un pahar de gin tonic, de care nici acum, o oră bună mai târziu, nu m-am atins. Dorința de a-l bea dintr-o dată este puternică. Poate că atunci cuvintele lui Ruby ar tăcea în sfârșit, repetându-se în capul meu ca o buclă continuă.

Nu e treaba mea să te fac fericit, la naiba!

Îi înțeleg furia – are tot dreptul să țipe la mine. Faptul că m-am dus la ea acasă a fost un fel de reacție impulsivă pe care, în retrospectivă, nu mi-o pot explica.

Urăsc această situație. Urăsc faptul că nu m-am dus să o văd pe ea în acea miercuri, ci pe Cyril, și nu trece o zi în care să nu-mi doresc să am o mașină a timpului pentru a anula tot ce s-a întâmplat. Pentru că, deși aș fi putut să vorbesc cu Ruby, eu și prietenii mei am trăit întotdeauna după un singur motto: uită cât mai repede posibil, cu orice preț.

Îmi distrag privirea de la Wren și mă uit la paharul meu. Muzica zgomotoasă nu este suficientă

pentru a-mi reduce gândurile la tăcere și, pentru o clipă, mă lupt cu mine însumi. Mă uit la ceilalți. Cyril și Alistair dansează cu două fete, în timp ce Kesh se sprijină de un perete de lângă ei, sorbindu-și băutura. Mă gândesc pentru scurt timp să mă ridic și să mă alătur lor, dar mă simt ca și cum greutăți de plumb îmi atârnă de corp. Îmi trebuie aproape toată puterea pe care o am pentru a mă apleca înainte și a lăsa paharul neatins pe mica masă de lemn din fața mea.

– Toată viața mea nenorocită se duce pe apa sâmbetei, am spus în cele din urmă. Nu știu dacă Wren m-a înțeles. În afară de faptul că muzica este asurzitor de tare, a băut și destul de mult alcool. Dar ochii lui căprui închis sunt ațintiți asupra mea cu atenție în timp ce continui să vorbesc. – Iar eu nu pot face nimic în privința asta.

Se pare că m-a auzit, pentru că se apleacă puțin spre mine, mă apucă de umăr și mă strânge rapid. – Faci ceea ce ai făcut toată viața ta, omule.

– Ce?

Colțurile gurii lui Wren se strâng într-un zâmbet sinistru. – Continuă tu. Dacă e un lucru pe care l-am învățat de la tine de-a lungul anilor, este acesta.

Am înghițit în sec.

– Ori de câte ori sunt pe punctul de a renunța, mă gândesc la asta. În ultimele zile, m-a ajutat, continuă el.

Din nou privirea îmi cade pe paharul plin de gin tonic. Mă întreb ce înseamnă – a merge mai departe în cazul meu. Să uit de Ruby și să mă prefac că nimic din toate astea nu s-a întâmplat? Sau să lupt pentru ea?

– Știu că treci prin multe în acest moment, dar acum este de fapt treaba ta să mă întrebi ce s-a întâmplat cu mine în ultimele zile, spune el.

Cuvintele lui Wren mă fac să ridic privirea. – Ce?", întreb, confuză.

Îmi întoarce privirea cu o sprânceană încruntată. În cele din urmă, expiră cu o smucitură și își freacă ceafa. – E în regulă. Nu mai contează. Se ridică în picioare și dă din cap spre ringul de dans, spre prietenii noștri care sunt scăldați în lumină albastră și violet. Mișcările lor sunt exuberante, ca și cum nu le-ar păsa de nimic.

De când mă știu, aceasta a fost specialitatea noastră. Să ne prefacem că nimic și nimeni nu ne poate atinge. Ca și cum viața ar fi doar un joc în care nimic nu durează mult și nimic nu contează. În

ultimele săptămâni, am aflat că ne-am predat unei iluzii. Toată lumea este vulnerabilă și toată lumea are ceva de pierdut.

Scutur din cap, dar Wren nu acceptă un refuz. Mă apucă de mână, mă trage de pe canapea și mă aduce pe ringul de dans. Băieții aplaudă când ne văd și deschid cercul ca să ne putem alătura lor. Încerc să mă mișc pe ritm o vreme, dar nu reușesc.

Eram pe punctul de a-mi cere scuze celorlalți și de a anunța că, până la urmă, voi pleca, când cineva vine în spatele meu și îmi înfășoară un braț în jurul stomacului. Încruntându-mă, mă întorc – și văd fața lui Elaine Ellington.

– James! mă strigă peste muzică și îmi zâmbește. Părul ei blond ca mierea este ondulat și îi încadrează fața, care este ușor roșie de la dans. Cât de repede pot, îi împing brațul de pe mine și părăsesc ringul de dans pentru a mă întoarce spre salonul nostru. Când ajung acolo, mă simt în mod ciudat fără aer. Îmi comand o apă și mă las pe canapea.

Vederea lui Elaine a fost ca un pumn în stomac. Amintirile din seara din piscina lui Cyril, pe care le port deja cu mine douăzeci și patru de ore pe zi,

erau atât de prezente din nou de la un moment la altul, încât m-a cuprins un val de greață.

Dar nu m-am gândit la Elaine. După un timp, vine la mine și se așează lângă mine cu picioarele încrucișate.

– Ce fel de salut a fost ăsta? întrebă ea și își trecu mâna prin păr. Ochii ei scânteiază de amuzament. Se așează atât de aproape de mine încât aproape că ne atingem. Ea alunecă puțin mai aproape de mine. Întregul meu corp îngheață în timp ce mirosul parfumului ei îmi intră în nas.

– Am vrut doar să-ți spun cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat cu mama ta. Dacă vrei să vorbești sau să faci altceva, sunt întotdeauna dispus să te ascult. Își pune mâna pe piciorul meu și o trece încet pe țesătura pantalonilor mei.

– Elaine, oprește-te, spun cu o voce fermă și îi împing mâna. În același timp, alunec în lateral și o privesc cu seriozitate.

– Am greșit cu ceva? întreabă ea, surprinsă.

Am clătinat din cap. – Nu. Eu sunt cel care a greșit în toate, îi răspund.

Elaine ridică o sprânceană. – Ce s-a întâmplat cu tine?

Ridic din umeri, dar nu spun nimic în replică.

Pentru o clipă se uită la mine, apoi dă din cap. – Ai fost într-o dispoziție mai bună.

– Îmi pare rău, am spus. – Dar nu mai pot face asta.

Se îndepărtează puțin de mine. – Păcat, spune ea, apoi se ridică . – Întotdeauna a fost distractiv cu tine.

Rămâne o clipă pe loc, ca și cum ar aștepta să o rețin. Când nu mă mișc și mă uit drept în față, se întoarce pe ringul de dans fără să mai spună nimic.

Mă las să mă scufund pe spate și mă holbez la tavanul clubului. Pentru prima dată, observ că acolo sunt luminițe, care probabil ar trebui să reprezinte stele. Ca prin farmec, bag mâna în buzunarul pantalonilor pentru a-mi scoate portofelul. Îl deschid și caut hârtia ascunsă în spatele cărții mele de identitate. În ultimele săptămâni am evitat să mă uit la listă, de teamă că mă voi simți mai terminat după aceea decât înainte. Ridic bucata de hârtie astfel încât micile luminițe din tavan aproape că strălucesc prin ea. Punct cu punct citesc ceea ce Ruby a scris cu mine. Înghit în sec și observ cât de zgâriat îmi este brusc gâtul.

În viața mea, nu a existat niciodată cineva care să fi fost atât de interesat de mine ca Ruby.

Niciodată nu am avut pe cineva la care să mă gândesc la prima oră dimineața și a cărui față să o văd când mă duc la culcare. Și nu a existat niciodată cineva care să fi vrut să-mi împlinească visele.

Tot ceea ce s-a întâmplat m-a schimbat. Nu mai sunt aceeași persoană care eram înainte. Dar dacă există un lucru pentru care vreau să lupt, acela este Ruby.

Cu acest gând, împăturesc din nou lista și o țin strâns în mână în timp ce părăsesc clubul.

15

Ruby

– Pentru Ruby! strigă tata cu voce tare.

– Și Lin, am pus după și îi zâmbesc larg prietenului meu.

– Și Lin! repetă în cor mama, tata și Ember.

A fost ideea tatei să organizăm o mică petrecere Oxford la noi acasă și să închinăm împreună cu Lin pentru succesul nostru. Când eu și mama i-am spus, nu a crezut nimic din ce i-am spus și, în cele din urmă, a cerut să îi arătăm e-mailul. În timp ce îl citea, a continuat să mormăie – nu, pentru ca apoi să mă îmbrățișeze atât de strâns încât încă mă mai dor coastele patru ore mai târziu.

– Nu-mi vine să cred că am fost luați, îi șoptesc lui Lin peste marginea paharului de șampanie.

– Nici eu nu știu.

Gândul că voi putea petrece și următorii trei ani cu prietena mea îmi provoacă o grămadă de fluturi în stomac. Sunt atât de fericit încât mi se pare ireal.

– Trebuie să ne punem mai mult suflet acum, Lin, spun eu.

– Nu puteți să vă bucurați măcar pentru o seară? întrebă Ember.

Mama și tata râd, în timp ce Lin și cu mine schimbăm zâmbete de supărare. – Aveți dreptate, spun eu. – Dar atât de multe lucruri pot să meargă prost! întreabă Ember.

Lin își pune paharul de șampanie pe masa din sufragerie și ia un nacho, singurul finger food pe care l-am putut conjura în grabă. – Trebuie să trecem toate materiile cu 10, abia apoi primim acceptul ferm.

– Și apoi trebuie să fiu selectată pentru una dintre burse, adaug apoi în liniște, încercând să resping panica care vrea să se lupte în mine la acest gând. Consilierul studențesc din Maxton Hall m-a asigurat de mai multe ori că șansele mele de a fi selectată sunt peste medie și că, în locul meu, nu și-ar face deloc griji. Dar asta e mai ușor de spus decât de făcut.

Obrajii lui Lin pălesc și pune nacho-ul mușcat lângă paharul ei. – Dacă, până la urmă, iau o notă mai proastă la vreo materie? Bunica mea își va retrage cu siguranță oferta de a mă sprijini la studii.

– Fetelor, ar trebui să sărbătoriți, nu să vă faceți griji până la moarte! Mama se așeză vizavi de mine și de Lin pe fotoliul nostru înflorit și se uită la noi clătinând din cap.

Lin și cu mine schimbăm încă o privire îngrijorată înainte de a lua paharele de șampanie în același timp și de a lua o înghițitură mare.

– Probabil că nu ai fi fost acceptată dacă erai în altă dispoziție, nu-i așa? spune Ember cu un zâmbet. Nu a fost surprinsă de acceptare și a încercat să se bucure pentru mine, dar am observat și eu cât de tristă o întristează faptul că mă mut. Pentru că, deși Oxford nu e departe, există o diferență între a fi la o jumătate de coridor distanță și a fi la două ore de mers cu trenul. Ember urăște schimbările și sunt destul de sigură că, dacă ar fi după ea, am rămâne mereu acasă – pentru tot restul vieții noastre.

Dar, chiar dacă starea ei de spirit s-a răsfrânt puțin asupra mea pe parcursul zilei și mă cuprinde o nostalgie la gândul de a mă muta, bucuria acceptării o depășește cu mult. Și, din moment ce James a fost aici, am decis să nu las nimic și pe nimeni să-mi ia această bucurie astăzi.

După ce sticla de șampanie s-a golit, eu și Lin îi lăsăm pe părinții mei la programul TV și urcăm în camera mea.

– Oh, rahat, mormăi Lin în timp ce închid ușa în urma noastră. Are ochii fixați pe telefonul mobil și ia loc pe scaunul meu de la birou fără să ridice privirea.

– Ce? întreb eu.

– Nimic.

Răspunsul ei vine atât de repede încât îmi ciulesc urechile. – Ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri. – Se pare că și Cyril a fost luat.

Ezit o clipă, apoi șoptesc: – Și James.

– Serios? Înseamnă că jumătate din gașca din Beaufort este în Oxford. Alistair și Wren au postat, de asemenea, pe Instagram. Lin încă mai tastează pe telefon. Arunc o privire pe ecran și văd o poză cu un tip pe jumătate dezbrăcat, despre care sunt destul de sigură că este Cyril.

Bine, nu mai suport încă o secundă. De luni de zile am bănuit că între Lin și Cyril se întâmplă ceva despre care nimeni nu știe. Felul în care se tratează unul pe celălalt spune multe. Multă vreme am crezut

că se detestă – dar acum sunt sigură că e vorba de scânteile care zboară între ei când schimbă cuvinte.

– Ce faci? întreb precaută, în timp ce mă așez cu picioarele încrucișate pe pat.

Luată prinsă cu garda jos, își ridică privirea. – Nimic.

– Ați spus "nimic" atât de repede de două ori încât nu cred nimic din ceea ce ați spus.

Lin își mușcă buza inferioară și se uită din nou la telefonul mobil. Obrajii ei sunt roșii ca focul.

– Lin, vino aici, spun și bat energic pe scaunul de lângă mine. Ea se uită sceptică la locul unde se află mâna mea, dar apoi se ridică încet și se îndreaptă spre mine. În timp ce se sprijină de căpătâiul patului, își strânge genunchii și își înfășoară ambele brațe în jurul lor, mă întorc spre ea și o privesc cu expectativă. Ea își trece una dintre șuvițele negre de păr după ureche. Mi se pare că nu știe cum să înceapă.

– Știu că nu-ți place să vorbești despre astfel de lucruri, spun eu cu blândețe. – Dar poți să-mi spui oricând dacă ai ceva în minte.

Lin înghiți în sec. – Nu sunt prea multe de spus, șoptește ea.

Pare aproape timidă – o expresie pe care nu o cunosc deloc la ea. Lin este o persoană atât de puternică și de sigură pe sine, care își susține întotdeauna propria persoană și opinia, fără să se îngrijoreze de ceea ce ar putea gândi ceilalți. Văzând-o așa acum, mă simt brusc neliniștit.

– Am crezut că Cyril era grozav încă de când aveam 13 ani.

Ochii mei se măresc. – Chiar așa?

Ea dă din cap încet. – Când am venit prima dată la Maxton Hall, Cyril și cu mine stăteam unul lângă altul în câteva compartimente. El... nu a fost întotdeauna așa cum este acum. Pe atunci era atent și drăguț. Chiar mă putea face să râd. Nici măcar nu pot explica ce anume mă fascina atât de mult, dar mi-a plăcut de la început.

Pentru o scurtă clipă tace și se uită la genunchii ei. Aș vrea să îi spun ceva încurajator, dar mă abțin. Este pentru prima dată când ss îmi povestește despre viața ei amoroasă și trebuie să-i acord timpul de care are nevoie fără să o întrerup.

– Cu toate acestea, Cyril a fost îndrăgostit de Lydia încă de când l-am întâlnit, așa că mi-a fost deja clar atunci că nu putea funcționa între noi. Totuși, am fost devastată când a început să aibă o

relație cu el. Nu au oficializat niciodată relația, dar știi cât de repede circulă astfel de lucruri în școală. După ce l-a părăsit... l-am consolat. Un lucru a dus la altul și... – Ridică din umeri cu stângăcie și strânsoarea de genunchi i se înăsprește.

Pare atât de tristă, încât mă întreb cum am putut să nu văd asta.

– A fost doar o întâmplare singulară sau mai mult? întreb cu prudență.

Lin clătină din cap și lăsă să iasă un râs fără suflare. – De doi ani dormim împreună la câteva săptămâni.

Îmi deschid gura. Și se închide din nou. Nu-mi vine să cred că mi-a ascuns asta atât de mult timp. – Eu... Știe *cineva despre* asta?

Lin clătină din nou din cap. – Nu. Îmi dau seama că pentru Cy există doar Lydia. Și asta e bine, dar nu de asta vreau să iasă la iveală. Vreau să-mi păstrez măcar un pic de demnitate, iar noi nu am fost niciodată împreună sau ceva de genul ăsta. Ea ezită un moment. – În plus, probabil că oricum s-a stabilit acum.

– Ce vrei să spui? întreb.

– Nu a mai ținut legătura de când a murit Cordelia Beaufort. Probabil pentru că e prea ocupat

să o consoleze pe Lydia. Ea ridică din umeri. – Îmi ignoră mesajele și acum stă mereu în preajma ei la școală.

– Eu... – Mă întrerup și scutur din cap. – A fost ciudat pentru tine să petreci noaptea de Anul Nou cu Lydia?

Lin zâmbi îngust. – Îmi place Lydia. Și nu este vina ei că îmi place tipul care este îndrăgostit iremediabil de ea.

– Nu știu ce să spun.

– Nu e rău, Ruby, serios. Mi-aș fi dorit să fi fost sincer cu mine. Nu cred că merit această tăcere radio. Ar fi putut să-mi spună că Lydia îi mai dă o șansă.

– Nu cred că acesta este motivul.

Ea ridică din nou din umeri. – N-ar trebui să-mi pese. Nu e ca și cum aș fi îndrăgostită nebunește de el.

Tonul ei este indiferent, dar privirea ei tristă o contrazice.

– Cyril e un porc când nu-ți răspunde și nu știi unde te afli, spun supărată.

– Știu că trebuie să sune așa. Dar amândoi știam în ce ne băgăm. El nu mi-a promis niciodată nimic, așa cum nici eu nu i-am promis nimic. Și el

poate fi foarte grozav – încrezător, amuzant. Și tandru..." Lin se înroșește și își îngroapă fața în mâini.

– Asta cu siguranță pare mai mult decât ceva fizic, Lin.

– Știu! gemu ea și se uită printre degetele ușor desfăcute. – Am observat asta abia acum, când nu l-am mai văzut de mult în afara școlii. Mi-e *dor de* el.

Pare atât de dezgustată la ultimele cuvinte, încât mă face să rânjesc.

– Ați vorbit vreodată despre asta? Chiar așa, vreau să spun? întreb cu blândețe.

Ea scutură din cap și se înroși puternic. – Cyril și cu mine nu vorbim prea mult când ne vedem.

Oh, Doamne.

– Suntem prieteni de atâta timp și nu știam de asta. Mă simt ca o prietenă foarte rea acum.

– Ești un prieten minunat. Doar că nu am vrut să spun nimănui despre asta pentru că... nu știu... Era ceva legat de secretul ăsta. Dar acum că s-a terminat pentru el, mă omoară. Ea oftează adânc. – 'Suntem total la fel, Ruby. Niciunul dintre noi nu a vrut să înceapă ceva serios până nu am plecat la Oxford.

De asemenea, unul dintre multele lucruri care ne leagă pe Lin și pe mine.

– Și acum atât James, cât și Cyril au fost duși la Oxford, murmur eu.

– Da.

Rămânem tăcuți o vreme, pierduți în propriile noastre gânduri. Când m-am transferat la Maxton Hall, mi-am pierdut toți prietenii din vechiul meu liceu. După aceea, mi-am propus să păstrez doar cunoștințe superficiale și să nu mă implic în nimic mai mult. Nu am vrut să investesc energie în ceva care apoi mi-ar fi fost luat din nou.

Dar asta s-a schimbat când am întâlnit-o pe Lin. Deși mă tem în continuare că și această prietenie este efemeră, sunt dispus să îmi asum riscul – această conversație mi-a arătat încă o dată acest lucru.

Ajung la mâna lui Lin și o strâng ușor. – Poți să-mi vorbești despre orice, Lin. Întotdeauna. Vreau să știi asta.

Nu i-am mai spus niciodată așa ceva până acum și îmi este uimitor de greu să scot cuvintele de pe buze. Nu pentru că nu sunt sincere, ci pentru că înseamnă atât de mult pentru mine.

– Vă mulțumesc. La fel, rosti Lin, vizibil emoționat. Își întoarce mâna, astfel încât să ne putem împleti degetele. – 'Vorbesc serios, apropo. Poți să-mi vorbești oricând și despre James. Sau despre orice altceva.

Îmi mestec interiorul obrazului și mă gândesc la acel moment de astăzi, la prânz, când James a stat în fața ușii și mi-a spus toate acele lucruri.

Voi fi mereu al tău, Ruby.

Cuvintele lui au făcut ca pământul să tremure sub picioarele mele. Părea atât de hotărât, de parcă nu exista nimic mai important în viața lui decât să mă recâștige.

– James a fost aici astăzi la prânz, încep după un timp.

Lin continuă să mă țină de mână și se uită la mine întrebător. – Ce voia?

Ridic din umeri. – A spus că are nevoie de mine. Că eu sunt singura persoană care îl înțelege. Și că ar putea fi fericit cu mine.

Lin respiră adânc. – Și?

Ridic din umeri.

Am vorbit serios ceea ce am spus. Nu este treaba mea să mă asigur că James este fericit. Totuși, regret că am țipat așa la el. Era evident că se

simțea nefericit, iar eu sunt probabil singura persoană care poate înțelege de ce. Mi-a spus la Oxford că nu mai vorbise niciodată cu nimeni despre temerile sale legate de viitor și îmi imaginez ce trebuie să fi trecut prin mintea lui după ce a acceptat Oxford și numirea la *Beaufort*. Totuși... nu mai suntem împreună. Nu poate da vina pe mine. Nu pot fi singurul lucru din viața lui care are sens pentru el. Nu ăsta e scopul unei relații.

– Vreau să fiu alături de el, dar în același timp nu știu dacă pot, șoptesc eu.

– Înțeleg asta, răspunde Lin. – Dar... văd și felul în care se uită la tine la întâlnirile noastre. Cred că este hotărât să te recâștige.

Am clătinat din cap. – Asta e ceea ce vrea el *acum*. James este atât de instabil – peste două săptămâni sunt sigură că se va întâmpla din nou ceva care îi va sfâșia viața, iar apoi va dispărea sau va înnebuni sau va face ceva care să ne saboteze, iar eu nu sunt pregătită pentru asta. Nu am de gând să-l las să mă rănească din nou în felul ăsta.

Ultimele cuvinte ies din mine cu atâta energie încât Lin se uită la mine surprinsă.

– Exact pentru asta vă admir.

Clipesc iritată. – Ce?

Îmi zâmbește puțin. – Văd foarte clar cât de devastată ești în legătură cu James. Cât de mult suferi alături de el și de familia lui. Ai fost alături de el după ce te-a rănit profund – iar acum rămâi puternică și te concentrezi pe tine. Cred că asta este admirabil.

Din gura ei, totul sună mult mai eroic decât mă simt eu. Expir tremurând. – Am aruncat cu lucruri foarte urâte în el mai devreme.

– Mai ai încă sentimente pentru el? întrebă brusc Lin.

Acum eu sunt cel care se strâmbă.

Mă gândesc la ceea ce i-am spus în ajunul Anului Nou. Nu pot să nu-l mai iubesc pe James. Aceste sentimente nu dispar, oricât de mult mi-aș dori să dispară.

– Da, șoptesc eu.

Lin îmi zâmbește trist. – E o prostie că nu-l poți opri, nu-i așa?

mormăi eu de acord. – În fine. Cred că e timpul să ne întoarcem la scopul real al acestei seri: Am vrut să sărbătorim.

Ea dă din cap energic și îmi strânge mâna pentru ultima oară înainte de a o lăsa să plece. – Aveți dreptate.

Îmi iau laptopul și deschid site-ul Oxford. În următoarea oră, ne uităm la cămine, dăm click pe forumuri și facem o listă cu lucrurile pe care vrem să le facem împreună odată ce suntem înscriși la Oxford.

Dar oricât de mult aș încerca să mă distrag, cuvintele lui James îmi răsună în cap pe tot parcursul serii.

16

Ruby

Mi-am petrecut întregul weekend alternând între a fi încântată de acceptarea mea la Oxford și a mă întreba dacă James va veni luni la întâlnirea echipei de eveniment – și cum ar trebui să mă comport dacă va veni. Între timp, am ajuns la un punct în care trebuie să recunosc că rezoluția mea de Anul Nou – de a face o ruptură curată – a eșuat. James este peste tot. Dacă nu ca persoană, atunci în gândurile mele, și nu văd cum se va schimba asta în viitor, mai ales că amintirea cuvintelor lui James încă îmi provoacă un furnicăt de emoție prin corp două zile mai târziu.

Simt exact aceeași senzație de furnicături când eu și Lin intrăm în cameră după prânz și James stă pe locul lui obișnuit, ca întotdeauna în ultima vreme, cu o carte în mână. De data aceasta este cel mai recent roman de John Green, observ curioasă, înainte de a-mi distrage rapid privirea și de a o ruga

pe Lin să mai treacă o dată în revistă agenda cu mine până când sosesc ceilalți.

Minutele se prelungesc ca o gumă de mestecat, dar în cele din urmă Camille intră pe ușă și putem începe ședința.

– Doug, începe cu Lin. – Posterele sunt foarte bune. Am primit deja o mulțime de laude.

Doug îi oferă lui Lin un zâmbet minim, care este cel puțin mai mult decât a primit oricare dintre noi în timpul ultimelor întâlniri.

– Poate reușim chiar să atragem atenția unuia sau altuia dintre sponsori.

Dau din cap. – În afară de asta, lista de invitați arată foarte bine până acum. Doar faptul că încă ne lipsesc lăutarii îmi dă un pic de dureri de stomac. Nu mai avem mult timp la dispoziție, zic eu. – Kieran, s-a prezentat profesorul pe care voiai să-l întrebi?

– Da, spune Kieran, cu un aer mai degrabă contrariat. Pot ghici ce urmează. – Din păcate, nu are timp. Dar cel puțin a fost de acord să facă o donație generoasă.

– Bine, atunci. Măcar asta e ceva. Îi zâmbesc încurajator. – A mai avut cineva vreun succes?

Ceilalți rămân tăcuți.

– În regulă, atunci…

James își curăță gâtul.

Pentru o clipă mă lupt cu mine însumi. Nu vreau să mă uit la el. Dar nici nu-l pot ignora. Asta nu ar face decât să le ridice celorlalți întrebări la care nu vreau să răspund. Sau pot.

– Da, Beaufort? Lin a sărit cu mine.

– Alice Campbell a fost de acord să țină discursul de închidere.

Îmi ridic capul.

James îmi prinde privirea. Abia acum văd cât de palidă îi este fața. Are și cearcăne sub ochi, de parcă n-ar fi dormit de sâmbătă.

Încă regret că i-am spus acele cuvinte. Nu merita așa ceva și mi-aș dori să pot vorbi din nou cu el cu calm și să-i explic de ce m-am enervat atât de tare nd el se afla în fața ușii mele.

Conștiința vinovată trebuie să mi se citească pe toată fața, pentru că ochii lui James se îngustează înainte de a continua să vorbească ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. – Centrul pentru familii i-a ajutat foarte mult pe ea și pe familia ei să se pună pe picioare în urmă cu câțiva ani. Ar fi fericită să ne susțină la gală. I-am spus că o vei contacta pentru a discuta detaliile cu ea.

Îl privesc neîncrezătoare. Cel mai târziu, când un zâmbet mic, dar satisfăcut, se răspândește pe fața lui, știu că nu poate fi vorba de o coincidență. Și-a amintit, de fapt, că am menționat odată, într-o jumătate de propoziție, cât de mult o admir pe Alice Campbell și munca ei.

Nu știu ce să fac cu aceste informații. Cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât mai mare este dorința de a vorbi din nou cu el în liniște.

Mă gândesc febril la cum aș putea să-l rețin pentru o clipă după întâlnire.

– Foarte bine, Beaufort, spune Lin, după ce am tăcut prea mult timp. – Mulțumesc. Dacă mai aveți și alte persoane pe care le putem contacta, vă rog să mă anunțați.

James își curăță din nou gâtul. – Boyd Hall, apropo, este și el atât de pregătit. Îngrijitorul Jones știe că firma de decorațiuni vine vine vinerea viitoare, la ora șaisprezece.

Pentru o clipă este foarte liniște în sala de grup.

– Jessalyn intervine: "Pentru cineva care a urât atât de mult să lucreze aici la început, chiar te pui în valoare.

James nu răspunde nimic, ci doar îmi aruncă o privire care îmi face să mi se facă pielea de găină pe brațe.

– Asta imediat după întâlnirea noastră, spune Lin. – Aș spune că vom merge împreună atunci, nu?

Murmure de aprobare străbat sala.

– Următorul obiect este cabina foto, spune Lin, scoțându-mă din gânduri.

Dintr-o dată, o idee îmi trece prin cap. Pare riscantă, dar și incitantă. Mi-ar da ocazia să vorbesc cu James și să îi cer scuze. Departe de privirea critică a lui Lin și de urechile indiscrete ale lui Camille.

– Exact. Îmi curăț gâtul. – Pot să am mașina părinților mei sâmbătă și i-aș lua cu ea atunci. Oricum, piesele se presupune că sunt destul de grele.

Îmi adun tot curajul și mă uit din nou la James.

– James, spun cu o voce fermă. – Vrei te rog să vii cu mine să luăm Fotobooth-ul?

Pentru o fracțiune de secundă, surpriza îi strălucește în ochi.

Dar apoi dă din cap și spune: – Da, sigur, ca și cum întrebarea mea nu ar fi fost nimic deosebit.

Ignor atât sunetul moale pe care îl emite Camille, cât și privirea plină de înțeles pe care mi-o aruncă Lin. În schimb, îmi petrec restul ședinței holbându-mă la agenda mea, întrebându-mă ce naiba am făcut.

Sâmbătă, când am intrat cu mașina în parcarea Maxton Hall, James mă aștepta deja. Poartă blugi, o haină neagră și o eșarfă gri. Tocmai își suflă în mâini pentru a le încălzi și mă întreb automat de cât timp stă acolo.

Când mă vede, își lasă mâinile în jos și îmi zâmbește nesigur. Habar n-am ce înseamnă acest zâmbet. Este un zâmbet nou. Unul în care postura lui este rigidă și ochii lui sunt triști. Unul care a apărut după despărțirea noastră – după moartea mamei sale și tot ce s-a întâmplat de atunci.

Mi-e dor de vechiul lui zâmbet.

Alung gândul în timp ce mă opresc în fața lui James. Dacă vreau să trec cu bine de această zi pe jumătate, trebuie să mă adun.

– Bună dimineața, spune el și se lasă pe scaunul pasagerului din minivan. Mașina noastră este veche și destul de șubredă, dar merge, iar acesta este cel mai important lucru. Din fericire, am curățat-o din

nou aseară cu Ember, pentru că acum observ că există ceva ciudat de intim în felul în care James se uită în interiorul mașinii.

În timp ce el se uită la bradul parfumat cu lumânări Yankee Candle atârnând de oglinda retrovizoare, eu pornesc în sfârșit din nou motorul.

– Mama mea adoră aceste lucruri, îi explic. – Îi plac foarte mult parfumurile florale, ceea ce o înnebunește întotdeauna pe sora mea. Ember urăște mirosul de trandafiri, dar mama îl adoră.

Ar trebui să nu mai spun lucruri confuze. La urma urmei, nu i-am cerut lui James să meargă cu mine în această excursie astăzi fără motiv. Cu toate acestea, mi-e și greu să orientez imediat conversația spre relația noastră eșuată. Mai ales având în vedere cât timp vom sta împreună în această mașină.

– Și mamei mele i-au plăcut întotdeauna mirosurile florale.

Îmi trebuie mult efort pentru a-mi ține ochii pe drum în loc să întorc brusc capul spre el. Evident, James nu are nicio problemă în a sări peste discuțiile de complezență.

– Ți-e dor de ea?", întreb în liniște.

Îi ia o clipă să fredoneze în semn de acord. – Într-un fel, da. E diferit fără ea.

– În ce sens?

Cu coada ochiului îl văd cum ridică din umeri. – Nu mai există niciun tampon între mine și tatăl meu. Asta este poziția pe care Lydia vrea să o adopte acum, dar eu fac tot posibilul să nu las să se ajungă la asta. Nu vreau ca ea să stea între scaune – mai ales nu acum.

– Cum se simte? Abia am văzut-o săptămâna asta.

– În regulă. Cred că da. El ezită un moment. – Mi-aș dori ca ea să-i spună în sfârșit lui Sutton. În același timp, înțeleg de ce nu o face.

– Întreaga situație este total aiurea.

– Da. El tace o clipă, apoi își drege gâtul. – Deci, ce mai faci?

Nu știu cum se poate ca o conversație să mi se pară atât de normală și ciudată în același timp.

– Bine. Eu... um. Am intrat și eu la Oxford.

– Știam eu. Ar fi fost destul de proști să te refuze și pe tine, revine el. – Felicitări, Ruby.

Surprinsă, îi arunc o privire. El mi-o întoarce cu seriozitate.

Nu înțeleg cum de reușește mereu. Într-o zi este devastat și stă tremurând la ușa mea, iar în următoarea găsește puterea de a se comporta ca și

cum nimic nu s-ar fi întâmplat în Maxton Hall. Și chiar și acum pare complet liniștit, deși știu că sâmbăta trecută nu a trecut pe lângă el fără să lase vreo urmă.

– Mulțumesc, murmur eu. Pentru o clipă, caut cuvintele potrivite pentru ceea ce vreau să-i spun în continuare. Deși am avut timp să mă gândesc la asta încă de luni, mintea mea este acum un gol. – Îmi pare rău pentru ce ți-am spus weekendul trecut, încep în sfârșit. – Asta a fost...

– Ruby, James vrea să mă întrerupă, dar eu scutur din cap.

– Vreau să trec peste tine, spun încet. – Dar nu va fi mai ușor dacă voi fi rea cu tine. Îmi pare foarte rău. Și era important pentru mine ca tu să știi asta.

Îi simt privirea ațintită asupra mea. – Nu ai de ce să-ți ceri scuze, spune el cu blândețe.

Nu știu cum să răspund. Cuvintele sună amar atunci când le spune și aș vrea să-l contrazic, dar pe de altă parte mi-e și teamă că discuția va merge apoi într-o direcție pentru care nu sunt încă pregătită. Am vrut să-mi cer scuze și am făcut-o. Nu cred că am putere pentru mai mult în acest moment.

Așa că am tăcut și am apăsat accelerația. Tăcerea dintre noi devine tot mai apăsătoare cu cât

durează mai mult, iar la un moment dat nu mai suport și dau drumul la radio. Muzica pop optimistă care rulează pe postul pe care îl ascultă întotdeauna mama este un contrast puternic cu atmosfera încărcată dintre mine și James. Deși ne petrecem restul celor cincisprezece minute de condus în tăcere, sunt conștientă de prezența lui James în fiecare secundă. Îi pot auzi respirația moale și simt când se mișcă lângă mine. Și chiar dacă încălzirea nu este setată la un nivel ridicat, mă simt caldă când mă gândesc că ar fi suficient să întind mâna pentru a-l atinge.

Sunt infinit de fericită când ajungem la vechiul sit industrial și pot, în sfârșit, să ies din mașină. Aerul rece se simte ca o ușurare pe obrajii mei înfierbântați.

– Trebuie să intrăm acolo, spun eu, arătând spre un garaj cu un panou colorat deasupra lui pe care scrie numele magazinului de închirieri. James pășește lângă mine și, în timp ce plecăm împreună, îi mai perii o dată brațul.

Amândoi purtăm paltoane groase.

Cu toate acestea, atingerea se simte ca un șoc electric.

Cât se poate de discret, fac un pas în lateral și mă grăbesc spre intrarea laterală a garajului. Împing ușa și intru în micul hol.

Mă uit în jur. Pe site-ul web, acest magazin părea mult mai atrăgător. O lumină galbenă slabă luminează doar strictul necesar, iar tavanele sunt joase și pline de pânze de păianjen. Diferite dispozitive electronice stau în picioare și zac pe jos, dar cea mai mare parte a spațiului este ocupată de cabine foto, dintre care există cel puțin douăzeci. Din difuzoare mici răsună ritmuri electrice ușoare, pe care un bărbat chel, așezat la un birou în spatele unui tejghea îngust, își mișcă capul înainte și înapoi în ritmul lor.

– Frumos loc ți-ai ales acolo, murmură James, dar înainte de a putea răspunde, bărbatul ne zărește și se ridică zâmbind.

– Tu trebuie să fii Ruby, spune el în timp ce se îndreaptă spre noi.

– Exact, îi răspund cu un semn din cap și îi iau mâna întinsă. – Iar el este James.

De asemenea, cei doi lovesc.

– Eu sunt Hank și vă voi da un tutorial rapid despre cabina foto. Vreți să veniți? Face o mișcare

circulară cu mâna în jurul tejghelei și apoi arată spre una dintre cutii.

– Asta e cea pe care ai ales-o, nu-i așa? întreabă el când ne oprim în fața ei.

Mă uit la model. Pereții sunt negri, iar intrarea este atârnată de o perdea roșie. Pe o parte există o deschidere îngustă, deasupra căreia se află un panou luminos pe care scrie – Fotografii. Chiar lângă intrare este atârnată o mică tablă cu câteva informații cu marker alb despre filtrele pe care le poți folosi când faci fotografii. Scrisul de mână folosit este frumos de mâzgălit.

– Aș dori să scriu aici ceva despre gala noastră. Este posibil, Hank? întreb și arăt spre mica tablă.

El dă din cap. – Încă mai am pe undeva un marker pe care ți-l pot da.

Îi zâmbesc. – Perfect, vă mulțumesc foarte mult.

– Deci, și acum explicația: aici este încorporată o cameră SLR care este declanșată prin intermediul ecranului tactil. De fapt, este destul de ușor, trebuie doar să apăsați pictograma aparatului foto pentru a o declanșa. Apoi ai la dispoziție trei secunde și fotografia este făcută. Ulterior, o poți edita cu

ajutorul filtrelor sau – dacă nu ți-a ieșit – o poți șterge și poți face una nouă.

Împing puțin perdeaua roșie la o parte și mă uit la ecranul tactil. – Chiar pare o joacă de copii.

– Vrei să o încerci? întrebă Hank cu un zâmbet aproape copilăresc.

Înainte de a putea răspunde negativ, James îmi răspunde: – Da, te rog.

Ridic o sprânceană, dar el nu mă bagă în seamă și intră în cutie. Ține cortina deschisă și se uită la mine cu expectativă.

– Ce mai aștepți? Intră! spune Hank lângă mine.

Fără să mai stau pe gânduri, intru în mica cabină și mă uit sceptic la James. La rândul său, el se uită cu atenție la ecranul tactil. – Trebuie să verificăm dacă totul este intact, nu-i așa? întreabă el liniștit.

Mă enervează că nu m-am gândit eu însumi la asta, dar eram prea ocupat să mă țin la o distanță de cel puțin un braț de James.

– Ruby, tu acoperi camera.

Mă împing cu spatele de-a lungul peretelui până când mă aflu în spatele lui James, care s-a așezat pe micul taburet din fața camerei.

– Uită-te acolo, spune brusc James și arată spre mica gaură neagră de deasupra ecranului tactil.

Mă aplec spre el până când pot să văd peste umărul lui și în cameră. Acum apar și eu pe ecran, dar abia mă pot concentra pe imaginea neclară a fețelor noastre.

Una dintre șuvițele de păr ale lui James îmi gâdilă obrazul și mirosul lui familiar îmi intră în nas. În interiorul hainei mele, mă simt brusc mult mai cald. James de lângă mine pare înghețat, cred chiar că a încetat să mai respire. Încet, îmi întorc capul și mă uit la el. Sunt atât de aproape de el încât aș putea să-i ating pielea cu gura dacă aș vrea.

În acel moment, James apasă pe declanșatorul aparatului de fotografiat.

Clicul moale mă scoate din transă și tresar. Dintr-o dată îmi dau seama din nou de ce ne aflăm aici – și ce era să fac adineauri.

– Totul pare să funcționeze, spune James, ca și cum nu ar fi observat niciuna dintre scânteile care au zburat între noi cu câteva secunde în urmă.

Mi-am imaginat cumva căldura dintre noi?

Cât de repede pot, mă îndrept spre exterior, unde Hank ne așteaptă deja cu banda foto în mână.

– O postură ciudată, dar cel puțin se pare că ai reușit să declanșezi declanșatorul, spune el, și îmi întinde cele patru fotografii mici.

Nu, e clar că nu mi-am imaginat căldura.

În fotografie, mi-am întors capul spre James, în timp ce el privește direct în cameră. Iar privirea lui ...

Am înghițit în sec.

Cunosc privirea asta. Și, de asemenea, acea tragere în jurul gurii.

Probabil că și James a simțit asta. Sunt absolut sigur de asta în acest moment.

– Foarte frumos, cârtesc și vreau să-i dau pozele înapoi lui Hank, dar înainte de a o face, James mi le ia din mână. Fără să se uite măcar la ele, le bagă în buzunarul hainei.

– Unde trebuie să semnăm? întreabă el pe același ton de afaceri pe care îl folosea atunci când eram la *Beaufort*.

Hank ne conduce înapoi la ghișeu, unde semnez trei formulare și primesc un mic manual de operare și de reumplere a imaginilor. După aceea, noi trei încărcăm părțile din cutie în portbagajul mașinii mele. Mă bucur să fiu din nou afară, la aer curat.

Este o răcoare binevenită pentru mine și pentru obrajii mei înfierbântați.

Pe drumul de întoarcere, pornesc din nou radioul, chiar puțin mai tare decât înainte. De ce naiba am crezut că e o idee bună să-l rog pe James să vină aici cu mine? Ar fi trebuit să-mi fie clar cât de dificil ar fi fost să fiu atât de aproape de el pentru o perioadă atât de lungă de timp.

Cu coada ochiului îl văd pe James descheindu-și haina și apoi înfășurându-și eșarfa de la gât.

– Dacă ți-e prea cald, pot regla ventilația un pic mai rece, scot cu greu.

– Ruby. Felul în care îmi șoptește numele îmi este atât de familiar.

Strâng bine volanul în timp ce încerc din toate puterile să mă concentrez asupra drumului. Aerul dintre noi devine din ce în ce mai încărcat, dar încerc din răsputeri să îl reprim.

Semaforul din fața noastră devine roșu și frânez încet, lăsând mașina să se rostogolească până la linia de oprire. Apoi risc să arunc o privire în direcția lui. James se uită la mine și în ochii lui văd nenumărate emoții care declanșează în mine impulsul de a mă întinde spre el, de a-l îmbrățișa și de a-l strânge în brațe.

– Am vrut doar să spun că este...

– Te rog, nu, îl întrerup rugător și scutur din cap.

Își strânge dinții atât de tare încât un mușchi din maxilarul său începe să tresară. Ne uităm unul la celălalt pentru o clipă și sunt atât de multe cuvinte nespuse între noi.

Dar nu pot vorbi cu el acum. Pur și simplu nu pot. Nu când am sentimentul că voi ceda în orice moment.

În clipa următoare, James își abate privirea și privește din nou înainte. – Este verde.

Apăs pe accelerație. Drumul spre școală nu mi s-a părut niciodată atât de lung.

17

Ruby

– Cred că mi-ar plăcea să fie un pic mai mult în direcția mentolată, spune Ember gânditoare.

Trag cursorul mai sus în câmpul de culori, spre stânga, până când verdele mușchiului devine mai deschis și se îndreaptă într-o direcție mai albăstruie.
– Așa?

Sora mea scoate un sunet de aprobare. Salvez culoarea și mă duc la previzualizarea din Wordpress pentru a ne putea vedea munca.

Blogul lui Ember, *Bellbird, a* fost rebranduit cu un nou logo, o temă WordPress mai modernă și o paletă de culori proaspătă. În partea de sus, este afișată cea mai recentă postare – un ghid de modă etică corectă pentru persoanele de talie mare – cu miniaturi ale celor mai populare postări în trei ferestre mai mici, imediat sub ele. În partea dreaptă, ea a inclus linkuri către profilurile sale de socializare și o fotografie pe care i-am făcut-o vara trecută. În ea, ea se află într-un câmp de flori, purtând o rochie

maxi de vară cu un model floral și un decolteu adânc. Încă îmi amintesc momentul exact în care o lăcustă a sărit pe ea și am fotografiat-o încercând să scape de ea – a fost hilar. Din nefericire, nu a făcut poza în care țipă ca imagine de prezentare, ci una în care râde cu poftă și își îndepărtează o șuviță de păr de pe față. Imediat sub poză scrie: "Nu, nu, nu:

Bună, eu sunt Ember! Blogger de modă plus-size, iubitoare de cuvinte și prăjituri și inspirată de tot ce este frumos. Bucurați-vă de blogul meu!

– Arată super, zic eu uimită. – Foarte profesionist.

– Spui asta de fiecare dată, replică Ember, scrutând pagina cu ochii îngustați. Este la fel de perfecționistă cu blogul ei cum sunt eu cu jurnalul meu bullet journal.

– Știu, dar este adevărul. Răsfoiesc ultimele ei postări de ținute. Chiar dacă eu am fost cea care a făcut pozele, aș putea să mă uit la ele la nesfârșit. Ember arată minunat în ele. Pentru a mia oară, mi-aș dori ca mama și tata să nu fie atât de critici la adresa social media. Sunt îngrijorați că Ember ar putea dezvălui prea mult din viața ei privată, însă ea se descurcă cu *Bellbird* b eei npressingly

profesional. Între timp, are chiar câteva mărci cu care lucrează în mod regulat și care îi trimit lucruri.

– Apropo, am văzut o rochie care a fost făcută pentru tine, spune brusc sora mea. – Aveai nevoie de o alta pentru gală, nu-i așa?

Dau din cap. – Arată-mi.

Trage puțin laptopul în direcția ei și micul ei birou se clatină periculos. Îmi prind repede paharul cu suc de portocale ca să nu cadă. Stăm aici de două ore, una lângă alta, lucrând la blogul ei, în timp ce vocea melodică a lui Frank Ocean răsună din cutiile mici ale laptopului.

Ember deschide unul dintre semnele ei de carte și împreună privim cum pagina se mărește încet, afișând în cele din urmă o rochie care îmi stârnește un oftat ușor. Are un decolteu în V, este neagră și este confecționată dintr-o țesătură fluidă care este strânsă în talie și cade în valuri moi de la șolduri în jos.

– Mai sunt și alte poze cu asta? întreb, dar în acel moment privirea îmi cade pe preț. – O, Doamne! Costă peste două sute de lire sterline, scot în evidență și ridic un deget pentru a închide imediat fereastra. – De ce îmi arăți asta?

Ember îmi interceptează mâna cu a ei și spune zâmbind: – Nu pentru noi. Compania mi-a oferit o colaborare.

Am ezitat. Știu că Ember primește o mulțime de cereri de colaborare cu magazinele, dar asta nu înseamnă că trebuie să le accepte pe toate.

– Îl cauți de mult timp, continuă sora mea. – Și asta ar fi perfect pentru o ocazie atât de elegantă, nu-i așa? Aș putea să o cer.

Am clătinat imediat din cap. – Nu, nu pot accepta așa ceva.

– De ce nu?

Ridic din umeri indecis. – Nu știu ce să zic. Nu e cam ciudat să primești ceva pe gratis?

– Credeți că actorii plătesc pentru hainele pe care le împrumută de la designeri pentru premiere și ceremonii de premiere?

– Recunosc că nu m-am mai gândit niciodată la acest lucru.

– Atunci știi acum, spune sora mea. – Mi-au oferit trei rochii pe care să le probez și chiar și o plată dacă scriu o recenzie sinceră, în ceea ce privește măsurile și alte lucruri. Aș vrea doar să fac o poză cu noi două purtând rochiile și arătându-le – dacă sunteți de acord.

Mă uit din nou la rochie. Dau click pe următoarele poze și mă îndrăgostesc și mai mult de fusta evazată, de țesătura care pare moale și de micile aplicații care căptușesc decolteul cu fiecare fotografie. Nu am purtat niciodată o rochie atât de elegantă – în afară de cea pe care mi-au împrumutat-o Beaufort pentru Halloween, în octombrie anul trecut.

– Nici măcar nu trebuie să întreb, nu-i așa? spune Ember brusc, iar când îmi întorc capul spre ea, confuză, îmi evită privirea. Zâmbește resemnată. – Probabil că nu vrei să mă iei din nou cu tine, nu-i așa?

– Ember, oftez și trag aer în piept pentru a da răspunsul meu automat. Apoi fac o pauză.

În ultimele săptămâni, Ember a fost alături de mine zi și noapte. A avut grijă de mine și nu le-a spus niciun cuvânt mamei și tatei despre ce s-a întâmplat cu James – indiferent cât de insistent au insistat.

Știu cât de mult și-ar dori Ember să meargă la una dintre petrecerile noastre într-o zi. Și dacă mă gândesc bine, Gala de caritate este probabil o ocazie mai bună decât oricare dintre celelalte petreceri organizate în Maxton Hall. Este singurul eveniment

din an în care elevii se comportă cât mai bine, fără excepție. Sunt prezente prea multe nume mari și persoane influente pentru ca cineva să își permită să fie observat în mod negativ. Prin urmare, atmosfera este demnă și șansa ca ceva să se întâmple este relativ scăzută.

Ember mă privește cu atenție. Este complet nemișcată, de parcă nu îndrăznește să miște un mușchi de teamă să nu provoace un răspuns negativ.

– O să te iau cu mine, spun în cele din urmă.

Ochii lui Ember se măresc. – Vorbești serios? întrebă ea neîncrezătoare.

Respir adânc. Acestea sunt ultimele noastre luni împreună și vreau să le petrec cât mai frumos cu ea. În curând nu ne vom mai vedea în fiecare zi și, chiar dacă mă bucur foarte mult pentru Oxford, gândul mă sperie.

– Vor exista anumite condiții, adaug cu o voce fermă, pentru că vreau ca Ember să știe că vorbesc serios. Ea face un gest cu mâna pentru ca eu să continui. – Vei sta cu mine în seara asta. Și vei vorbi doar cu persoane pe care le cunosc și pe care le aprob în prealabil. Chiar nu vreau să te încurci cu cineva ciudat. De acord?

Ember cade atât de violent în jurul gâtului meu încât aproape că alunec de pe scaun și trebuie să mă agăț de biroul ei.

– Sunteți cei mai buni! Nu voi pleca de lângă tine nici măcar o secundă, strigă ea. Îi întorc îmbrățișarea și închid ochii pentru o clipă. Mă cuprinde un fior de îngrijorare și mă întreb dacă am luat decizia corectă. La urma urmei, știu cel mai bine ce se poate întâmpla la aceste petreceri. Pe de altă parte, Ember va împlini în curând șaptesprezece ani. Este deșteaptă și încrezătoare și știe ce vrea. Probabil că trebuie doar să am mai multă încredere în ea.

Sunt convinsă că am luat decizia corectă când Ember se desprinde de mine și îmi radiază cu ochii strălucitori. – Asta înseamnă că acum putem merge oficial la cumpărături de rochii. Și chiar am o ocazie pentru care să o port! În plus, aceasta va fi cea mai bună postare de pe blog din toate timpurile. Sunt atât de entuziasmată!

Îi întorc zâmbetul și simt cum entuziasmul și bucuria ei autentică se revarsă în mine. Este pentru prima dată după mult timp când mă simt atât de lipsit de griji. – Sunt fericită când tu ești fericită.

La cuvintele mele, zâmbetul surorii mele se stinge brusc.

– Ce este? întreb eu.

Ember îmi evită privirea. Începe să apeleze pagini în browserul de internet, dar nu pare să știe cu adevărat ce face. – Nu este atât de important. Pur și simplu nu pot să cred că acestea sunt de fapt ultimele noastre luni împreună.

– Doar pentru că mă mut nu înseamnă că nu ne vom mai vedea, Ember, îi spun cu blândețe.

Ember continuă să se holbeze la ecranul laptopului ei. – Ba da, o faci și o știi.

Energic, scutur din cap. – Lucrurile se vor schimba un pic, dar asta nu înseamnă că nu ne vom mai vedea deloc. Voi veni acasă în fiecare weekend și voi continua să lucrez cu tine la blogul tău. Vom vorbi la telefon și pe Skype, îți voi trimite poze jenante cu prânzul meu și îți voi spune ce cărți citesc și ...

Mă întrerupe cu un râs. – Trebuie să-mi promiți, Ruby, spune ea cu seriozitate imediat după aceea.

Pun un braț în jurul umărului surioarei mele și o trag lângă mine. – Îți promit.

James

Săptămâna dinaintea galei este una dintre cele mai stresante din viața mea.

Încă mai am de recuperat toate temele pe care eu și Lydia le-am ratat înainte de Crăciun, plus că sunt atât de multe de pregătit pentru petrecere, încât la un moment dat nu mai știu unde îmi stă capul. Ruby și Camille decid luni să înlocuiască becurile din Boyd Hall cu unele care să emită o lumină slabă, creând o atmosferă mohorâtă. Așa că trebuie să fac rost de becuri. Marți, pianistul decide că vrea brusc un salariu mult mai mare pentru o muzică ridicol de mică. Așa că trebuie să mă duc la el împreună cu Kieran și să negociez cu el. Pe drum, Kieran mă convinge să ascult miercurea repetițiile corului școlii și să verific lista lor de cântece, pentru că Ruby nu are timp și Lin nu înțelege cele mai fine detalii ale muzicii clasice (cuvintele lui). Punctul culminant, însă, este joi, când echipa este chemată să lustruiască argintăria (nu este sarcina mea preferată) și să împăturească șervețelele în șepci de episcop (ură pură). Întotdeauna m-am considerat o persoană foarte îndemânatică – dar se pare că nu și

atunci când vine vorba de a urma instrucțiunile privind modul de împăturire a șervețelelor.

Băieții se uită ciudat la mine când vin la antrenamentul de lacrosse complet epuizat sau chiar trebuie să sar peste tot, dar nu pun nicio întrebare. N-aș ști cum să le explic ce se întâmplă cu mine.

Mă simt ca și cum mă agăț de un pai și refuz să renunț. Ruby mi-a dat de înțeles pe drumul de întoarcere la școală că nu este pregătită pentru ceea ce am de spus. Și eu respect și asta. Dar acel moment din cabina foto – când eram atât de aproape, buzele lui Ruby la câțiva centimetri de maxilarul meu și îi simțeam respirația șovăitoare pe pielea mea… mi-am dat seama în acel moment că nu mă lupt degeaba.

Și atâta timp cât există măcar o urmă de speranță pentru noi, nu voi renunța. Nu am fost niciodată o persoană deosebit de răbdătoare, dar când vine vorba de Ruby, am tot timpul din lume – sau îl voi lua. Ruby merită.

Cu toate acestea, răsuflu ușurat când vineri îmi pun hainele de gimnastică și pot în sfârșit să ies din nou pe teren. Cursul de circuit pe care ne pune antrenorul să îl parcurgem este dur, dar efortul fizic

îmi face bine și mă distrage. Chiar acum trebuie să ne cărăm unul pe altul în spate pe terenul de sport. Alistair este destul de puternic, dar nu mai rezistă sub greutatea mea după zece minute și ne prăbușim amândoi.

– La naiba, mârâi eu și mă rostogolesc pe spate. Deși acum suntem în februarie și începutul primăverii este la îndemână, afară este încă frig ca naiba și pământul este al naibii de tare. Sunt destul de sigur că tocmai mi-am jupuit ambii genunchi.

– Continuați!" Antrenorul Freeman latră și fluieră puternic.

– Și continuăm, spune Alistair, bătând din palme.

Se poziționează din nou în fața mea, în timp ce Kesh și Wren se grăbesc să treacă pe lângă noi câte doi.

– E rândul meu, îi răspund și arăt spre spatele meu. Alistair își dă ochii peste cap, dar se conformează cererii mele și sare în sus. În clipa următoare sprintez, trecând pe lângă coechipierii mei, cât de repede pot, până când fiecare mușchi din corpul meu arde, iar distanța până la Kesh și Wren devine din ce în ce mai mică.

Când suntem la același nivel, Wren geme. – Nu din nou! Îl lovește pe Kesh în lateral pentru a-l face să meargă mai repede. – Dă-i bătaie, omule.

Cu o expresie sumbră pe față, Kesh accelerează, iar eu îi urmez exemplul sub un strigăt al lui Alistair. Lipsa unei sesiuni de antrenament pe săptămână mă pune oricum sub observație. Nu numai de la prietenii mei, ci și de la antrenorul Freeman. Nu-mi pot permite să lenevesc acum, chiar dacă pieptul mă arde ca naiba cu fiecare respirație.

În cele din urmă, Kesh și cu mine ajungem aproape simultan. Sunt atât de fără suflare încât reușesc cu greu să nu mă las în patru labe. Kesh îmi întinde pumnul, iar eu îl lovesc cu pumnul, în timp ce Wren mă împinge. – 'Ești o bestie. Cum ai ajuns atât de repede din urmă, Beaufort?

Ridic din umeri, încă mult prea obosit ca să pot scoate un cuvânt.

– Ați jucat foarte bine astăzi, băieți! Antrenorul Freeman strigă și bate din palme de mai multe ori. Își lasă privirea să se plimbe peste fiecare dintre noi, apoi un zâmbet i se așterne pe buze. – Pentru a sărbători, îi las să joace o rundă.

Ne bucurăm. Deși antrenorul ne dă bătăi de cap în timpul antrenamentelor în circuit, acest lucru se

întâmplă doar de două ori pe semestru și, de cele mai multe ori, ne invită după aceea la un pub din apropierea școlii și ne oferă burgeri și cartofi prăjiți – ceea ce ne face să uităm de fiecare dată cât de mult ne-a făcut să suferim cu câteva ore înainte.

– Ce caută Lexington aici? întrebă brusc Cyril, cu ochii ațintiți asupra intrării pe terenul de sport.

Întreaga echipă se întoarce. Nu cred că l-am văzut vreodată pe Principal Lexington pe terenul de antrenament.

– Iar ați făcut vreun rahat?" Aud pe cineva spunând în spatele meu în timp ce antrenorul se apropie de Lexington și are o discuție rapidă cu el. Bineînțeles, întrebarea este adresată mie și băieților mei, dar niciunul dintre noi nu răspunde. În schimb, mintea mea se precipită. Trebuie să se fi întâmplat ceva când directorul vine la noi. Mă întreb doar ce.

Puțin mai târziu, antrenorul Freeman aleargă înapoi spre noi și bate din palme. – Schimbare de planuri, băieți! Mergeți la Boyd Hall. Comitetul de evenimente are nevoie de ajutor la pregătirea pentru Gala de mâine seară.

Am înghețat. Este ora optsprezece. Firma de decorațiuni ar fi trebuit să termine de aranjat până acum.

Un murmur supărat face înconjurul sălii, iar privirea antrenorului Freeman se întunecă. – Nu m-am făcut înțeles? Du-te la Boyd Hall, acum.

18

Ruby

Nu cred că eu și Lin am fost vreodată atât de aproape de o criză de nervi ca astăzi. Așa cum am discutat cu James și cu ceilalți, ne-am dus la Boyd Hall la ora șaisprezece pentru a pregăti sala pentru mâine seară împreună cu firma de decorațiuni. Dar nu am găsit pe nimeni acolo, cu excepția îngrijitorului Jones, care a înjurat tare în telefon într-un mod care nu se potrivește unui adolescent, doar pentru a ne informa că firma făcuse din greșeală o dublă rezervare și optase pentru cea mai profitabilă dintre cele două lucrări.

Timp de câteva minute am stat acolo în stare de șoc, apoi m-am întors spre Lin. O singură privire în ochii ei a fost suficientă pentru a vedea că în mintea ei trecea și ea în revistă toate opțiunile care ne rămăseseră.

Îngrijitorul Jones ne-a spus că, după câteva discuții, compania a fost de acord ca în următoarea oră să ne aducă cu mașina materialul de decorare pe

care îl comandasem de la ei. Cu toate acestea, eram mult prea puțini pentru a pregăti totul în mod adecvat în timpul scurt disponibil.

Când directorul Lexington s-a oprit brusc lângă noi și a privit cu o nedumerire totală în jurul sălii goale și nedecorate, mi-ar fi plăcut să mă afund în pământ. Împăcată, i-am explicat ce se întâmplase, așteptându-mă ca el să dea din cap cu dezamăgire și să caute o nouă conducere pentru echipa de evenimente, dar, spre surprinderea mea, doar m-a privit cu hotărâre și m-a anunțat că va căuta ajutor.

Puțin mai târziu, ușile de la Boyd Hall s-au deschis și întreaga echipă de lacrosse a intrat în sală. James, fără să arunce o privire în direcția noastră, a mărșăluit direct spre îngrijitorul Jones cu o expresie sumbră pe față, în timp ce eu am privit fascinată cum directorul Lexington s-a ridicat în picioare în fața restului echipei, a arătat cu degetul spre mine și spre Lin și a anunțat că toate instrucțiunile ulterioare de acum încolo vor veni de la noi.

După aceea am trecut pe pilot automat și am încercat să distribui diferitele sarcini băieților într-un mod cât mai structurat posibil. Asta a fost acum o oră și jumătate, iar între timp m-am întors din pragul unei crize de nervi – la fel ca Lin.

– Se conturează din ce în ce mai mult, nu crezi? spune ea lângă mine în timp ce întindem împreună un cablu de la scenă până la pupitrul tehnic.

Îmi ridic privirea și mă uit la Boyd Hall. Majoritatea decorațiunilor sunt deja pe pereți, scena este aproape complet montată, iar Alistair și Wren, în perechi, au aranjat toate mesele din spațiul deschis din față.

– Un pic mai la dreapta, Ellington, îl aud deodată pe antrenorul Freeman spunând și mă uit mai atent la aranjament.

Oh, nu. Există o distanță mult prea mică între mese. Mă duc la antrenorul Freeman și îi zâmbesc diplomat. – Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule antrenor Freeman, dar când mesele sunt atât de apropiate, nimeni nu poate trece.

El clipește perplex. Apoi își drege glasul și își trage mai adânc șapca în frunte. Face un pas înapoi și mă lasă pe mine să plec primul cu cealaltă mână.

– Alistair, am spus. – Stai puțin. Mă duc la el și îi explic care este distanța minimă între mese pentru ca oaspeții să aibă suficient spațiu. – Nici rândul din față nu trebuie să fie prea aproape de scenă. Nu ne putem aștepta ca oamenii să doneze prea mult când

stau atât de aproape de vorbitori și probabil că nu vor mai auzi nimic după eveniment.

Alistair se uită fix la mine, în timp ce Wren geme. – Asta înseamnă că trebuie să mutăm toate cele treizeci de mese? Știi ce fel de antrenament am avut deja astăzi? Deja nu-mi mai simt brațele.

Zâmbesc amabil, dar ferm, și o privesc expectativ până când Alistair oftează și dă din cap. – Ești o adevărată dură, Ruby.

În timp ce Wren și Alistair mută mesele în locurile potrivite, Lin și cu mine începem să verificăm conexiunile de pe biroul tehnic.

– Dacă o ținem tot așa, chiar vom termina, spune Lin, dar abia o aud, pentru că în acel moment James intră pe ușa mare din față.

Cară o masă și se uită scurt la planul pe care i-l întinde Jessalyn. Se uită în jur și apoi se îndreaptă hotărât spre marginea exterioară a sălii, unde așează masa exact în locul potrivit. Apoi își șterge fruntea cu dosul mâinii.

Alistair nu a exagerat când a spus că nu-și simte brațele – toți jucătorii de lacrosse par foarte obosiți până acum. Azi a avut loc infamul antrenament în circuit al antrenorului Freeman. Din moment ce antrenamentul cu profesorul nostru de educație

fizică îmi face deja mușchii să mă doară ca naiba, nu vreau să știu cum se vor simți băieții mâine.

Îl privesc pe James cum acceptă o sticlă de apă de la Doug și ia câteva înghițituri. O fluturare ciudată mi se răspândește în stomac. Cu părul său umed, hainele de antrenament și obrajii înroșiți, James nu arată chiar rău. Dimpotrivă, de fapt, chiar dimpotrivă. Înghit în sec. Brusc, îmi amintesc ultima dată când l-am văzut fără suflare, transpirat și cu fața roșie. Pe atunci era dezbrăcat, îmi șoptea lucruri familiare la ureche și mă săruta fără sens.

– Pământ către Ruby, Lin îmi întrerupe transa. – Poți să-mi dai cablul?

– Da. În grabă îmi abat privirea și încerc să-mi îndrept gândurile înapoi pe un teritoriu inocent.

Am terminat de montat abia seara târziu. Ne-a luat o eternitate să întindem țesătura de-a lungul ferestrelor și să ridicăm coloanele luminoase de lângă scenă, ceea ce ne-a luat mai multe încercări. A existat un incident când o parte din scenă s-a desprins și aproape că l-a lovit pe Doug – dar din fericire a scăpat cu o sperietură și o zgârietură pe braț, de care Camille s-a ocupat în mod surprinzător.

A trebuit să facem câteva compromisuri – de exemplu, nu am putut decora tavanul – dar, per total, rezultatul este impresionant. Mai ales acum că este întuneric și candelabrele luminează sala cu strălucirea lor caldă.

Mesele rotunde sunt aranjate: am întins fețe de masă argintii pe fața de masă albă și am așezat pe ele sfeșnice înalte de argint, șervețele bine împăturite și cea mai bună veselă de porțelan. Pe fiecare masă este atașat un panou cu numărul mesei respective, pe care l-a făcut Jessalyn. Două ecrane sunt atârnate pe părțile laterale ale scenei. În timp ce pe cel din stânga rulează prezentarea despre centrul de familie pe care a făcut-o Doug, cel din dreapta nu pare să funcționeze încă. Dar mă voi uita la el mai târziu, când voi avea timp liber, și, dacă va fi necesar, voi aranja o întâlnire cu tehnicianul de la Maxton Hall pentru mâine dimineață. Becurile pe care James le-a organizat la începutul săptămânii scăldă sala într-o lumină violet albăstruie pe alocuri, iar reflectorul proiectorului proiectează mici cercuri luminoase pe pereți.

Deși totul a durat de două ori mai mult decât dacă personalul companiei ar fi instalat-o și configurat-o și nu arată atât de profesionist pe cât

mi-aș fi dorit, sunt totuși mândru de rezultatul nostru.

Deja îmi imaginez cum va fi atmosfera de mâine seară – oaspeții îmbrăcați elegant, mâncarea bine mirositoare, muzica clasică și fața zâmbitoare a directorului nostru mulțumit.

Mă uit în jurul meu la băieții care sunt în curs de a da pe gât apă în înghițituri lacome. Nu am fi reușit niciodată fără ei. Hotărât, mă îndrept spre ei și îmi curăț gâtul. Douăzeci de capete se întorc în direcția mea. Înțepătura de pe ceafă îmi spune că și James se uită la mine.

– Mulțumesc pentru ajutor, începu și se uită o dată în ochii fiecăruia dintre ei. Doar pe James îl sar. Sunt încă speriată de gândurile pe care le-a evocat în mine mai devreme și nu vreau să risc să mă înroșesc în fața echipei de lacrosse adunate. – Îți rămânem datori.

– Ce zici să ne faci cinste cu o băutură mâine? Aici, la gală, sugerează Cyril cu un zâmbet. – Ar fi... distractiv.

– Oferta mea de mai devreme rămâne valabilă, intervine antrenorul Freeman. – Am vrut să încheiem sesiunea de antrenament reușită într-un pub, spune el, adresându-se mie.

– O sugestie excelentă, domnule antrenor, intervine Alistair și bate din palme. – Deci rămânem la planul nostru inițial? *Vulpea Neagră*?

Un murmur de aprobare trece prin rândurile băieților de lacrosse.

– Iar prima rundă e tot din partea mea, spune antrenorul Freeman, ajustându-și șapca. – Comitetul de organizare este și el invitat, doamnă Bell. La urma urmei, ați muncit la fel de mult.

– Nu i-aș spune neapărat așa. Fără noi ar fi fost terminați..., mormăie un tip pe care nu l-am mai văzut în viața mea.

– Taci din gură, Kenton, spune James amenințător de încet.

Kenton își strânge buzele cu fermitate.

– Să mergem, strigă antrenorul Freeman și dă din cap spre ieșire.

Ceilalți pleacă, iar Doug, Camille și restul echipei mele îi urmează. Nu credeam că voi vedea vreodată echipa de lacrosse și comitetul evenimentului ieșind împreună la un pahar de băutură – în mod voluntar.

Lin își împinge ușor cotul în partea mea. – Acum îl voi înfrunta în sfârșit pe Cyril, șoptește ea

cu o privire hotărâtă. – Atunci măcar voi avea claritate.

Dau din cap. – Bună idee.

– Nu vii, nu-i așa?

Scutur din cap și determinarea din ochii lui Lin dispare.

– Atunci nici eu nu mă voi duce, spune ea, dând din cap la planșa mea. – O să vă ajut eu.

– Prostii, îi răspund și apăs planșeta pe pieptul meu, astfel încât să nu poată vedea elementele care nu sunt încă bifate. – O șansă ca aceasta nu se va mai ivi atât de curând. Du-te și încearcă să afli despre ce este vorba în tăcerea lui. Și dacă e prost, dă-i o bucățică din mintea ta.

Lin ezită o clipă, dar când îi arăt energic spre ieșire, se întoarce în cele din urmă pe călcâie și aleargă după ceilalți. Pocnitul tălpilor ei răsună în hol, urmat de o bubuitură puternică în timp ce ușa se închide în urma ei.

Apoi mă întorc la lista mea. Suspin ușor când simt că acest sentiment pe care îl port cu mine de săptămâni întregi – în piept, în stomac și în tot corpul meu – a devenit deja mai greu în loc să fie din nou mai ușor. Mă întreb dacă se va opri

vreodată. Mă scutur de acest gând și mă apuc să lucrez la elementele de pe listă.

Mai întâi mă duc la pianul cu coadă care a fost instalat în dreapta scenei și îndepărtez treptat urmele de degete ale ajutoarelor care sunt vizibile pe suprafața neagră și strălucitoare. Apoi dau drumul la muzică ușoară pe telefonul mobil și îl strecor în buzunarul de la spate. În timp ce ascult vocea liniștitoare a Clinicii de Somn din Vancouver, verific fiecare masă pentru a vedea dacă etichetele cu numele și numărul de tacâmuri sunt corecte.

– Nu ai venit, se aude brusc o voce în spatele meu.

Mă întorc și îl văd pe James în picioare în pragul Boyd Hall. Este încă îmbrăcat în hainele de antrenament și are ambele mâini îngropate în pantalonii negri de trening. Privirea lui este insesizabilă.

– Mai am ceva de lucru, răspund și ridic planșa.

James intră în sală și inima îmi tresare, chiar dacă se află încă la câțiva metri de mine. – Pot să vă ajut?

Ca prin minune, scutur din cap. – Nu, nu e nevoie. Mulțumesc. Apoi mă întorc spre masa de

lângă mine, deși sunt destul de sigură că am verificat-o deja chiar acum.

– Nu trebuie să faceți restul de unul singur. Vocea lui sună un pic mai aproape decât înainte. – Oricum, mă simt prost în legătură cu compania.

– Nu a fost vina ta, murmur eu.

Nu știu dacă pot sta singură într-o cameră cu el. Când James stă în fața mea și mă privește cu privirea lui întunecată, chiar și marea Sală Boyd pare dintr-o dată minusculă. Ca și cum între noi nu sunt cinci metri, ci doar milimetri. Întregul meu corp se simte atras de el, fără ca eu să pot face ceva în acest sens.

Îmi reprim impulsul de a mă întoarce și de a merge la el, deși știu cât de bine m-aș simți. Chiar și acum, după toate aceste săptămâni și după tot ce s-a întâmplat. Respir adânc și mă uit la clipboardul meu. Dacă James și-a propus să mă ajute, nu va pleca nicăieri prea curând. A dovedit asta în ultimele săptămâni.

– Beamerul trebuie verificat din nou. Nu există nicio imagine pe ecranul din dreapta, spun după un timp și risc să arunc o privire în direcția lui.

Se uită în continuare la mine cu privirea aceea pe care nu o pot interpreta. În cele din urmă, dă din cap. – Bine.

Se îndreaptă spre biroul tehnic din mijlocul holului, iar eu îl urmez la o oarecare distanță. Doamne, de ce sunt atât de încordat? Nu ar trebui să fie așa între noi. Deși nici eu nu știu cum ar trebui să fie între noi.

Asta s-a terminat cu noi.

A dispărut. A dispărut. A dispărut.

Trebuie doar să-mi conving inima. Și corpul meu.

James trece în spatele biroului tehnic și se uită la numeroasele prize conectate prin intermediul mai multor distribuitori. Se uită la fiecare cablu în parte cu o privire concentrată și apoi începe să le urmărească pe fiecare cu mâna pentru a vedea unde îi este locul. Apoi verifică partea din spate a beammerului din dreapta. Scoate un cablu și îl pune la loc, apasă butonul pentru a-l porni și opri și se încruntă când nu se întâmplă nimic.

Apoi se uită din nou la mine.

– Ruby, trebuie să-ți spun ceva, murmură el.

Inima mea sare din nou în sus. – Ce? spun, abia dacă se aude.

James ridică cablul și îl mișcă. – Cablul este rupt.

Clipesc de câteva ori și apoi mă uit la cablul din mâna lui. Într-adevăr, este rupt într-un singur loc. Din învelișul de cauciuc ies mici fire colorate. – O.

James coboară încet cablul. – Aproape că sună ca și cum te-ai fi așteptat să spun altceva.

Acel ton al vocii. Atât de adâncă și catifelată și plăcut de calmă. Mi se face pielea de găină, dar îmi tremură capul în același moment. Dar înainte să pot spune ceva, James continuă. – Pentru că, dacă ești gata să mă asculți acum, o voi spune în sfârșit.

Îmi țin respirația. Nu pot decât să mă uit fix la James – asta e tot ce sunt capabilă să fac în această secundă.

– Îmi pare rău, spune el brusc.

– James..., șoptesc eu.

– Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să ți le spun, răspunde el la fel de liniștit, scurtând puțin distanța dintre noi. Nici nu cred că este cu adevărat conștient de asta, corpul lui se mișcă spre al meu de parcă l-aș atrage ca un magnet.

Exact așa mă simt și eu, vreau să spun. James îmi umple toate simțurile doar stând în fața mea și

privindu-mă așa. Genunchii mi se simt brusc foarte moi, pământul de sub picioarele mele se lichefiază.

Sunt, de asemenea, atât de multe lucruri pe care aș vrea să i le spun, atât de multe cuvinte, dar nu pot să scot nici măcar unul când mă privește așa. Gâtul mi se usucă și trebuie să-mi curăț gâtul. – Suntem aici pentru gală. Din cauza comitetului de evenimente. Nu pentru a vorbi.

– Dar *trebuie să* vorbesc cu tine. La naiba, Ruby, nu mai pot suporta asta încă o secundă. Cuvintele lui sunt pasionale, dar vocea lui este încă infinit de blândă. Ca și cum i-ar fi teamă să nu mă alunge cu fiecare sunet mai tare.

În spatele ochilor lui verzi-albaștri, îi pot vedea gândurile care se învârt. Într-o clipă, le va transforma în cuvinte. Pot simți asta – aerul din jurul nostru este electrizat.

– Te rog, Ruby. Nu trebuie să spui nimic. Te rog doar ascultă-mă, mă imploră el.

Nu mă pot mișca. Stau acolo, cu umerii înțepeniți și mâinile tremurând, în timp ce el se apropie puțin mai mult. Acum trebuie să-mi înclin capul pe spate ca să mă uit la el.

Privirea lui întunecată alunecă pe fața mea și am impresia că își trece degetele pe pielea mea.

Pielea lui pe pielea mea, vârful degetelor lui trecând pe obrazul meu, pe nasul și pe gura mea. Corpul meu încă își amintește exact atingerea lui.

– Îmi pare rău, șoptește el.

– Ce anume? îi răspund răgușit după câteva secunde.

În ajunul Anului Nou mi-am propus să închid capitolul – James Beaufort, dar acum... acum se pare că suntem pe cale să deschidem unul nou.

– *Totul*. Răspunsul vine în grabă. – Pur și simplu totul.

Respirația mea se accelerează. Cum reușește James să mă facă să mă simt pierdută și găsită în același timp? Cuvintele lui îmi întorc lumea cu susul în jos. În același timp, mă simt de parcă aș fi într-un basm – sala este atât de frumos decorată, iar în fața mea se află băiatul care înseamnă atât de mult pentru mine.

În schimb, ar trebui să mă concentrez asupra galei. Nu pe aceste sentimente. Nu la faptul că mă simt ca într-un basm pentru că sala este atât de frumos decorată și băiatul care înseamnă atât de mult pentru mine stă în fața mea.

– Îmi pare rău, repetă James. Deși privirea lui este melancolică și plină de durere, este, de

asemenea, pentru prima dată de când s-au întâmplat toate acestea, complet deschisă. În acest moment, James nu reține nimic – recunosc în ochii lui speranță și afecțiune și ceva care mă face să-mi trag brusc aer în piept.

Acesta este James al meu.

James al meu.

Indiferent ce se întâmplă între noi: El va fi întotdeauna o parte din mine, așa cum eu sunt din el.

Gândul mă cutremură și îmi zguduie inima strânsă.

– M-am purtat ca un idiot, șoptește el și își ridică mâna spre fața mea.

Toate cuvintele de pe vârful limbii mele dispar când simt căldura mâinii lui pe obrazul meu. Sunt nevoită să închid ochii pentru că momentul mă copleșește atât de mult.

– Când tatăl meu mi-a spus despre moartea mamei, am simțit că lumea se prăbușește peste mine și mă îngroapă sub ea. Nu puteam gândi limpede și am distrus asta cu noi și îmi *pare atât de rău*.

Ceva se deschide în adâncul meu – mă inundă un val de sentimente pe care credeam că le-am depășit cu mult timp în urmă.

Încet, îmi deschid din nou ochii.

– M-ai rănit atât de mult, șoptesc eu.

James se uită la mine cu disperare. – Regret atât de mult că te-am rănit, Ruby. Mi-aș dori să pot da înapoi.

Am clătinat din cap. – Nu știu dacă voi putea uita vreodată asta.

– Nu trebuie să o faci. Și nici eu nu voi face asta. Ceea ce am făcut în acea noapte a fost cea mai mare greșeală din viața mea. Respiră sacadat. – 'Înțeleg dacă nu mă poți ierta. Dar vreau să știi că îmi pare rău, din toată inima. Își strânge buzele și se uită în jos pentru o clipă. Apoi clipește de câteva ori. Văd că se luptă cu lacrimile. Ochii mei au început și ei să ardă la cuvintele lui.

James are nevoie de un moment pentru a-și recăpăta calmul. – Îmi dau seama că nu tu ești responsabilă de a mă face fericit, Ruby. Nu am vrut să spun asta. Nu te văd ca pe un leac miraculos pentru durerea mea. Totul a ieșit greșit. Își trece mâna pe față. – Nu trebuie să mă ierți. Și nu trebuie să ne împăcăm. Vreau doar să știi cât de mult

însemni pentru mine. Nu vreau să trăiesc o viață din care tu să nu faci parte. În nici un fel.

Pieptul lui James se ridică și coboară rapid, iar ochii i se holbează. – Persoana pe care ai întâlnit-o la Oxford... *sunt* eu. Și aș vrea să am mai multe zile cu tine pentru a-ți dovedi asta.

Noaptea noastră la Oxford a fost cea mai frumoasă din viața mea, dar de atunci nu mi-am mai permis nici măcar să mă gândesc la ea, pentru că îmi era teamă să nu mă frâng. Dar acum îmi permit amintirile. Îmi amintesc conversațiile noastre. Felul în care mi-a povestit despre temerile și visele lui. Cum ne-am îmbrățișat unul pe celălalt.

Văzându-l pe James așa, îmi amintește de Oxford. În acest moment, el este din nou omul pe care mi l-a arătat prima dată acolo. Bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Cu grijă, fac un pas înainte și îmi înfășor brațele în jurul taliei lui.

James se înțepeni ca și cum acesta ar fi fost ultimul lucru la care se aștepta. Sunt foarte nemișcată în timp ce el își înfășoară cu grijă brațele tremurânde în jurul meu, de parcă ar fi uitat cum să mă țină în brațe cum trebuie. Închid ochii în timp ce

el își trece ușor mâinile pe spatele meu și îmi șoptește alte scuze.

După un timp, îmi las mâinile pe șoldurile lui și îmi închid pumnii în jurul țesăturii tricoului său. Țesătura scârțâie ușor sub degetele mele în timp ce James își mută gura la tâmpla mea. – Îmi pare atât de rău, murmură el din nou.

– Știu, șoptesc eu.

Așa că stăm sub candelabrul din mijlocul Boyd Hall, chiar în fața biroului tehnic. James mă ține cu blândețe, astfel încât m-aș fi putut desprinde din îmbrățișarea lui în orice moment, dacă aș fi vrut. Dar nu se întâmplă asta, pentru că nimic nu se simțea cu adevărat bine de o veșnicie – ca și cum aș fi ajuns în sfârșit acasă după o lungă călătorie.

Mâinile lui James pe spatele meu sunt blânde, respirația lui îmi gâdilă părul, iar pieptul lui se ridică și coboară în sincron cu al meu, în timp ce cuvintele lui murmurate mă fac să simt că poate există totuși o speranță pentru noi.

19

Ember

Maxton Hall e o nebunie.

Desigur, când Ruby a aplicat pentru bursă, m-am uitat la fotografii ale școlii pe internet, dar să văd clădirea impunătoare în realitate, cu turnurile sale, fațada înaltă și arcadele blânde ale ferestrelor, este cu totul altceva.

Ruby nici măcar nu a ieșit complet din mașină că aproape am traversat parcarea. Doar cu greu reușesc să țin tivul rochiei mele verde închis departe de noroi. A plouat aseară și urmele sunt încă peste tot. Chiar dacă am făcut deja fotografiile pentru articolul de pe blog, nu vreau să intru la prima mea petrecere de la Maxton Hall cu o rochie murdară.

– Stai puțin, Ember, o aud pe Ruby strigând în timp ce ajung la poarta mare de fier forjat prin care se intră în curtea din fața Maxton Hall. Este decorată cu ornamente ghemuite care formează inițialele școlii în cel mai înalt punct al arcului.

Priveliștea este uluitoare.

Îmi scot telefonul mobil, pornesc camera frontală și îl ridic. Încerc să prind pe poză cât mai mult din mine, poarta și școala din fundal, dar nu reușesc așa cum mi-am imaginat.

– Poți să-mi mai faci o poză? o întreb pe Ruby când ajunge la mine acasă. Fără să aștept răspunsul ei, îmi scot geaca și i-o întind împreună cu telefonul mobil. – Ar fi perfectă dacă școala ar fi în fundal. Este atât de frumos luminată.

– O fotografie, spune Ruby și se pune pe poziție. – Apoi intrăm.

Dau din cap. – Da.

Ruby numără până la trei și eu mă teleportez în fața camerei.

După aceea, Ruby îmi înapoiază geaca, așteaptă până când mi-o pun la loc și apoi îmi înmânează telefonul mobil.

– Ești atât de frumoasă, spune sora mea.

– Și tu primul, îi răspund eu ca prin farmec. Apoi ridic telefonul, pornesc din nou camera frontală și o trag pe Ruby lângă mine. – Spune "Cheese"!

Împreună rânjim în fața camerei. După ce am apăsat pe declanșator de cel puțin zece ori, Ruby se desprinde de mine și eu mă uit rapid prin poze.

Fotografiile cu mine în fața școlii mă fac să zâmbesc.

În urmă cu doar trei ani, era o adevărată tortură pentru mine să găsesc haine care nu numai că mi se potrivesc, ci și arată bine. Hainele de mărime mare sunt adesea croite ciudat, pentru că, deși sunt grasă, am talie, iar majoritatea designerilor par să creadă că toate persoanele supraponderale au același tip de corp. Dar nu asta este realitatea. De aceea sunt și mai fericită de progresele pe care le fac cu blogul meu. Pentru că îmi permite să port o rochie ca aceasta într-o seară ca aceasta și să mă simt mai plină de farmec ca niciodată.

Dacă ar trebui să-mi descriu sentimentele în litere, ar arăta cam așa:

KDJGDHUSGÜAOHBS!

Ceea ce mă face să mă gândesc că, probabil, petrec prea mult timp cu laptopul meu.

– Ember? Vii și tu?

O ajung repede din urmă pe Ruby, care se uită la ceasul de pe telefonul mobil. Am ajuns cu bine la timp, probabil chiar mai devreme, dar sora mea este încă total emoționată. Întotdeauna este așa înainte de evenimentele pe care le organizează pentru Maxton Hall. Mă întreb de unde își face rezervele de

energie pentru a se pregăti pentru aceste petreceri. Eu sunt deja ocupată cu temele și cu blogul meu 24 de ore din 24, 7 zile din 7, și nu trebuie să mă pregătesc pentru examenele finale și să studiez la Oxford în paralel. Uneori am impresia că este o mașină – o mașină care are din când în când cearcăne destul de întunecate sub ochi. Mama o întreabă deseori dacă nu cumva e cam mult deodată, dar Ruby insistă că îi place munca ei. Iar eu o cred.

– O să fie bine, spun, dar mă tem că vocea mea nu are efectul calmant pe care voiam să-l obțin. Sunt mult prea distrasă și agitată pentru asta.

– Vă mulțumesc. Ruby îmi aruncă o privire neliniștită din lateral. – Te gândești la înțelegerea noastră, nu-i așa?

– Stau aproape de tine și vorbesc doar cu persoanele pe care le aprobi în prealabil, le citez.

Ruby dădu din cap cu satisfacție.

Îmi dau ochii peste cap. Ruby este panicată de faptul că aș putea să mă împrietenesc cu oameni pe care ea nu îi consideră buni. Dar asta e ceea ce aștept cu cea mai mare nerăbdare. Fiii și fiicele politicienilor, actorilor, aristocraților și bancherilor merg la această școală și este ocazia perfectă de a socializa. Mă pricep să fac conversație și să mă

împrietenesc cu oamenii de îndată ce sunt gata să *mă* vadă și nu mă bagă de la început într-o cutie stupidă din cauza greutății mele.

Când intrăm în Boyd Hall, Ruby se agață de mine.

– Uau, murmur și mă uit în jur.

Zona de intrare a sălii este mai magnifică decât orice altă clădire în care am fost vreodată. Este greu de crezut că aceasta face parte dintr-o școală. În timp ce evenimentele din liceul meu au loc într-o sală de sport, podeaua de aici nu este linoleum verde de vomă, ci marmură lucioasă. Pereții albi trebuie să aibă cinci metri înălțime și sunt decorați cu stuc alb și accente fine de aur. În mijloc, o scară largă cu o balustradă din lemn, curbată, duce la un etaj superior cu o galerie.

Nici măcar nu știu unde să mă uit mai întâi. Câmpul meu vizual este plin de costume scumpe și rochii haute couture din sifon, mătase și tul, iar inima îmi bate din ce în ce mai repede. Și totuși, aceasta este doar intrarea.

Ne predăm jachetele la vestiar, apoi o târăsc pe Ruby în sala de evenimente propriu-zisă, unde mi se taie complet respirația.

Boyd Hall pare desprinsă dintr-un basm. Ruby mi-a spus pe drum cât de mult au muncit ieri și ce au pregătit și decorat, dar nu m-aș fi așteptat niciodată să fie atât de oniric.

Ospătarii se plimbă printre mese cu tăvițe care conțin flacoane de șampanie și suc de portocale, iar un pianist în frac stă la un pian cu coadă negru pe scenă și cântă o melodie clasică care umple întreaga sală.

– Nu-mi vine să cred că ai organizat toate astea, șoptesc și îmi lovesc ușor cotul în coasta lui Ruby.

– A fost toată echipa, revine ea ca din proprie inițiativă. Strâmbă din ochi și se uită la mesele rotunde din mijlocul sălii, unde câțiva invitați și-au ocupat deja locurile, apoi la mesele lungi din partea stângă, unde probabil va fi aranjat bufetul mai târziu. Cunosc exact acest aspect – Ruby verifică dacă totul este exact așa cum și l-a imaginat.

– Ruby! se aude o voce pe care cu siguranță nu o cunosc.

Întorc capul și zăresc un băiat palid, cu părul negru pe jumătate lung și ochi frumoși de onix încadrați de gene groase. Are un maxilar proeminent și pomeți înalți care, cumva, nu vor să

se potrivească cu zâmbetul băiețesc și cu ochii săi veseli și strălucitori.

– Kieran, bună, revine Ruby, schițând un zâmbet pe care nu i l-am mai văzut până acum. Este politicos, profesional, dar în același timp cumva rezervat. Cu siguranță nu este zâmbetul surorii mele.

– Cei de la catering au sosit acum zece minute și deja se instalează în camera alăturată, spune Kieran, înainte ca privirea lui să cadă asupra mea. – Bună. Eu sunt Kieran. Tu trebuie să fii Ember. Îmi întinde mâna și, automat, o iau. Perplexă, mă uit la Ruby. De fapt, am presupus că nimeni din această școală nu știa despre mine sau despre familia noastră, la urma urmei Ruby a făcut întotdeauna un secret atât de mare despre Maxton Hall acasă. Credeam că ea impunea cu strictețe această separare între problemele private și cele școlare de ambele părți. Așa că faptul că acest băiat de aici îmi știe numele mă irită puțin.

– Mă bucur să te cunosc, Kieran, spun eu.

Când Kieran îmi dă drumul la mână, îi zâmbește lui Ruby, iar obrajii i se înroșesc inconfundabil.

A-ha.

Se pare că Ruby are încă un iubit la această școală. Nu sunt surprinsă că nu mi-a spus despre asta. Ruby nu vorbește aproape niciodată despre sentimentele ei. Uneori mă întreb cum poate fi Ruby așa fără să explodeze. Eu nu aș putea niciodată să rețin ceea ce simt în felul acesta – nici sentimentele bune, nici cele rele. Când nu-mi place ceva, o spun cu voce tare. Dacă sunt fericită, automat exprim asta în exterior. Ruby este mai controlată decât mine și mult mai puțin impulsivă.

Sunt atât de pierdută în gânduri încât nici nu observ că Ruby și Kieran se îndreaptă mai departe spre scenă. Îi urmez rapid, doar pentru a petrece zece minute ascultând la ce mai trebuie să mă gândesc în timpul serii. Furtiv, arunc o privire în jur, dar Ruby continuă să se uite la mine ca și cum s-ar teme că voi fugi cu prima ocazie și mă voi arunca în brațele unui student oarecare de la Maxton Hall. Mă întreb cât timp va mai trece până când se va relaxa puțin, sau cel puțin până când va fi prea ocupată să urmărească fiecare mișcare pe care o fac ca un vultur.

Când, în sfârșit, gala începe oficial, mă așez la o masă pe jumătate goală, chiar în spate, astfel încât abia dacă pot distinge ceva din ceea ce se întâmplă

pe scenă. Acestea sunt locurile pentru comitetul evenimentului, după cum îmi explică Kieran puțin mai târziu, și, într-adevăr, o mână de studenți ni se alătură la intervale neregulate, se așează pentru scurt timp și beau un pahar, pentru ca apoi să sară din nou în picioare trei minute mai târziu și să dispară.

În acest moment, un tânăr vorbește despre depresia sa și povestește cum și-a revenit doar cu ajutorul centrului familial. Este un discurs foarte emoționant, care captivează întreaga sală. Îi pot vedea pe unii dintre invitați tamponându-și ochii cu batiste de pânză sau dând din cap cu frunțile încruntate, concentrați. Kieran de lângă mine pare și el absolut captivat.

– Hei, îi șoptesc eu. – Mă duc să iau ceva de băut. Vrei să bei ceva?

– Pot să vin cu tine, spune el imediat și face un efort să se ridice.

– Prostii, îi dau cu mâna. – Mă pot descurca și singur. Vrei și tu?

Kieran ezită o clipă și privirea lui se plimbă înainte și înapoi între mine și interlocutor, apoi scutură din cap. – Nu, mulțumesc.

Dau din cap și mă duc la bar, unde unul dintre chelneri îmi zâmbește prietenos și mă întreabă ce vreau să beau.

– Un pahar de șampanie, vă rog, am spus, ca și cum ar fi fost complet firesc, dar fie că se văd cei șaisprezece – aproape șaptesprezece! – ani ai mei, fie că are instrucțiuni să nu servească alcool niciunui elev, pentru că a dat încet din cap.

Am oftat. Atunci nu am de ales decât să încerc punch-ul pentru copii așezat pe bufetul de lângă bar. Iau unul dintre frumoasele pahare de cristal, îl ridic la lumină și mă uit la punctele de lumină colorate caleidoscopice care îmbracă încăperea în culori moi.

În același moment în care încep să pun pun punci din castronul mare în paharul meu, în sală izbucnesc aplauze furtunoase. Evident, discursul s-a terminat.

Fac câțiva pași în lateral pentru a nu bloca drumul spre bufet celorlalți invitați.

– Bună, frumoaso, o voce sună aproape de mine.

Am înghețat. Apoi îmi strâng dinții.

Nu este prima dată când mi se adresează astfel. În trecut, niște băieți de la școala mea au făcut

pariuri pe cine mă poate agăța cel mai repede cu ce replică de agățat – doar pentru distracție, bineînțeles.

Închid automat și mă întorc cu paharul în mână.

În fața mea se află un tânăr. Are un chip atrăgător, o gură frumoasă și plină, pielea brună închisă la culoare și ochii aproape negri, cu gene pe care sunt puțin invidioasă pentru că sunt atât de curbate. Este puțin mai înalt decât mine, are părul scurt și creț și o umbră minimă de barbă. Poartă și el un costum, dar pare mult mai puțin aranjat decât ceilalți invitați. Cravata îi este un pic prea lejeră, iar sacoul negru croit la comandă este deschis. Se pare că s-a chinuit mult să pară cât mai deranjat posibil. Ca și cum ar fi participat la prea multe evenimente de acest gen și s-ar fi plictisit de ele în timp.

Probabil că vorbește cu mine pentru că se plictisește.

Mă uit în jur cât mai discret posibil. În mod normal, într-o astfel de situație, există întotdeauna un grup de băieți care își așteaptă prietenul la câțiva metri distanță și râd cu poftă de mine. Acum, însă, nimeni nu pare să se uite la noi, ceea ce aproape că mă face să fiu și mai sceptic.

– Bună ziua, îi răspund. Vocea mea sună aspru și disprețuitor și este reflectarea emoțiilor mele.

Tipul își lasă privirea să se plimbe o dată pe tot corpul meu, doar pentru a zăbovi un pic prea mult pe decolteul adânc al rochiei mele.

– Nu te-am mai văzut niciodată aici, continuă el, privindu-mă din nou în ochi. Și când gura i se răsucește încet într-un zâmbet, se produce un declic.

Îl cunosc pe tipul ăsta.

Bine, nu-l *cunosc*, dar îl urmăresc pe Instagram. Numele lui de utilizator acolo este *kingfitz,* dar știu că numele lui real este Wren Fitzgerald. Feed-ul lui este plin de poze cu obiecte de lux, petreceri și fete, iar în Stories încarcă videoclipuri și poze cu el însuși pe jumătate dezbrăcat și prefăcându-se că este adormit. Totuși, eu nu-l cred niciodată. Nimeni care abia s-a trezit nu poate arăta atât de bine.

– Probabil pentru că eu nu merg la Maxton Hall, îi răspund și iau o înghițitură din pahar. Simt că am gura uscată și inima îmi bate destul de repede. De ce naiba sunt entuziasmată doar pentru că flirtează cu mine tipul ăsta?

– Așa credeam și eu, murmură Wren, iar în colțurile gurii îi pot vedea o urmă de zâmbet. Gestul pare dezinvolt și aproape ca și cum i-ar fi prea lene

să se determine să zâmbească cum trebuie. Ca și cum asta ar irosi prea multă energie pe care ar prefera să o păstreze pentru altceva, ceva mai murdar. Gândul acesta îmi încălzește inima.

– Eu sunt Wren, spune el în cele din urmă și îmi întinde mâna.

Am ezitat puțin. Mă uit din nou în jur – prietenii lui trebuie să fie pe undeva. Nu cred că este o glumă. Adică, da, am încredere în mine. Iar ideea de a fi abordată la o petrecere nu mi se pare complet absurdă. Dar nu de către un tip ca el.

– Unde sunt? întreb eu.

Clipește iritat și își coboară mâna. – Unde este cine?

– Prietenii care te-au pus să sapi la mine.

– De ce crezi că trebuie să mă convingi să vorbesc cu tine?

Ridic o sprânceană batjocoritor. – Haideți.

Ne uităm unul la celălalt și amândoi ne încruntăm. Pe scenă, pianistul a reînceput să cânte, dar melodia nu prea vrea să ajungă la mine. Sunt prea ocupat să încerc să înțeleg intențiile lui Wren.

– Crede-mă, pot să mă descurc singur să abordez o fată frumoasă, spune el în cele din urmă.

Deschid gura și o închid din nou. Apoi mă uit din nou mai atent la Wren. Colțurile gurii lui nu se strâmbă precum cele ale băieților care m-au abordat la petrecerile de la școală și nici nu are o sclipire sardonică în ochi.

Poate că vrea cu adevărat să flirteze cu mine. Nu pentru că l-a provocat cineva, nu pentru că e o glumă proastă, ci pur și simplu pentru că mă găsește la fel de atrăgătoare ca și mine.

Sunt destul de sigur că e ultima persoană cu care ar trebui să vorbesc în seara aceea. Nu știu ce să cred despre asta și nu pot să-l judec deloc – dar asta mă face curioasă.

– Numele meu este Ember, spun cu întârziere.

– Mă bucur să te cunosc, Ember.

Îmi place cum îmi pronunță numele. Aproape nesigur, ca și cum ar vrea să exerseze mai întâi.

– La fel, Wren.

De fapt, mă pricep la conversații mărunte. Dar în acest moment nu am nicio idee despre ce să spun. Știu ce fel de imagine are Wren online și, în același timp, știu cum arăt *eu în* fața celor care mă urmăresc – mereu veselă, optimistă și dispusă la orice fel de distracție. Cu toate acestea, sunt nenumărate seri în care sunt pur și simplu

deprimată și plâng în secret în camera mea. Nimeni nu știe despre asta, nici măcar sora mea. De aceea, sunt ezitant când vine vorba de a judeca oamenii după ceea ce dezvăluie despre ei înșiși online. Și asta mă face curioasă să văd cum este Wren în realitate – și dacă există mai mult în spatele acestei fațade.

Poate că ar trebui să-mi dau o pauză și să-mi îndepărtez puțin rezervele. O conversație cu el nu poate face niciun rău.

– La ce școală mergi? întreabă Wren și în același moment ia un pahar de suc de portocale de pe o tavă pe care un chelner o duce pe lângă noi. – Poate la Eastview?

Am clătinat din cap. – Eu merg la liceu în Gormsey.

Pentru o fracțiune de secundă, Wren pare să înghețe. Se oprește în mijlocul băuturii și mă privește cu ochii mari, apoi clipește și momentul se termină. – Asta sună exotic.

Mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat doar reacția lui ciudată. – Nimeni nu cunoaște satul, spun încet. – Cu siguranță nu ești singurul.

– Deci, ești aici ca Plus One cu cineva? întreabă el, privindu-mă cu interes.

– Sunt aici cu sora mea. Ea frecventează Maxton Hall de peste doi ani.

– Mă bucur foarte mult pentru asta, spune Wren.

Mă întreb pe scurt ce vrea să spună cu asta. – De ce?

Acum Wren zâmbește cu adevărat – un zâmbet cu dinți și mici crestături în jurul gurii. – Ei bine, dacă sora ta nu mergea la școală, nu ne-am fi întâlnit niciodată. Și asta ar fi un adevărat păcat. Nu-i așa?

Șoptește ultimele două cuvinte, sunând atât de familiar încât mi se face pielea de găină. Nu pot decât să dau din cap, ca și cum m-ar fi hipnotizat, deși toate semnalele de alarmă îmi sună în cap, avertizându-mă să fiu prudentă.

– De ce te uiți așa la mine, Ember? întrebă el cu blândețe, iar zâmbetul se stinge încet și se transformă în altceva. Face un pas spre mine până când aproape că ne atingem. Nu ar trebui decât să-mi întind minim mâna pentru a ajunge la a lui. Mă întreb cum s-ar simți. Dacă pielea lui este caldă.

Trebuie să-mi curăț gâtul. – I...

Wren se apropie și mai mult. Atât de aproape încât îi simt respirația pe tâmpla mea. Am din nou impulsul de a mă uita în jur, dar mi-l reprim.

– Vrem să dispărem undeva unde să ne simțim puțin mai bine în pielea noastră?

– Wren, îl întrerupe o voce gravă, iar eu sunt scos din starea de stupoare. Fac imediat un pas înapoi și mă întorc.

E James Beaufort.

James, cel care i-a frânt inima surorii mele mai mari.

James care a sărutat o altă fată și a făcut-o pe Ruby să se poarte ca un zombie îndrăgostit de Crăciun.

Un val de furie mă cuprinde, iar el continuă să vorbească.

– Văd că ai cunoscut-o pe sora lui Ruby, spune el, cu vocea fără nicio intonație.

O expresie ciudată intră în ochii lui Wren. – Sora lui Ruby, nu-i așa?

Dau încet din cap și mă uit înainte și înapoi între ei doi, confuză.

– Se pare că am gusturi bune, continuă el pe un ton aproape tachinos, care nu are nimic de-a face cu

murmurul familiar de acum câteva clipe. – Dacă mai vrei să ...

– Nu cred că Ember e pregătită pentru asta. Nu contează. Pleacă de aici, Wren, intervine din nou James. Tonul său este autoritar și nu permite discuții în spate. Mă întreb dacă le vorbește mereu așa prietenilor săi și, dacă da, cum se face că mai are încă atât de mulți dintre ei.

Zâmbetul dispare de pe fața lui Wren și dintr-o dată pare destul de supărat. Clatină din cap și murmură o înjurătură care nu este nepotrivită pentru tineri. Apoi se uită din nou la mine. – Chiar aș fi vrut să ne putem continua conversația, Ember.

În clipa următoare se apleacă înainte și își apasă buzele pe obrazul meu. Când se desprinde de mine, nu se uită la mine, ci la James.

Înainte de a mai putea spune ceva, se întoarce și dispare în mulțime. Îmi ating obrazul de locul pe care buzele lui l-au atins, în timp ce James se uită furios după Wren. De ce am impresia că Wren m-a sărutat doar ca să-i facă în ciudă lui James?

– Îmi pare rău, Ember, murmură James.

Apoi fuge după Wren, iar eu rămân singur la bar.

James

O găsesc pe Wren afară, în holul de la intrare, cu băieții. Când mă apropii de micul lor cerc, Cyril ridică mâna.

– Beaufort! Cărui fapt datorăm această onoare?

Îl ignor și o fixez pe Wren cu privirea.

– La ce te-ai gândit, încep să țip la el.

Nu-mi răspunde la întrebare, dar trage o înghițitură mare dintr-o sticluță.

– Wren.

Își dă ochii peste cap. – Tocmai vorbeam cu ea. Nu face mare caz din asta.

– E sora lui Ruby, pentru numele lui Dumnezeu. Ia-ți mâinile de pe ea.

Wren lăsă să iasă un sforăit disprețuitor. – Chiar m-am săturat să fiu nevoită să fiu mereu atentă cu tine.

Ridic o sprânceană batjocoritor. – Considerație? Unde ai dat vreodată dovadă de considerație?

– Știi ceva, Beaufort? Du-te dracului, răspunde el, dând pe gât restul sticlei dintr-o singură înghițitură și ștergându-și gura cu dosul mâinii.

– Wren, spune Kesh cu avertisment.

– Nu, Kesh. M-am săturat să iau în considerare sentimentele lui James. Wren se întoarce din nou spre mine. – 'Tot ce ne-ai predicat în timpul verii au fost doar vorbe goale. Acum chiulești de la antrenamente pentru că ești în nenorocitul de comitet de evenimente, pleci de la petreceri pentru a-ți vizita prietena și te comporți ca o mironosiță când încerc să agăț pe cineva. Simt că nu-ți mai pasă de noi. Nici măcar nu asculți când oamenii încearcă să-ți spună ceva.

– Un astfel de *Bulls lovitură*, mă întorc.

El doar dă din cap. – Știi ceva? Vezi-ți de treaba ta. La urma urmei, asta e ceea ce faci cel mai bine în acest moment.

Confuză, mă uit la el. – Habar n-am despre ce vorbești.

Wren se întoarce, face doi pași, doar ca să se întoarcă din nou pe călcâie și să arate energic cu degetul spre mine. – Exact la asta mă refer, șuieră el. – Încerc de o veșnicie să port o conversație normală cu tine, dar nu te interesează deloc.

– Haide, Wren.

În adâncul sufletului meu, știu că are dreptate. Ultima dată când am fost să sărbătorim împreună, mi-a făcut o sugestie pe care am trecut-o cu vederea

pentru că eram prea preocupată de Ruby. Acum, conștiința vinovată mă cuprinde.

– Ce, haide? Am dreptate, și tu știi asta. Singurul lucru la care te gândești este Ruby. Nu mai e nimic altceva în viața ta, spune el, supărat.

– Eu... Vocea mea se stinge. În același timp, furia îmi izbucnește în stomac. – Am multe pe cap în acest moment, dar nu are nimic de-a face cu ea. Mi-aș dori să existe o altă cale prin care să-l fac să înțeleagă.

– Ești așa doar de când ai cunoscut-o, așa că nu încerca să o aperi. Asta e nasol, nu te cunosc deloc așa.

– Acum coboară aici, Wren, interveni Kesh, dar Wren îl împinse din drum și făcu un pas furios spre mine.

– Te comporți ca și cum Ruby ar fi un leac pentru viața ta atât de proastă. Un fel de sfânt. Dar nu e așa, șuieră el.

Încruntându-mă, mă uit la el. – Înțeleg că ești supărat. Am fost un prieten de rahat și îmi pare rău pentru asta – dar nu o amesteca pe Ruby în asta. Tu nu o cunoști.

Wren clătină din cap disprețuitor. – De fapt, o cunosc destul de bine pe Ruby. Dacă m-ai fi ascultat

mai mult de două secunde recent, ți-aș fi spus *cât de* bine o cunosc.

Deschid gura, dar cuvintele mi se blochează în gât.

Cunosc tonul acela de voce. Și știu ce înseamnă.

Și Wren pare să înțeleagă că a spus prea multe. Își strânge dinții atât de tare încât maxilarele îi ies în evidență.

– Ce vrei să spui?

– Poate că nu este locul potrivit pentru o astfel de conversație, murmură Alistair, dar eu scutur din cap.

– Despre ce vorbeați adineauri? Întreb mereu.

Wren ezită, dar privirea mea este neclintită. După câteva secunde, își drege gâtul. – Ruby și cu mine ne-am cuplat o dată la o petrecere de întoarcere la școală.

Inima începe să-mi bată cu putere, iar gâtul mi se strânge.

– Ei bine, asta e o surpriză, spune Cyril, părând aproape mulțumit. – Ruby a ascuns faptul că în tot acest timp și-a făcut de cap cu cel mai bun prieten al tău.

– Taci naibii din gură, Cy, mârâi eu.

– Se pare că nu e doar fata drăguță de alături până la urmă, continuă el imperturbabil. – Poate că, în sfârșit, vei înceta să o mai idealizezi atât de mult.

– Încă un cuvânt, Cy, și jur...

– Are dreptate, mă întrerupe Wren – Dacă ai fi fost atât de important pentru ea pe cât este ea pentru tine, ți-ar fi spus de mult despre asta.

Mă întorc spre el și îl apuc ferm de rever. El nu se împotrivește strângerii mele, ci doar mă privește cu ochii negri.

– Știi că spun adevărul. Altfel nu te-ai fi speriat așa.

Cuvintele lui se repetă în capul meu, iar respirația îmi este întreruptă. În orice moment, țesătura costumului lui Wren se va rupe, atât de tare o strâng.

M-am gândit doar la Ruby. În tot acest timp am încercat să o recâștig și am neglijat tot ce mă înconjura. Nu numai Lydia – dar și prietenii mei. Și pentru ce?

Pentru ce naiba?

– Ce faci?" O șoaptă energică se aude lângă noi.

Ruby.

Îmi întorc capul spre ea și simt o înjunghiere dureroasă în piept. Sunt complet copleșit de

situație. Doar periferic observ că unii vizitatori ai galei stau în spatele lui Ruby, urmărind cu expresii consternate ceea ce se întâmplă.

Ruby stă chiar lângă noi. – Ce faci? șoptește ea urgent și se uită de la mine la Wren și înapoi.

– James tocmai a aflat despre micul nostru secret, Ruby.

Toate culorile se scurg de pe fața lui Ruby.

Pentru o clipă îmi vine să-l pocnesc pe Wren în față. Dar apoi văd pumnul strâns al tatălui meu în fața ochilor mei. Îmi smulg mâinile de pe Wren. Nu mai suport să stau în această sală încă o secundă.

– James..., șoptește Ruby.

Am dat din cap, m-am întors și am plecat.

20

Ember

Sunt puțin dezamăgit.

Ruby a făcut întotdeauna un secret din aceste petreceri, așa că m-am pregătit pentru orice – cu excepția faptului că am stat singură cea mai mare parte a serii și m-am plictisit ca naiba. În timp ce Ruby aleargă dintr-un colț în altul al încăperii discutând cine știe ce cu cine știe cine, eu am reușit să angajez pe cineva într-o conversație cu mine de exact două ori. Una dintre persoane era fiica unui antreprenor care deține propriul lanț de cafenele. Am fost atât de fascinată de rochia ei încât a trebuit să o întreb despre designer și să o fotografiez. Cealaltă persoană a fost reprezentantul studenților din Maxton Hall, care a ținut un discurs de deschidere grozav pentru care am vrut să o felicit. Cu toate acestea, părea să fie din toată inima neinteresată de părerea mea, deoarece în timpul conversației noastre privirea ei s-a îndreptat tot timpul spre oamenii care stăteau în jurul nostru, ca

și cum ar fi căutat pe cineva mai important cu care să vorbească.

Kieran abia dacă se desparte de mine toată seara. Ruby i-a ordonat să aibă grijă de mine, sunt sută la sută sigură de asta. Este drăguț și atent, dar în cele din urmă am epuizat toate discuțiile mărunte și amândoi ne uităm în tăcere la scenă sau în paharele noastre. Îmi pare puțin rău pentru el. Sunt sigură că are lucruri mai bune de făcut decât să aibă grijă de sora mai mică a șefului său de echipă.

În timp ce ultimul laudator se află pe scenă și face o pledoarie înflăcărată pentru mai multă caritate, mă uit discret în jur, căutând-o pe Wren pentru a mia oară. Este singurul dintre toți oamenii de aici care m-a privit cu un interes sincer în această seară. Iar interesul este reciproc. Ceva la el m-a intrigat și mi-ar fi plăcut să am șansa de a sta mai mult timp de vorbă cu el și să aflu mai multe despre el.

Aplauzele publicului mă scot din gânduri. Lăutarul le mulțumește și, în cele din urmă, părăsește scena. Ruby se află deja la poalele micii scări pentru a o primi. Mă uit fix pe fața ei – ceva este diferit. Strălucirea nu-i ajunge la ochi și mi se pare falsă. Dacă mă gândesc bine, nu am văzut-o

nici măcar o dată în ultima oră. Mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. Nu poate avea nicio legătură cu gala, totul aici se desfășoară conform scenariului. Tocmai mă gândeam să mă duc la ea când ea și lăutarul dispar împreună într-o cameră laterală.

Am oftat.

Și în acel moment o văd pe Wren.

Se sprijină de peretele de lângă ușa mare de la intrare. Și îmi zâmbește. Sunt tentată pentru scurt timp să mă întorc pentru a mă asigura că privirea lui este într-adevăr asupra mea, dar... nu, se uită direct la mine. La fel ca înainte.

Mă gândesc la asta timp de exact două secunde. Apoi îi cer scuze lui Kieran și, ignorându-i protestul, mă îndrept spre Wren. Privirea lui nu mă părăsește în timp ce mă apropii încet de el și, dintr-o dată, plimbarea pare mult mai lungă decât este de fapt.

– Te-ai întors, îi spun în timp ce mă opresc în fața lui la o oarecare distanță.

El dădu din cap cu un zâmbet. – Nu terminasem încă unul cu celălalt. Nu-i așa?

Nu știu dacă o face să sune atât de ambiguu intenționat. I-am transmis eu ceva greșit mergând la el? Pentru că, deși e clar că tocmai a flirtat cu mine,

eu vreau doar să port o conversație cu el – nimic mai mult.

– Nu, nu am fost, răspund eu oricum. Atenția și interesul din privirea lui Wren sunt o schimbare binevenită față de expresiile indiferente ale celorlalți invitați. Poate că această seară nu va fi un eșec total, până la urmă.

Ai grijă, totuși, îmi șoptește o voce în ceafa mea.

În clipa următoare, Wren se întinde spre mâna mea. Surprinsă, mă uit mai întâi la degetele noastre împletite și apoi în sus, la fața lui. El ridică o sprânceană, în același timp îmi strânge mâna ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume. Îmi este incredibil de greu să îl evaluez.

Wren dădu din cap spre ieșire.

Mă gândesc o clipă și arunc o privire peste umăr. Ruby nu a reapărut încă, iar Kieran a dispărut și el.

Wren îmi strânge din nou ușor mâna. Nu cred că am văzut vreodată un băiat atât de interesant ca el. Contul său de Instagram nu-i face dreptate, cred. Fotografiile lui par deliberate – intenționat fericit, intenționat cool – când, în realitate, personalitatea lui este mult mai atrăgătoare. Și destul de

misterioasă. Mor de nerăbdare să aflu despre ce era vorba mai devreme. De ce simulează acel zâmbet dezinvolt, dar în același timp privirea lui este sumbră.

În cele din urmă, dau din cap și împreună intrăm în zona de intrare în Boyd Hall. O femeie într-o rochie burgundă de o frumusețe uimitoare trece pe lângă noi și mă întorc să o privesc. Când văd decolteul din spate căptușit cu dantelă fină, oftez ușor.

Wren îmi aruncă o privire deoparte.

– Am o slăbiciune pentru modă. Și toate hainele pe care le poartă oamenii de aici... Mi-ar plăcea să fac rost de tiparele tuturor pentru a le coase.

Mă uit la Wren pentru a evalua dacă i se pare ciudat, dar ochii lui scânteiază. Arată spre scara curbă care duce la etajul superior. – Îmi vine o idee.

Îl urmez, având grijă să nu-mi calc pe tivul rochiei în timp ce urcăm treptele largi. În vârf, Wren o ia la stânga și mă conduce pe un coridor lung și întunecat.

Coridoarele școlii mele sunt murdare, iar vopseaua albă de pe pereți s-a îngălbenit de mult. Vopseaua de culoare verde închis se desprinde de ani de zile de pe dulapuri, iar cele câteva tablouri

dintre ușile de la sălile de clasă au fost pictate de elevi cu creionul ascuțit. Diferența față de acest coridor nu ar putea fi mai mare. Tablouri cu aspect scump sunt atârnate aici în rame grele, precum și fotografii ale unor absolvenți bine-cunoscuți din Maxton Hall. Există vitrine de sticlă care conțin bibelouri sponsorizate de școală și, de asemenea, câteva sculpturi construite la orele de artă.

Sunt atât de ocupată să mă uit în jur, încât aproape că dau peste Wren când acesta se oprește brusc. Se uită scurt în jur și apoi se așează pe o bancă de lemn. Bate pe scaunul liber de lângă el și mă așez.

– Uite, spune el făcând un semn din cap spre balustrada aflată chiar în fața noastră.

Curioasă, mă uit prin spațiul dintre barele de lemn.

Un zâmbet se răspândește pe fața mea. De aici ai cea mai bună priveliște asupra zonei de intrare în Boyd Hall și poți privi oamenii fără ca aceștia să observe. Mă îndoiesc că ne-ar recunoaște dacă s-ar uita de jos în sus, de aici. Această parte a galeriei este prea întunecată pentru asta.

– Ești un geniu, spun eu, radiind.

Wren rânjește. – Nimeni nu mi-a mai spus așa până acum.

– Atunci vă acord solemn acest titlu. Mă prefac cavaler, insinuând o lovitură de sabie pe umerii lui. În același moment, Wren se întinde din nou spre mâna mea și mi-o strânge cu putere. Rânjetul lui face loc unei expresii complet diferite. Dintr-o dată ochii lui sunt serioși și privirea lui semnificativă. Îmi trezește o furnicătură în stomac care se răspândește în toate părțile.

Nimeni nu m-a mai privit așa până acum. Chiar niciodată.

Acolo de unde vin eu, nu există tipi ca Wren. În ochii colegilor mei de clasă, sunt doar Ember. Cei mai mulți dintre ei mă cunosc de la grădiniță sau de la grădiniță și niciunul dintre ei nu mă privește ca și cum aș fi valoroasă sau dezirabilă. Am probleme serioase în a respira uniform.

Privirea lui Wren se plimbă spre gura mea, înapoi spre ochii mei și din nou în jos. Încă îmi ține mâna în a lui. Cu cealaltă îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe față. Degetul lui mare îmi atinge tâmpla și un fior îmi străbate tot corpul.

Între noi există o pocnitură, care devine din ce în ce mai intensă. Nu am mai experimentat

niciodată ceva asemănător. Fiecare secundă – fiecare respirație – se simte interzis de bine și excitant în același timp.

– Îmi pare rău că am dispărut atât de brusc mai devreme, spune el încet. – Unii oameni par să creadă că trebuie să te protejeze de mine.

– De ce cred ei asta? îi șoptesc eu.

Nu-și ia ochii de la fața mea. – Pentru că mă cunosc.

Acesta este singurul lucru pe care îl spune înainte de a se apropia și de a-și lipi buzele de ale mele. Emit un sunet surprins, iar Wren îmi pune un braț în jurul spatelui pentru a mă trage mai aproape. Buzele lui se înmoaie și se deschid ușor. Și apoi îi simt gustul.

Alcool.

Imediat îl împing de pe mine cu ambele mâini și alunec un pic în lateral. Apoi îmi scutur capul. – Wren.

Se uită la mine iritat. – Ce?

Inima îmi bate ca o nebună. Chiar dacă acela a fost probabil cel mai scurt sărut din istoria omenirii, încă îi simt buzele pe ale mele.

– Nu așa mi-am imaginat primul meu sărut, mă întorc liniștită. Mâinile îmi tremură. Mi le încrucișez

în poală și îmi feresc privirea pentru a nu fi nevoită să văd reacția lui Wren la cuvintele mele. În schimb, mă uit înapoi prin balustradă. Acolo, o femeie tânără tocmai intră pe ușa din față, rochia ei albastru închis aproape că seamănă cu cerul nopții. Mici particule de sclipici sunt lucrate în trenă, astfel încât aceasta scânteiază în lumină la fiecare pas.

– Primul tău sărut, nu? Tonul lui Wren este brusc foarte moale.

Bărbatul de lângă femeie își pune mâna în partea de jos a spatelui ei și îi privesc cum intră împreună în sală. – Da.

Pentru o clipă nu spune nimic. Apoi... – Îmi pare rău.

Cuplul dispare printre ceilalți oameni, iar eu mă uit înapoi la Wren.

– Săptămâna mea a fost destul de nasoală. M-am gândit că ne-am putea înveseli reciproc un pic.

– Dacă vrei, putem vorbi despre asta, spun eu. – Dar nu sunt deschis la nimic mai mult. Mai ales când ești beat.

– Nu sunt beată. Cel mult sunt puțin amețit. Așa că știu exact ce tocmai am făcut. Și aș vrea să o fac fără să fi băut nici măcar o înghițitură de alcool,

spune el cu sprâncenele încrucișate. – Ca să știi și tu.

– Bine.

Wren dădu din cap o dată și apoi se lăsă pe spate pe bancă. Își încrucișează brațele în fața pieptului și se uită la candelabrul care luminează holul de la intrare.

– De ce a fost săptămâna ta atât de proastă? îl întreb după un timp.

Își ține respirația. Observ, după felul în care corpul lui se crispează brusc, că nu se aștepta la întrebare și că mai întâi trebuie să se gândească cu el însuși dacă vrea să răspundă sau nu.

Cântecul blând al corului școlii ajunge până la noi, dar eu nu sunt conștient decât periferic de armoniile blânde.

În cele din urmă, Wren respiră adânc și închide ochii. – Părinții mei au dat faliment cu ceva timp în urmă.

– Ce s-a întâmplat?

Wren ridică din umeri, abia dacă se observă. – Tatăl meu a speculat în acțiuni. Și-a pierdut aproape toată averea.

Oh, Doamne. Îmi pot imagina cum trebuie să fie pentru cineva de la Maxton Hall să piardă aproape totul de la o zi la alta.

– Îmi pare rău să aud asta.

Wren își strânse buzele cu putere și se uită fix la balustradă.

– Ce înseamnă asta pentru tine? întreb cu prudență.

– Ne mutăm. Ce se va întâmpla după aceea, nu știu. Am primit acceptul de la Oxford – habar nu am cum voi plăti taxele de școlarizare.

– Există burse și alte lucruri de genul acesta. Sora mea candidează și ea la unele. Poate că ar fi o opțiune pentru tine, îți sugerez eu.

El dă din cap absent. – Da. Poate că da.

Timp de câteva minute, ascultăm corul care cântă un cover al unui cântec pop la parter. Momentul dintre noi pare aproape pașnic – ca și cum Wren nu tocmai mi-ar fi mărturisit ceva atât de trist.

Brusc, își întoarce partea superioară a corpului spre mine și se uită din nou la mine. Nu știu câtă putere i-a trebuit, dar de la o secundă la alta privirea lui nu mai este pierdută, ci la fel de curioasă ca la începutul serii.

– E rândul tău, spune el. – Spune-mi ceva despre tine. Până acum știu doar că Ruby este sora ta și că te interesează moda.

Îi zâmbesc, nesigură de ceea ce vreau să-i mărturisesc. – Am un blog de modă plus-size de un an și jumătate. Se numește *Bellbird,* așa că voi începe cu cel mai important și cel mai inofensiv lucru în același timp. Toată lumea poate afla despre blogul meu datorită mie. Sunt mândră de ceea ce fac, mai ales acum, după rebranding.

Zâmbetul reveni pe fața lui Wren. – Asta sună bine. Cum ai ajuns la asta?

Întrebarea lui mă surprinde, dar într-un mod plăcut. Îmi umezesc buzele. – Am fost grasă toată viața mea. Mă opresc o clipă, curioasă să văd dacă Wren va reacționa în vreun fel la această afirmație, dar mă surprinde a doua oară uitându-se la mine cu atenție și așteptând să continui. – Nu e din cauză că mănânc prea mult, așa cum cred mereu oamenii. Pur și simplu așa este. Și am mari probleme în a găsi modă frumoasă pentru tipul meu de corp. Așa că, la un moment dat, am început să-mi cos singură hainele. De atunci le împărtășesc pe blogul meu. În plus, scriu articole în care îi încurajez pe oameni să se accepte așa cum sunt.

Zâmbetul lui Wren nu-i alunecă nici un pic. Dimpotrivă, chiar se lărgește puțin. – Parcă ai fi un supererou, Ember.

Simt căldura care-mi urcă în obraji. Dar nici falsa modestie nu prea e genul meu, așa că spun: – Sunt un supererou.

Acum râde. Sunetul este crud și frumos și cred că o să mi-l amintesc toată noaptea. Pentru o clipă regret că am întrerupt sărutul. Dar în adâncul sufletului știu că a fost decizia corectă. Dacă nu aș fi făcut-o, aș fi regretat mult mai mult, sunt sigură de asta.

– Știu deja ce am de gând să fac în seara asta, spune Wren după un timp.

– Ce?

O scânteie îi intră în ochii negri. – Voi citi toate contribuțiile. Fiecare dintre ele.

Acum trebuie să zâmbesc și eu. – Ai de lucru. Eu postez cel puțin două articole pe săptămână de peste un an și jumătate.

– OK, spune el, lungind cuvântul. – Atunci probabil că voi avea nevoie de mai mult timp până la urmă.

Corul se termină în acel moment, iar eu izbucnesc într-un mini-aplauze. Un bărbat de jos se

oprește brusc și întoarce capul în direcția noastră. Mă feresc repede și sper să nu ne vadă. Habar nu am dacă este permis să fim aici sus.

Wren râde încet. – Arăți de parcă n-ai vrea să fii prins cu mine.

– Când sora mea află că am petrecut timp într-un colț întunecat cu un băiat, o ia razna.

Orice amuzament dispare din ochii lui Wren. Își deschide gura și imediat o închide din nou. Orice ar fi vrut să spună – nu se poate hotărî să o spună. În cele din urmă, el oftează.

– Atunci cred că ar trebui să te duc înapoi jos. Sper că Ruby nu a observat că ai dispărut.

Dezamăgirea se răspândește pentru scurt timp prin mine, dar probabil că are dreptate.

Wren se ridică și îmi întinde mâna. Ca din proprie inițiativă, o pun pe a mea în a lui și îl însoțesc pe coridor și pe scări până când ne aflăm față în față în fața intrării în sală.

– Îți mulțumesc că mi-ai făcut seara mai frumoasă, Ember, spune Wren, iar cuvintele lui par sincere.

În timp ce îmi zâmbește pentru ultima oară, sunt copleșită de o dorință bruscă de a-l împiedica să plece. Dar până atunci s-a întors deja.

Ceva în stomacul meu se strânge cu dor. Sper din tot sufletul ca aceasta să nu fie ultima mea întâlnire cu Wren Fitzgerald.

21

Ruby

Nu am dormit niciun minut.

În schimb, mi-am petrecut toată noaptea gândindu-mă la ce s-a întâmplat la petrecere. Tocmai când eu și James ne-am apropiat din nou cu prudență, se întâmplă un astfel de eșec. Ceea ce mă frustrează cel mai mult este faptul că nu pot să-i spun lui James cu cuvintele mele ce a fost între mine și Wren atunci. Tot la petrecere, i-am scris că aș vrea să-i explic, dar încă nu mi-a răspuns. Pot să înțeleg că este dezamăgit de mine. Pe de altă parte, tăcerea lui mă scoate din minți.

În timp ce stau întinsă în pat, mă uit pierdută în gând la scrisoarea de acceptare de la Oxford pe care am tipărit-o și am afișat-o pe panoul de deasupra biroului meu. Ca de obicei, stomacul meu face un mic salt mortal de bucurie, dar mă gândesc și la ceea ce mi-a spus James acum două zile.

Persoana pe care ai întâlnit-o la Oxford... sunt *eu. Și mi-ar plăcea să stau mai multe zile cu tine ca să-ți dovedesc asta.*

Gâtul mi se strânge la gândul că ar putea fi prea târziu pentru asta acum. Cu un geamăt frustrat, mă ridic și mă îmbrac. Am nevoie urgentă să părăsesc această cameră și să îmi distrag atenția, altfel o să înnebunesc.

Mă strecor până la Ember și, când văd lumină sub ușă, răsuflu ușurată.

– Ember? întreb eu.

– Intră, o aud strigând și deschid ușa.

Sora mea stă întinsă pe burtă în patul ei și zâmbește la telefonul mobil. Când observă privirea mea curioasă, obrajii i se înroșesc și îl bagă în grabă sub pătură.

– Ce faci? întreb.

– Am citit comentariile la noua mea postare. Răspunsul ei vine post-frecvent. Dacă nu ar fi fost roșeața de pe fața ei, aș fi crezut-o fără să clipesc.

– Arăți de parcă tocmai te-am prins făcând ceva foarte obraznic, spun și mă așez pe marginea patului.

– Ei bine, sunt în pijamale. Așa că nu poate să fi fost chiar atât de indecent, revine ea clătinând din sprâncene.

Îi întorc zâmbetul. Apoi dau din cap spre hol.

– Cobori pentru micul dejun? Nu vreau să mă confrunt singură cu ochii curioși ai mamei și ai tatei. Sunt sigură că încă mai au o mie de întrebări despre ziua de ieri.

Ember oftă, dar se dădu jos din pat și se strecură în papuci. Nu se obosește să se schimbe. În schimb, coboară pe scări în pijamaua ei, pe care sunt scrise veverițe și nuci drăguțe. Își strânge bine telefonul mobil cu o mână, iar eu îl văd cum clipește din când în când. Mă întreb dacă nu cumva Kieran îi trimite mesaje. Cei doi păreau să se înțeleagă bine aseară.

– Bună dimineața, spune tata când ne vede intrând pe ușa bucătăriei și își ridică ochelarii de citit pe nas. Citește o carte pe Kindle-ul pe care îl împărțim cu toții și care, prin urmare, are tot felul de cărți pe el. Un amestec de romane contemporane, thrillere, fantasy și clasici englezi.

– Mâine, spunem eu și Ember și ne alăturăm lui la masa din bucătărie.

– Hei, strigă mama ieșind din bucătărie. – Ești deja treaz. Ochii ei se îngustează când mă vede. – Ai închis măcar un ochi, Ruby?

Tata și Ember se uită la mine curioși.

Îmi feresc privirea și mă servesc cu pâine prăjită. – Bineînțeles că da.

– Ei bine, pot să înțeleg că ai terminat, spune Ember brusc. Îmi ridic privirea surprinsă. – Nu m-aș fi gândit niciodată cât de multă muncă presupune o petrecere ca aceasta și la ce trebuie să iei în considerare. Este o adevărată nebunie.

Îi zâmbesc recunoscător. – Poți continua cu complimentele.

Mama îmi strecoară untul și apoi gemul de mere. – Povestește-mi despre seara ta.

– Totul a decurs conform planului, spun în timp ce încep să-mi ung cu unt pâinea prăjită. – Sunt mulțumit.

Mama este obișnuită cu răspunsurile mele tăioase pe tema Maxton Hall și își îndreaptă imediat privirea spre Ember. Cu toate acestea, ea este ocupată să tasteze un mesaj pe telefonul mobil de sub masă și nu observă deloc că mama i s-a adresat.

– De ce rânjești așa, Ember? întreabă tata deodată, cu o secundă înainte ca eu să formulez întrebarea.

Prinsă, își ridică privirea. – Eu nu rânjesc deloc.

Tata doar ridică o sprânceană, în timp ce mama – ceva mai energic – urmează: – Spune-mi ce ai trăit ieri.

Ridic din umeri și mușc din pâinea prăjită, uitându-mă la Ember cu aceeași nerăbdare ca și mama și tata.

– A fost foarte drăguț, începe ea în cele din urmă, părând sincer entuziasmată – Școala este atât de frumoasă – nu se vede pe internet. Și hainele pe care le purtau oamenii! Una mai frumoasă decât cealaltă.

Suspinând, își turnă o ceașcă de ceai.

– Asta e tot? Asta e tot ce primesc? întreabă mama.

Mă întreb de ce este atât de insistentă. Oare doar pentru că a simțit că are șansa de a strânge în sfârșit pe cineva în legătură cu o petrecere la Maxton Hall? Sau e îngrijorată de Ember? A fost nevoie de ceva convingere săptămâna asta pentru ca ea să-mi permită să mă însoțească. Sau poate că există un cu totul alt motiv în spatele ei.

Ember nu se lăsă bruscată. Își unse cu calm o bucată de pâine prăjită înainte de a ridica capul. – 'Am întâlnit un băiat. Asta ai vrut să auzi, mamă?

Mă întorc spre ea cu o smucitură și o privesc fix. – Este Kieran? Te rog, spune că e Kieran.

– Cine naiba este Kieran? intervine tata și pune Kindle-ul deoparte. Se uită înainte și înapoi între Ember și mine.

– Un băiat simpatic din partea comitetului de evenimente.

Mama răsuflă ușurată. – Slavă Domnului. Și eu care credeam că în curând vom avea următorul iubăreț întins pe canapea.

– Hei! Nu am fost un gândac de dragoste.

Mama și tata schimbă o privire lungă care spune mai mult decât o mie de cuvinte.

– Dacă la asta te referi, dragă, spune în cele din urmă mama, dar fără zâmbetul ei obișnuit. – Deci, Ember, povestește-ne despre băiat.

– Băieți! exclamă Ember, uitându-se mai întâi la mama și apoi la mine, supărată. – În primul rând, asta nu este treaba voastră. În al doilea rând, eu nu răspund în fața niciunuia dintre voi. Și, în al treilea rând, "a cunoaște" nu înseamnă că am un iubit.

Apropo, l-am refuzat și vreau să văd cum e mai întâi. Așa că nu faceți atâta caz din asta.

Mă uit fix la sora mea. – Cine este, Ember?

Ember îmi întoarce privirea cu sprâncenele ridicate. – Nu-ți spun nimic.

– Ember, eu...

– Las-o baltă, Ruby. Putem să luăm micul dejun în liniște acum? Ea ia demonstrativ o mușcătură din pâinea prăjită.

Restul micului dejun trece cu o lentoare chinuitoare. Tata încearcă să destindă atmosfera după câteva minute, dar nu prea vrea să reușească. Gândurile mi se învârt în cap. Revăd noaptea trecută în memorie, gândindu-mă la momentul în care Ember ar fi avut ocazia să vorbească mai mult de cinci minute cu un băiat care nu era Kieran. Nu *putea* fi decât el, de fapt. Dar atunci ea nu ar fi făcut un secret din asta, nu-i așa?

După micul dejun, Ember și cu mine punem mașina de spălat vase în liniște și apoi urcăm împreună la etaj. Înainte de a dispărea în camera ei, îmi aruncă un mic zâmbet, pe care i-l întorc obosit. De fapt, nu ne conducem așa, dar nu pot scăpa de sentimentul că aseară s-a întâmplat ceva de care ar fi trebuit să o protejez pe Ember.

Suspinând, deschid ușa de la dormitor chiar în momentul în care îmi sună telefonul mobil. Imediat îl iau de pe noptieră. Cu degete tremurânde, deschid mesajul.

Putem vorbi?

Îmi scriu răspunsul atât de repede încât ecranul tactil al telefonului nu poate ține pasul, scrie cuvintele greșit și trebuie să o iau de la capăt.

Bineînțeles că da. Când și unde?

Număr secundele până când James răspunde și îmi țin respirația când telefonul mobil sună din nou încet.

Eu aș pleca imediat. Pot să vin la tine?

Am ezitat o clipă. Nici măcar nu l-am invitat încă pe James în casa noastră. Să-l prezint părinților mei acum ar fi un pas uriaș.

Dar simt în adâncul sufletului meu că sunt pregătită pentru asta. Pot fi din nou în prezența lui fără să mă rup. Iar dorința lui de a vorbi cu mine arată că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat ieri, simte la fel ca mine.

Așa că am început să răspund:

În regulă.

Apoi mă întorc la parter cu telefonul mobil în mână. Mama și tata stau în sufragerie. Tata este deja absorbit din nou în Kindle-ul său, în timp ce mama a început să sorteze corespondența săptămânii. Mă apropii cu grijă de cei doi și îmi curăț gâtul.

– Este în regulă dacă James vine aici imediat? întreb.

Mama se oprește cu deschizătorul de scrisori în mână și schimbă o privire surprinsă cu tata. Cuvintele ei despre inima frântă încă îmi răsună în cap și îmi trebuie un efort pentru a rezista privirii ei critice.

– Iubito, noi vrem doar ce e mai bine pentru tine, începu tata încet. – Și nu am pierdut din vedere cât de rău te-ai simțit toată luna decembrie.

– Nu a fost Ruby a mea, aprobă mama în tăcere. – Nu vreau să-l mai vezi pe băiatul acela.

Deschid gura și o închid din nou.

Părinții mei nu mi-au interzis niciodată nimic. Asta probabil pentru că nici eu nu am avut prea multe de interzis. Viața mea a gravitat întotdeauna

în jurul familiei mele și a Oxfordului. Ceva se aprinde în mine. Cred că este un amestec de iritare și furie pentru că au spus asta.

– James este... Încerc să găsesc cuvintele potrivite. Habar nu am cum să le explic părinților mei ce s-a întâmplat între mine și James.

Poate că într-o zi îi voi face să înțeleagă cât de mult înseamnă James pentru mine. Și că inima mea va fi mereu alături de el. Dar până atunci, am nevoie de mai mult timp. Nici măcar nu știu ce se va întâmpla.

– Te rog să ai încredere în mine, spun în cele din urmă, privind-o implorant.

Din nou, cei doi schimbă o privire.

Mama oftează... – Ai optsprezece ani, Ruby. Nu putem foarte bine să-ți interzicem. Dar când băiatul ăsta vine aici, vrem și noi să avem ocazia să-l cunoaștem.

Dau din cap. În același timp, mă întreb dacă mama a făcut vreo cercetare pe internet despre James și familia Beaufort. Gândul nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum, dar nu aș fi surprinsă dacă scepticismul ei s-ar baza și pe asta – la urma urmei, știu ce poți găsi pe internet despre James.

– Băiatul e vegetarian? întreabă deodată tata, privindu-mă întrebător.

Trebuie să mă gândesc puțin la asta. – Nu prea cred.

– Bine. Pentru că am vrut să fac spaghete bolognese astăzi. James este invitat. Asta e tot ce a spus tata despre asta. Apoi se întoarce la Kindle.

– E o idee grozavă, aprobă mama și îmi zâmbește larg. Se străduiește din răsputeri să nu mai pară la fel de încordată ca înainte, dar în privirea ei rămâne o scânteie de scepticism. Îl mângâie fugitiv pe tata pe braț, apoi apucă următoarea scrisoare și o deschide.

Cred că discuția s-a terminat, așa că mă strecor din nou înapoi din sufragerie. Apoi mă duc în bucătărie, pentru că de acolo se pot vedea mașinile care virează pe strada noastră. Ember și cu mine obișnuiam să stăm pe bufet când eram copii și să ne uităm după rudele noastre când își anunțau vizita.

Durează zece minute până când Rolls-Royce-ul apare după colț. Imediat am plecat în sprint. În niciun caz James nu ar trebui să fie întâmpinat primul de tata, care cu siguranță îl va privi cu precauție.

Deschid ușa înainte ca James să coboare din mașină. Aerul este încă proaspăt și pășesc de pe un picior pe altul pentru a mă încălzi, dar nu are rost. Mă opresc când James apare în câmpul meu vizual. Deschide cu exercițiu poarta mică de lemn și apoi își ridică privirea. Când mă zărește, face o pauză, abia perceptibilă. Doar pentru o scurtă clipă pașii lui încetinesc, apoi trece prin grădina din față și urcă scările casei noastre până când se află în fața mea.

– Hei, spune el cu o voce răgușită.

Aș vrea să îl îmbrățișez pentru acest singur cuvânt. A fost o vreme când mă scotea din minți faptul că îi saluta pe toți în felul acesta, dar acum acest cuvânt din gura lui mi se pare familiar. Și aproape că mi se pare normal.

– Bună dimineața, îi răspund și îi țin ușa deschisă. Dând din cap, îl invit înăuntru.

Momentul în care pășește peste pragul casei noastre, cu o liniștită clătinare a gâtului, mi se pare nespus de semnificativ. Mă întreb dacă știe că este primul băiat pe care îl aduc acasă. Primul care înseamnă atât de mult pentru mine și în care am suficientă încredere – chiar și acum – pentru a-l prezenta părinților mei.

Priveliștea lui James în micul nostru hol este nefamiliară, în același timp mă întreb cum se face că mi-a fost atât de frică de acest moment. Totul în legătură cu acest moment mi se pare corect.

James poartă o haină gri, discret în carouri, sub niște pantaloni negri dintr-o țesătură moale și un pulover de lână uni în aceeași culoare. Pantofii săi de piele sunt, de asemenea, negri. Părul său blond-roșcat este, ca întotdeauna, dezordonat și ușor ondulat, ca și cum tocmai ar fi făcut duș și l-ar fi lăsat să se usuce la aer. Mi-ar plăcea să îl ating.

– Vreți să-mi dați haina dumneavoastră? întreb eu în schimb.

James dădu din cap, pierdut în gânduri, în timp ce se uita în jur. Privirea lui se oprește asupra fotografiilor jenante pentru copii cu Ember și cu mine, dintre toate lucrurile. Într-una dansăm în grădină, în alta culegem mere, iar în alta stăm cu ochii strălucitori și fără dinți în piscina mătușii noastre. James se uită la toate în timp ce își dă haina jos de pe umeri într-o mișcare lină și apoi mi-o întinde.

Trebuie să mă concentrez serios pentru a nu mă holba prea mult la el. Din moment ce mi-am interzis

cu atâta stricteţe în ultimele săptămâni, acum pare cu atât mai tentant.

Mă concentrez să-i agăţ haina frumos în cuierul de haine şi apoi mă îndrept spre sufragerie. James mă urmează, dar, înainte de a deschide uşa, mă întorc într-o clipă şi mă uit la el.

– Sunteţi vegetarian?

James clipeşte de câteva ori. Un colţ al gurii îi tresare în timp ce dă încet din cap. – Nu, nu sunt.

Răsuflu uşurat. – E bine.

În timp ce împing mânerul în jos şi intru în sufragerie, cu James aproape în urma mea, stomacul îmi zvâcneşte nervos.

– Mamă, tată, el este James, spun, arătând spre însoţitorul meu.

James trage o răsuflare audibilă înainte de a se îndrepta spre mama mea şi de a-i strânge mâna. – Mă bucur să vă cunosc, doamnă Bell.

– Bună, James, spune mama şi îi zâmbeşte cu căldură. – De ce nu-mi spui Helen?

Nu mai există niciun semn din scepticismul ei anterior şi mă întreb dacă este într-adevăr o actriţă atât de excelentă sau dacă este îngăduitoare cu James pentru că ştie cât de mult trebuie să-l fi afectat moartea mamei sale şi îi pare rău pentru el.

– În regulă, spune James. – Helen.

Tata nu se prea pricepe să-și ascundă suspiciunile. Privirea lui este rece și evaluatoare și, după cum arată, îi strivește mâna lui James când o strânge. James nu face nici o față.

Din fericire, mama întrerupe momentul stânjenitor. – Am dori să te invităm la cină diseară, James, spune mama. – Ca să ne cunoaștem mai bine cu toții.

Închid ochii și rezist tentației de a-mi apăsa degetele pe vârful nasului. Sper ca James să nu fie deja copleșit de familia mea.

– Aș fi fericit să o fac, dar el răspunde fără să ezite o secundă. – Nu mai am nimic de făcut astăzi.

– Fabulos, spune tata, fără nicio emfază în glas.

După aceea, se lăsă o tăcere stânjenitoare pentru o clipă și mă grăbesc să-l apuc pe James de braț pentru a-l trage sus și a-l duce spre libertate. Pe scări, însă, îmi dau seama ce tocmai am făcut: L-am atins pe James ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Ca și cum am face-o tot timpul pentru că ne cunoaștem bine unul pe celălalt.

I-am dat repede drumul din nou.

– Nu am făcut ordine sau altceva, îi explic în timp ce ne oprim în fața camerei mele.

James clătină din cap. – Nu e rău. La urma urmei, practic ți-am întins o ambuscadă.

Dau din cap și apoi deschid ușa. Îl las pe James să plece primul și merg în spatele lui. Este cumva ciudat să mă aflu în această cameră cu el, care îmi este atât de familiară și protejată. Mă simt automat în largul meu, dar, în același timp, există în interiorul meu această nesiguranță furnicătoare cu privire la ceea ce va presupune această conversație – această întreagă zi.

Un zgomot ușor îmi întrerupe gândurile.

Mai exact, un râs răgușit.

Mă întorc spre James. Râsul lui sună un pic ruginit, ca și cum nu a mai avut ceva care să i se pară amuzant de mult timp. Când îmi vede privirea nedumerită, face un gest cu mâna care cuprinde întreaga cameră. – Cum arată camera ta ordonată, te rog, dacă asta e dezordonată, Ruby Bell?

O senzație de căldură se răspândește mai întâi în stomac și apoi în tot corpul, până când mă văd nevoită să zâmbesc.

Să-l văd pe James aici mă bucură nespus de mult.

Să-l văd râzând mă face *fericită*.

Un val de dor mă cuprinde. Vrea să mă împingă spre el, dar rămân pe loc și trag încet ușa în lacăt în spatele meu. Zâmbetul lui James moare la clicul moale.

Pentru o clipă, stăm unul în fața celuilalt și ne privim.

– Îmi pare rău pentru ziua de ieri, până la urmă, e un început.

James clătină încet din cap.

– Ar fi trebuit să-ți spun asta mai devreme. Asta…

– Ruby, mă întrerupe el în liniște. – Nu-mi datorezi niciun cont.

Are dreptate. Știu că are dreptate. Totuși, mi-aș dori să pot da timpul înapoi pentru a evita o situație ca cea de ieri.

– De ce ai fugit atât de repede? întreb cu prudență.

El înghite greu. – Am fost copleșit de întreaga situație. Wren și cu mine nu ne-am mai certat așa de mult timp.

– Știu că prietenia ta cu Wren înseamnă foarte mult pentru tine, îi spun cu blândețe. – Îmi pare rău.

James se duce la biroul meu și își trece degetul peste spițele teancului de cărți care se adună acolo de săptămâna trecută. – Nu e nevoie să vă cereți scuze. De fapt, nu am venit aici ca să vorbesc cu tine despre Wren.

– Și atunci ce facem? șoptesc eu. Nu știu unde a dispărut vocea mea.

Îmi aruncă o privire rapidă, apoi se întoarce să se uite cu atenție la dezordinea de pe biroul meu. – Știi de ce s-a enervat Wren? întreabă el.

Scutur din cap și fac cei doi pași care îmi sunt necesari pentru a sta lângă el. – Nu.

– Era supărat pentru că simte că ai devenit mai importantă pentru mine decât orice altceva.

James se oprește un moment înainte de a continua. – Și are dreptate în această privință.

El este încă în picioare în fața biroului meu. Și nu se uită la mine când spune aceste cuvinte importante.

– James, îi șoptesc, astfel încât să se întoarcă spre mine.

Îmi urmează dorința și privirea din ochii lui mă copleșește. Recunosc în ei toate emoțiile care curg și prin corpul meu.

În acel moment, sunt copleșită de un asemenea val de afecțiune pentru el, încât aproape că trebuie să mă uit în altă parte. Cu grijă, îmi ridic mâna și îi mângâi șuvițele încâlcite de păr de pe frunte. Apoi îmi duc mâna pe obrazul lui. Fața lui se simte foarte caldă sub atingerea mea și, în timp ce îmi las degetele să se plimbe ușor pe pielea lui, James le cuprinde cu mâna lui.

Nu cu mult timp în urmă am stat acolo, exact așa. I-am atins obrazul, mi-am adunat tot curajul și i-am mărturisit lui James că nu voiam să-l pierd. A fost momentul în care mi-a luat mâna de pe fața lui și s-a întors de la mine.

Acum se întâmplă exact invers.

James mă ține strâns de mână și închide ochii. Când îi mângâi pielea cu degetul mare, un tremur îi străbate tot corpul. Își deschide din nou ochii, iar eu îmi țin respirația.

– Nu vreau ca nimic să mai intervină între noi, Ruby, murmură el.

Abia pot să respir pentru că James este atât de aproape de mine. Cuvintele lui pline de înțeles sunt în aer și în acea secundă îmi dau seama că și eu simt la fel.

Nu mai vreau să fiu despărțită de el.

Nu mai pot fi supărat sau trist.

Vreau să simt din nou acea adrenalină pe care James și cu mine am simțit-o unul în celălalt. Vreau în sfârșit să vorbesc din nou cu el, să scriu cu el, să îi împărtășesc temerile și grijile mele.

Vreau să-l *iubesc*.

Chiar și după două luni, dorul atotcuprinzător pentru el nu a dispărut. Dimpotrivă, devine din ce în ce mai puternică, zi de zi. Și nu pot face nimic în privința asta.

– Și eu simt la fel, îi șoptesc.

Scoate un sunet moale, disperat, iar în clipa următoare mă trage la el. Își înfășoară brațele în jurul meu strâns, în timp ce ochii încep să-mi ardă și lacrimile îmi curg pe obraji. James murmură ceva în părul meu. Și chiar dacă nu-l înțeleg, în adâncul sufletului meu sunt conștientă de sensul cuvintelor sale.

James

Nu știu cât timp stăm acolo așa. La un moment dat, eu stau pe jumătate pe blat, în timp ce Ruby se sprijină de mine. Inima îmi bate atât de tare în piept încât sunt sigur că trebuie să o audă. Își are brațele înfășurate strâns în jurul taliei mele și fața îngropată

în clavicula mea. Lacrimile ei s-au uscat încet cu timpul, dar încă mai simt umezeala pe care au lăsat-o în urmă.

Respir adânc și mirosul familiar și dulce al lui Ruby îmi atinge nasul. Nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat. În această secundă, viața mea nu mai este un dezastru. Pur și simplu totul pare în regulă. Aș putea rămâne așa pentru totdeauna.

– Mi-a fost atât de dor de tine, murmur după o vreme, buzele mele rozându-i linia părului. Mi-ar plăcea să le las să se rătăcească în altă parte – dar mi-am interzis asta. Nu o voi săruta. Nu acum, nu astăzi. Nu pentru asta am venit aici.

– Și tu, răspunde ea la fel de liniștită, iar inima mea tresare.

Îi mângâi spatele lui Ruby, un cerc mare, apoi unul mai mic. Țesătura ușoară a bluzei ei pare atât de delicată. Și atât de asemănătoare cu *ea*.

– Îmi pare rău pentru ceea ce am spus când am fost aici. Nu am vrut să te împovărez cu asta în niciun fel. Am sentimentul că trebuie neapărat să o repet din nou.

– Și mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fiu atât de rea.

Imediat scutur din cap. – Nu ai fost rea. Ai avut dreptate în ceea ce ai spus. Nu ar trebui să fiu o povară pentru tine. Nu așa funcționează o relație, răspund eu.

La cuvântul – relație, Ruby ridică capul și se detașează puțin de mine. Privirea ei atentă este ațintită asupra mea, iar următoarele cuvinte vin ca de la sine.

– Doar că... Când mă uit la tine, am impresia că totul în viața mea merge bine. Mă simt ca și cum aș fi acasă – cu adevărat acasă, vreau să spun. Nu m-am mai simțit niciodată așa, Ruby. Cu nimeni. Mă faci să simt că nu sunt singur. Și asta e ceea ce mi-a lipsit cel mai mult. Sentimentul ăsta... de a fi întreagă.

Ruby inspiră cu ezitare.

– Nici măcar nu știu dacă asta are vreun sens, am pus după aceea.

– Are sens, răspunde Ruby. – Bineînțeles că are sens.

– Nu vreau să te simți presat.

Ruby își lasă privirea să alunece peste fața mea. Sunt sigură că obrajii mei sunt la fel de roșii ca ai ei. Mi-e cald, și eu tocmai m-am luptat cu lacrimile.

Dar Ruby nu se uită la mine ca și cum m-ar găsi proastă sau jenată.

În schimb, există o căldură în ochii ei verzi care mă străbate. Se uită direct în mine și știu că înțelege totul.

Ruby este așa: găsește soluții la cele mai dificile sarcini. Găsește un sens acolo unde nu ar trebui să existe niciunul. Iar acum găsește ceva în mine care o face să vrea să mă îmbrățișeze.

– Nu mai am, șoptește ea. – Nu mai am.

În clipa următoare se ridică în vârful picioarelor. Se uită în ochii mei pentru o clipă. Și apoi mă sărută.

Am lăsat să iasă un sunet surprins. Pentru o clipă, nu știu deloc ce mi se întâmplă și mă agăț de birou cu o mână, în timp ce degetele mele se înfing mai tare în spatele ei, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

Ruby se apropie și mai mult, până când nu mai rămâne niciun pic de spațiu între noi.

Nu acesta a fost scopul meu când am venit aici. Dar acum mă sărută, iar mâinile ei sunt pe corpul meu, iar apropierea ei mă înnebunește...

– James? Ruby se lasă puțin pe spate și se uită nesigură la mine. Abia în acel moment îmi dau

seama că am fost prea copleșit de situație pentru a-i întoarce sărutul.

– I...

Brusc, ochii lui Ruby se măresc și se îndepărtează puțin de mine. Înghite în sec și dă din cap. – Îmi pare rău. Am crezut... nu ar fi trebuit să fiu atât de...

– *Ruby*, am scos-o la iveală. Trezit din stupoare, o trag înapoi la mine cu ambele mâini. Apoi mă aplec spre ea, îmi alung toate gândurile din minte și o sărut pe fata pe care o iubesc pentru prima dată în mai bine de două luni.

Îi alunec o mână pe gât și îi înfășor celălalt braț în jurul taliei pentru a o trage strâns împotriva mea. Ruby oftează în gura mea.

Oh, Doamne.

Mi-a fost atât de dor de asta.

Felul în care se mișcă Ruby. Gura ei frumoasă. Sunetul moale pe care îl scoate când limbile noastre se întâlnesc.

Îi mângâi gâtul, peste linia părului, mai jos, până la gât. Pielea ei este atât de caldă și moale. Mi-ar plăcea să-mi las gura să se plimbe pe tot corpul ei. Ruby trage aer în piept de parcă ar fi avut exact același gând.

Sunetul mă scoate din transă. Respirând greu, mă desprind de ea.

Deși suntem mai apropiați acum decât am fost de mult timp, nu suntem pregătiți pentru mai mult. Există încă o graniță care nu poate fi trecută imediat și, în timp ce Ruby își îngroapă fața în gâtul meu și doar mă strânge în brațe, știu că se gândește la același lucru ca și mine.

Îi mângâi spatele și o țin în brațe – secunde, minute, ore. E ca și cum în acest moment am fi doar eu și ea. Doar noi doi în întreaga lume.

Nu știu cât timp stăm așa, dar când în sfârșit îi dăm drumul, am impresia că a trecut o jumătate de veac.

Ne uităm unul la celălalt și zâmbim. Ruby își netezește franjurile, eu îmi netezesc puloverul. Este evident că niciuna dintre noi nu știe ce va urma.

Îmi curăț gâtul. – Ar trebui să...

– Ce mai faci -, începe Ruby în același moment, și amândoi suntem nevoiți să râdem în liniște.

– Tu primul, zic eu.

Ruby zâmbi. – Am vrut doar să întreb ce face Lydia. Nu am văzut-o deloc aseară.

– Ea se simte bine. Încă se mai luptă cu greața din când în când, așa că a suspendat gala.

Ruby se încruntă îngrijorată. – Dar în rest totul este în regulă, nu-i așa?

Dau din cap. – Da, probabil că este normal.

Este bine de știut că, în cazul lui Ruby, nu trebuie să fiu atentă la ceea ce spun și la ceea ce nu spun. Ea ne cunoaște toate secretele, nu există nimic despre care să nu pot vorbi cu ea. Nu știu dacă voi putea vreodată să-i arăt cu adevărat cât de mult înseamnă pentru mine.

Deodată, Ruby mă apucă de mână și mă trage spre patul ei. Stomacul meu face un salt mortal nervos pentru că pentru o clipă nu am absolut nicio idee despre ce înseamnă asta. Dar apoi Ruby cade cu picioarele încrucișate pe pat și arată cu degetul spre locul de lângă ea. Un amestec ciudat de dezamăgire și ușurare se răspândește prin mine și mă așez lângă ea.

– Cum te descurci cu acceptarea la Oxford? întreabă ea în cele din urmă.

Căldura din mine este înlocuită de un frig glacial. Speriată, mă uit la Ruby.

– Bine, ăsta ar fi răspunsul, spune ea și îmi zâmbește înțelegător.

– Știi ce părere am despre Oxford.

– Se pare că aveți o relație cu universitatea.

Ridic o sprânceană. – Spune cel drept. Să nu crezi că nu am văzut inimioare pe care le-ai desenat pe angajamentul tipărit, spun și arăt spre panoul de deasupra biroului.

Ruby se uită la mine, luată prinsă cu garda jos. Apoi zâmbește... – Da, bine. Te-am prins. Tot nu ai răspuns corect la întrebare.

Mă gândesc puțin la asta. – Mă bucur dacă sunteți mulțumit de acceptare. Te bucuri doar pentru amândoi, spun cât se poate de diplomat.

Ruby își dădu ochii peste cap. Înainte ca eu să pot reacționa, a luat una dintre pernele ei și m-a lovit cu ea. În prima clipă am clipit perplexă, iar în următoarea m-am întors cu roata spre Ruby. – Și Lydia face asta tot timpul. Cu ea nu pot riposta de teamă să nu sparg ceva. Dar cu tine... Într-o clipită iau o pernă și o arunc spre Ruby. – Cu tine e altfel.

Reacționează mai repede decât aș fi crezut că este posibil. Apucă perna pe care am aruncat-o spre ea și mă lovește de două ori cu ea. Când încearcă a treia oară, o apuc de încheietura mâinii și o țin strâns.

Obrajii lui Ruby sunt înroșiți, respirația i se accelerează, iar părul îi este ciufulit. Totul în mine tânjește să mă aplec și să o sărut din nou.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am dat drumul. Îmi curăț gâtul și fac din nou un pas înapoi.

– Acceptați oferta? întrebă Ruby după un timp.

Dau din cap o dată. – Da. Cu tine, nici măcar nu trebuie să întreb, nu-i așa?

Risc să arunc o privire spre ea, în timp ce căldura care mi se strecura pe gât s-a mai domolit puțin. Ruby se uită la mine cu căldură și, chiar dacă este evident că se abține, strălucirea din ochii ei îmi arată clar cât de încântată este.

– Bineînțeles că o accept. Ea ezită. – Cu toate acestea, sunt îngrijorat de ceea ce se va întâmpla dacă nu primesc o bursă. Am adunat deja tot felul de informații despre oportunitățile de finanțare, dar un număr incredibil de studenți aplică pentru programe în fiecare an – habar nu am ce șanse am. Nu-mi pot permite să studiez fără ea. Aproape că doare să vezi cum bucuria dispare treptat din ochii lor și este înlocuită de teamă. – Și atunci nici eu nu știu ce să fac.

– Sunt sigur că ai șanse bune, spun cu încredere.

– Cu siguranță voi lupta pentru ea până la capăt, spune ea cu hotărâre, iar în acest moment nu am nicio îndoială că Ruby poate face *orice își propune*.

– Mama a fost întotdeauna dedicată *Beaufort*, sprijinind diverse proiecte pe tot parcursul anului. Sunt sigură că sunt și burse acolo. Pot să întreb dacă doriți, vă sugerez cu blândețe. Nu sunt sigură că depășesc limita cu asta. Sper că nu.

Ruby ezită o clipă, dar sunt ușurat să văd că pare mai degrabă gânditoare și nu ca și cum ar găsi sugestia impertinentă.

– Ar fi frumos, spune ea în cele din urmă. – Care este situația acasă?

Ochii i s-au înmuiat când i-am povestit despre mama mea, așa că nu mă surprinde schimbarea bruscă de subiect.

Mă gândesc pentru o clipă. – Totul e bine cu Lydia, iar tata... este tatăl meu. Nu-l văd prea des și abia am vorbit din decembrie.

– Asta nu sună prea bine, murmură Ruby.

Acum ridic din umeri. – E mai bine așa. Sunt încă atât de supărată pe el. Faptul că nu ne-a spus ce s-a întâmplat cu mama este un lucru pe care eu și

Lydia nu-l vom uita niciodată pentru tot restul vieții noastre.

– N-am fost niciodată într-o bătaie, dar cred că și eu l-aș fi atacat.

Aproape că îmi vine să rânjesc la această idee. Din nefericire, impulsul dispare repede. – Mă enervează felul în care o tratează pe Lydia, spun serios – mai ales acum că trebuie să se ocupe de atâtea lucruri deodată.

– Ce face? întrebă ea încruntată.

– El o face mereu să se simtă proastă, ceea ce mă supără la culme. Nici măcar nu a ținut cont de faptul că și ea a fost luată la Oxford.

Ruby își încrețește colțurile gurii cu dezaprobare. – Tot ce-mi spui despre el mă înfurie. Nu e de mirare că ești fericită când nu e acasă.

În mod normal, urăsc conversațiile de genul ăsta. De obicei deviez sau evitam subiectul, dar cu Ruby mi se pare normal să stau pe pat și să vorbesc despre problemele mele de familie.

Cred că m-aș putea obișnui cu asta.

– Ce părere ai? întrebă Ruby brusc.

Nu pot decât să dau din cap. Am un nod în gât care nu vrea să dispară, indiferent de câte ori încerc să-mi limpezesc vocea.

– James? Ruby pare nesigură.

– Mă bucur că sunt aici, am cârâit.

În momentul următor, Ruby alunecă puțin mai aproape de mine. Își pune mâna pe a mea, iar eu ne împletesc degetele.

– Și eu mă bucur că ești aici, șoptește ea, iar tot corpul meu este inundat de căldură.

– Nici eu nu voi pleca prea curând, îi explic, cu ochii fixați pe mâinile noastre. – Ar fi bine să te pregătești pentru asta.

Ruby

James și cu mine mai avem încă vreo zece minute netulburate înainte ca Ember să bată excesiv de tare la ușă și să ne aducă de jos prăjiturile cu care a trimis-o mama sus. James sare din pat de parcă ar fi fost înțepat de o tarantulă. Când dispare din nou, sora mea lasă ușa larg deschisă cu o privire plină de semnificație, la care eu doar îmi dau ochii peste cap. James și cu mine doar vorbeam, nu ne dezbrăcam unul pe celălalt.

Dacă mama chiar crede asta, atunci… nici eu nu știu ce să cred.

James, care rămâne nehotărât în mijlocul camerei după plecarea lui Ember, arată spre cărțile

de pe biroul meu. – Când trebuie să lucrezi la acestea? întreabă el.

Am oftat – De fapt, ar fi trebuit să citesc deja aproape tot. Sunt total în urmă din cauza galei.

– Bine, murmură James, ținând în mână *Utilitarismul* lui John Stuart Mill. – Acesta are puțin peste o sută de pagini și l-am citit deja. Am putea să o parcurgem împreună, dacă vrei.

Am clipit. – Vrei să faci chestii de școală cu mine?

– Sigur, spune el și arată spre birou. – Aveți un alt scaun?

Sunt atât de nedumerit încât pentru o clipă nu mai am cuvinte.

În cele din urmă, dau din cap și mă dau jos din pat. – Mă întorc imediat. Nu mă mișc din loc.

Am alergat în camera lui Ember. Ea stătea pe podea în fața patului, cu spatele lipit de cadru și cu laptopul în poală. Când mă vede, un zâmbet semnificativ îi apare pe buze și își trage căștile de pe cap.

– Ei bine? întrebă ea întinsă. Se pare că a terminat discuția noastră de dimineață – sau este prea curioasă ca să-mi dea cu tifla în acest moment.

– Pot să împrumut scaunul tău? întreb.

Zâmbetul lui Ember se lărgește și mai mult. – Bineînțeles că poți împrumuta scaunul meu.

Îi ignor tonul insinuant și împing scaunul de birou în camera mea. James a luat între timp loc în fața biroului meu, *Utilitarismul este* deschis în fața lui.

– Ești sigur că vrei să parcurgi lectura cu mine? întreb în timp ce mă așez lângă el.

Își ridică privirea și un mic zâmbet i se așterne pe buze. – Vreau să fac cu tine tot ceea ce mă lași să fac, Ruby. Aproape în același moment în care cuvintele i-au ieșit din gură, face o grimasă. – Asta... a ieșit cumva greșit.

O roșeață se răspândește pe fața lui James și obrajii mei se încălzesc și ei. Îmi distrag privirea și mă întorc la prima pagină a cărții, apoi îmi limpezesc gâtul. – Aveți nevoie de un caiet de notițe?

James de lângă mine dă imediat din cap. – Da. Mulțumesc.

Și în următoarele două ore vom parcurge împreună *Utilitarismul*. Deși la început îmi este greu să mă concentrez – în parte pentru că James stă lângă mine și în parte pentru că gândurile mele se dezlănțuie ca nebunele în capul meu – după un

timp înțeleg teoria și încep să-mi formez propria opinie despre acest subiect. James și cu mine discutăm tezele celuilalt și, încă o dată, sunt impresionată de cât de al naibii de inteligent este. Chiar dacă nu-i place la Oxford – cred că atunci când va începe facultatea va arăta tuturor.

În timp ce terminăm, iar eu colorez un ultim cuvânt cheie în noua mea broșură, mă așez pe spate cu un oftat.

– Și acum? întrebă James.

Mă încrunt. – Ce vrei să spui?

– Ei bine... Când am capul atât de plin, întotdeauna trebuie să-mi distrag atenția cu ceva înainte de a putea continua, explică el.

– Ce faci atunci? întreb curios. Ce ciudat că știu cele mai întunecate secrete ale lui James, dar nu știu aproape nimic despre cum decurge viața lui de zi cu zi.

– În principal, sport. James ridică din umeri. – Uneori mă uit și la videoclipuri ale bloggerilor de călătorie.

Când nu-i răspund, se uită la mine cu sprâncenele ridicate. – Cu siguranță ai ceva care să-ți limpezească mintea.

Am ezitat o clipă. – Ba da, am. Dar este foarte ciudat. Nu trebuie să crezi că sunt ciudată.

Colțurile gurii lui James se crispară. – Sunt atât de entuziasmată să văd ce urmează.

– Trebuie să-mi promiți, James.

James ridică două degete în semn de onoare și dădu din cap.

În cele din urmă, îmi iau laptopul și deschid bara de favorite din browser. Mă duc în dosarul meu de relaxare și dau clic pe primul videoclip salvat acolo.

O fată blondă apare pe ecran șoptindu-i un salut. Videoclipul începe cu ea deschizând un pachet și mângâind încet hârtia în care sunt împachetate obiectele individuale. Risc să arunc o privire din ochi către James, știind oricum videoclipul pe de rost. El se uită la ecran și apoi la mine. – Ce naiba este asta? De ce vorbește atât de încet? Privirea lui se aruncă din nou înapoi. În videoclip, fata doar zgârie un burete cu unghiile ei lungi. – De ce face ea asta?

– Acesta este un videoclip ASMR.

Fața lui James este un mare semn de întrebare.

– Este un fenomen de internet, îi explic eu. – Chiar nu am nicio idee cum să-l descriu. Sunt

videoclipuri în care oamenii vorbesc în liniște și fac anumite zgomote, cum ar fi pocnituri sau foșneturi.

– Dar de ce? E aproape drăguț cât de confuz este. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

– Ar trebui să te calmeze, îi explic eu. – Creierul meu reacționează în totalitate la el.

– Asta înseamnă că te uiți la el ca să te relaxezi? întreabă el cu o privire sceptică.

Dau din cap. – Apoi mi se face un fel de piele de găină pe cap. Uneori mă uit la el ca să adorm.

James zâmbi. – Cred că trebuie să te implici cu adevărat pentru ca să funcționeze. În momentul de față cred că este mult prea ciudat pentru a-mi face pielea de găină. Este... cu adevărat cam ciudat.

– Sunt sute de videoclipuri pe această temă, îmi spun și dau click pe următorul favorit din lista mea. Acum, pe ecran apare un medic care instruiește în liniște un pacient să ridice brațul și să închidă ochii.

Nu durează mult și o senzație de furnicături se răspândește pe scalpul meu.

James clătină din cap. – Este atât de fascinant. Într-un mod foarte întortocheat.

– Uitați-vă la unul în seara asta înainte de a merge la culcare. Și apoi să-mi spui dacă a funcționat, spun eu cu un zâmbet complice.

– Ar fi grozav dacă ar funcționa. Am dormit prost de câteva săptămâni.

Zâmbetul îmi alunecă de pe față. De fapt, nu vreau să stric atmosfera, dar când spune așa ceva, nu pot să trec peste. Trebuie să pun întrebarea, chiar dacă e tristă.

– E din cauza mamei tale? întreb cu prudență.

James își reține respirația. Pentru o clipă este complet nemișcat, apoi expiră audibil și în cele din urmă dă din cap. – "Da. Eu... uneori visez la ea.

– Vrei să vorbim despre asta?

Doctorul continuă să facă examinările în videoclip și eu apăs bara de spațiu pentru a întrerupe filmarea.

James tace o vreme, ca și cum ar căuta cuvintele potrivite. Din nou îi întind mâna cu grijă, ca și înainte de a fi întreruptă de Ember. James își întoarce palma în sus, astfel încât să ne putem împleti degetele.

– Nu credeam că mă voi simți așa, începe el în cele din urmă.

– Ce vrei să spui? întreb eu liniștit.

El înghite greu. – Fără mama mea.

Îl strâng de mână pentru a-l încuraja să continue să vorbească. Și o face.

James începe să-mi povestească despre ultimele două luni. La început ezitant, apoi ceva mai fluent, până când se află într-un adevărat flux de vorbire. Îmi povestește despre sentimentele de vinovăție față de mama sa, deoarece simte că are un doliu greșit. Despre teama pentru Lydia care îl însoțește în fiecare zi când se trezește și se culcă. Despre întâlnirile de la *Beaufort,* unde are senzația că sufletul îi este separat de trup și că privește totul ca un străin. Îmi spune că tatăl său le-a interzis lui și Lydiei să o viziteze pe mătușa lor Ophelia. Că Lydia trebuie să caute urgent o moașă, dar se teme că secretul ei ar putea fi dat în vileag. Și că îi pare rău că și-a neglijat prietenii în ultimele luni.

Stăm toată ziua în camera mea și vorbim. Nu doar despre familia lui James, ci despre orice. Despre școală, despre blogul lui Ember, despre conversația mea cu Alice Campbell din seara precedentă, pe care încă nu am reușit să o procesez.

La ora cinci și ceva, tata mă sună pe mobil. Preferă această metodă decât să țipe prin toată casa ca mama sau să o trimită pe Ember în camera mea.

– Cina este gata, spun eu.

Mână în mână, ne îndreptăm spre ușă. Tocmai când mă pregăteam să o deschid, James mă trage

din nou înapoi. Mă îmbrățișează și mă ține o clipă lipită de el.

– Mulțumesc, murmură el aproape de urechea mea.

Nu trebuie să întreb pentru ce.

22

James

Bolognese al domnului Bell, fantastic.

Spaghetele sunt al dente, iar combinația de diverse ierburi, roșii, usturoi și un strop de vin roșu din sos are un gust atât de bun încât nu pot face absolut nimic pentru a nu mă mai opune gemetelor plăcute care îmi trec pe buze.

În timp ce înghit prima îmbucătură, patru perechi de ochi sunt ațintite asupra mea. Întreaga familie a lui Ruby se uită la mine. Privirea domnului Bell, în special, mă neliniștește. Încă de când am pus tacâmurile greșit când am pus masa, mă privește cu ochii îngustați, ca și cum ar aștepta următoarea greșeală pe care o voi face pentru a-i arăta că nu sunt suficient de bun pentru fiica lui. Dar eu știu exact cum se așează corect tacâmurile. La noi acasă, avem uneori cine de afaceri la care sunt trei seturi diferite de tacâmuri pe mese. Faptul că nu m-am descurcat mai devreme nu este cu siguranță pentru

că sunt proastă, ci pur și simplu pentru că eram emoționată.

Îmi limpezesc gâtul, mă așez drept și spun cu toată convingerea: – Acesta este cel mai bun bolognese pe care l-am mâncat vreodată.

Mama lui Ruby îmi zâmbește. Ember mormăie ceva în spatele mâinii care sună ca – lingușitor. Cel puțin fața domnului Bell pare puțin mai prietenoasă după aceea. Acum pot vedea și că Ruby și Ember au moștenit clar ochii de la el, nu doar culoarea, ci și intensitatea din privirile lor.

– James, zice doamna Bell – Helen, mă corectez în gând -, în timp ce tocmai am mai băgat în gură încă o îmbucătură de paste. – Știi deja ce ai de gând să faci după școală?

Mă încordez automat. Dar apoi văd privirea de așteptare a lui Ruby și îmi amintesc că acești oameni sunt familia lui Ruby și că nu trebuie să pretind nimic în fața lor.

– Am primit o acceptare de la Oxford, răspund eu ezitant, fără asprimea obișnuită din vocea mea. – Și sunt deja partener în *Beaufort*.

– Întotdeauna ți-ai dorit să faci asta? întrebă Helen în continuare.

Bine. Poate că nu trebuie să joc nimic pentru ei, dar nici nu pot să-mi expun toată viața mea interioară în fața acestor aproape necunoscuți. Pur și simplu nu pot. Mestec încet pastele și mă prefac că mă gândesc, ca să nu fiu nevoită să răspund imediat.

– Ruby a știut foarte devreme că vrea să meargă la Oxford. Câteodată mă întreb dacă e așa pentru toți elevii de la Maxton Hall, se lăsă ea în urma ei și îi zâmbi fiicei sale, care stătea în stânga mea și se mișca neliniștită pe scaun.

Înghit și iau o înghițitură de apă. – Nu toată lumea este ca Ruby, te asigur.

– Ce înseamnă asta? întrebă indignată Ruby.

– Nu cunosc pe nimeni care să fi vrut Oxford la fel de mult ca tine. Și eu și prietenii mei am muncit pentru asta, dar sunt sigur că nimeni nu a muncit atât de mult ca tine. Mă gândesc o clipă dacă nu cumva asta sună prea mult ca și cum aș încerca să mă înregimentez cu familia ei lăudând-o pe Ruby în fața tuturor. – Dar s-ar putea să fie și faptul că sunt puțin părtinitoare.

Apoi toată lumea de la masă a râs. Se pare că au crezut că a fost foarte amuzant. M-am încruntat. Tot ce am spus a fost absolut sincer. Nu credeam că vor

râde de asta. Un sentiment nefamiliar mi se răspândește în stomac și mai iau încă o furculiță de paste pentru a-l reprima.

După cină, vă ajut să strângeți masa. Nu aș face niciodată asta acasă – pentru asta avem personal – dar aici toată lumea participă în mod normal, așa că nu ezit nicio secundă.

În plus, chiar vreau ca părinții lui Ruby să mă placă.

Înțeleg că sunt sceptici în ceea ce mă privește. Și eu aș fi în locul lor.

– Vreți să veniți puțin în sufragerie? întreabă Helen când am terminat. – Sau trebuie să te duci acasă, James?

Am clătinat din cap. – Nu. Nu, nu trebuie să mă duc acasă.

– Dacă îți pun întrebări la care nu vrei să răspunzi, pur și simplu nu spune nimic, îmi șoptește Ruby la ureche în timp ce o urmărim pe mama ei ieșind din bucătărie la o mică distanță. – Îmi pare rău că a fost atât de ciudat adineauri.

– Totul este în regulă, îi răspund la fel de liniștit. – Nu-ți face griji pentru asta. Îmi plac părinții tăi. Și Ember, oricum.

Acest lucru îi aduce un zâmbet pe buzele lui Ruby. Mi-ar fi plăcut să o iau de mână sau să o ating în alt mod, dar în acel moment intrăm în sufragerie, unde restul familiei s-a instalat deja confortabil.

Observ cât de spațioasă pare camera și cât de minimalist este mobilată. Spre deosebire de cea a lui Ruby, nu este dezordonată, ci deschisă, cu mult spațiu liber. Înțeleg de ce trebuie să fie așa, deoarece domnul Bell își manevrează scaunul cu rotile înainte și înapoi până când acesta este paralel cu canapeaua. Apoi ia un fel de telecomandă și, brusc, canapeaua se ridică până când ajunge la aceeași înălțime cu scaunul scaunului cu rotile. Dl Bell alunecă de pe un scaun pe celălalt. Când mă vede că îl privesc, la început îmi vine repede să îmi feresc ochii, dar rezist impulsului. Nu vreau să creadă că mi se pare neplăcut să îl văd așa – la urma urmei, este un lucru perfect normal pentru el să facă acest lucru. Așa că îi rezist privirii și îi arăt spre canapea, care începe să se coboare din nou.

– Nu am mai văzut așa ceva, să fiu sincer. – Este încorporat în canapea, sau...?

Domnul Bell dă din cap. Dacă este surprins de întrebarea mea, nu o arată. – Mai exact, sub canapea.

Ember se lăsă jos lângă tatăl ei. Se sprijină de umărul lui pentru o clipă și, dintr-o dată, o expresie de dragoste i se răspândește pe față, îndulcindu-i întreaga expresie facială. Așa trebuie să arate un tată care nu-și vede copilul doar ca pe un simplu partener de afaceri pe care îl poate instrumenta în scopuri proprii.

– Stai jos, spune Helen. Indecis, mă întorc spre Ruby, care ia decizia în locul meu și îmi arată fotoliul din fața canapelei. Ea însăși se așează lângă Ember.

– Ai jucat vreodată Jenga, James? întreabă Ember brusc, în timp ce mama ei pune în mijlocul mesei din sufragerie un joc care pare făcut doar din blocuri de lemn. Îl privesc cu scepticism și dau din cap. – Nu.

Gura lui Ember se deschide scurt. – Bine. Asta e... Își drege gâtul. – Nu știu ce să cred.

Ridic din umeri. – Îmi pare rău.

– Nu e mare lucru, Ruby sare în ajutor și îi aruncă lui Ember o privire care îi spune clar că ar fi bine să tacă acum.

– Exact, este de acord Helen. – Este o joacă de copii.

Domnul Bell pufnește. – Spui asta pentru că întotdeauna câștigi.

– Ce prostie. Îmi zâmbește încrezătoare și îmi arată turnul pe care tocmai l-a construit din blocuri de lemn. – Trebuie să tragem pe rând câte o piatră din acest turn și apoi să o punem la loc în vârf. Putem folosi o singură mână pe rând pentru a trage și trebuie să rămână cel puțin o bucată de lemn în fiecare rând.

Dau din cap o dată. – Am înțeles.

– Și ceea ce este grozav, continuă ea, privindu-și soțul, este că întotdeauna există mai mulți câștigători și un singur învins.

– Nu este adevărat, intervine Ruby. – Dacă adunăm ultimii optsprezece ani, suntem cu toții niște ratați, pentru că mama nu dărâmă niciodată turnul.

Ca răspuns, Helen doar zâmbește în sinea ei, iar în acel moment îmi dau seama că nu trebuie să mă las păcălit de natura ei caldă, ci trebuie să mă feresc de ea.

Jocul a început. Rândul meu vine imediat după cel al lui Helen și scot un mic bloc de lemn din lateral. După mine vine domnul Bell, apoi Ember și în cele din urmă Ruby. În momentul în care este

rândul meu pentru a doua oară, turnul se prăbușește. Mă dau înapoi în șoc, în timp ce blocuri de lemn cad în toate direcțiile. – La naiba, mormăi eu.

– Fără supărare, James, dar ești foarte rău, spune Ember.

– Are nevoie doar de un pic de antrenament. Ruby pare mult mai încrezătoare decât mă simt eu.

În runda următoare rezist mai bine, dar și de data aceasta eu sunt cel care face să cadă turnul. Și la fel și în runda următoare. Cel puțin Ember și domnul Bell par să fie mulțumiți de asta, așa că nu mă deranjează. Runda a patra merge deja mai bine. Am încercat să copiez tehnica lui Helen și, într-adevăr, se pare că trucul este să folosesc doar vârful degetelor și nu toată mâna. După aceea nu mă grăbesc, deși simt ochii tuturor asupra mea. Fac tot posibilul să scot blocurile cât mai încet posibil și de data aceasta funcționează foarte bine.

În cele din urmă, turnul este atât de șubred încât Ruby dă din cap cu disperare când îi vine rândul. Cu obrajii ușor înroșiți și o privire concentrată, se apleacă în față și scoate un bloc de lemn. Turnul se balansează înainte și înapoi în timp ce ea se apleacă și noi toți așteptăm, transă. Când

balansul se atenuează și în sfârșit se oprește, respir ușurat. Ruby îl aude și se uită la mine prin turn. Nu voi uita niciodată zâmbetul care i se răspândește pe față. Serios, niciodată. Îmi umple tot corpul și, pentru o clipă, sunt atât de captivat de vederea ei încât nici nu-mi dau seama cum Helen se întinde și ...

Turnul se prăbușește cu zgomot. Ember sare în sus cu un strigăt triumfător și arată cu degetul spre mama ei. – Ha!

– James a făcut-o pe mama să piardă, strigă Ruby și bate din palme.

Domnul Bell râde și el încet și se uită amuzat la soția sa.

– Cred că va trebui să verificăm din nou asta acum, spune Helen și se uită la mine. Apoi dă din cap spre blocurile de lemn prăbușite. – Ajută-mă să le montez, James.

Această familie mă fascinează. Entuziasmul lor este contagios și mă face să mă simt mai lipsit de griji decât m-am simțit de mult timp.

– Bucuros, Elena, răspund mult prea târziu și mă ridic să reconstruiesc turnul. Bloc cu bloc, bucată cu bucată. La fel ca cel cu Ruby și cu mine. Și cu toate celelalte.

23

Ruby

Niciodată nu am fost atât de entuziasmată înainte de o zi de luni cum sunt astăzi. Plimbarea cu autobuzul școlar pare de două ori mai lungă decât de obicei și, deși de obicei îmi place, în această dimineață sunt mult prea agitată pentru ea. Pe măsură ce parcurgem ultimii metri până la școală și autobuzul se oprește în sfârșit, mă sfătuiesc să mă adun.

Este doar o zi normală de școală.

Totul este ca de obicei.

Mai încet, Pulse.

Eu sunt ultimul care părăsește autobuzul. Și în timp ce cobor scările, îl văd pe el.

James se sprijină de gardul de la terenul de sport, chiar vizavi de stația de autobuz. Zâmbetul cu care se uită la mine pare aproape timid, deși nimic din postura lui nu dă această impresie. Îmi amintesc de dimineața de acum mai bine de trei luni, când m-a surprins și el așa. Pe atunci fusesem la o petrecere

la Cyril's și el voise să mă izoleze de colegii noștri curioși, ca să nu-mi pună prea multe întrebări stupide.

De data aceasta nu așteaptă până când sunt cu el, ci vine să mă întâlnească. Zâmbetul lui nu alunecă – dimpotrivă. Încă de aseară am observat cât de des și cu sinceritate zâmbea când se juca cu familia mea. Îmi vine greu să cred că este același băiat care a zăcut plângând în brațele mele în decembrie. E bine să îl văd așa.

– Bună, îl salut și îmi aranjez franjurile. Bate vântul și mi-e teamă că părul îmi iese în toate direcțiile. James se uită la mine oricum, ca și cum aș fi cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

– Bună dimineața. Își ridică mâna și îmi trece una dintre șuvițele rătăcite după ureche. Stă atât de aproape de mine încât îi pot simți mirosul. Atât de familiar. Cald. Un pic ca mierea. La un moment dat chiar trebuie să-l întreb ce parfum folosește.

– Mergem? întreabă el cu un semn din cap spre intrarea principală.

Inima îmi tresare. Totul pare incitant și nou – și totuși, el m-a luat deja în brațe și m-a dus până în clasă.

– Da, spun și mă gândesc pentru scurt timp să-i întind mâna. Nu știu dacă suntem pregătiți încă. Dacă am voie să o fac – și cum i-ar putea afecta asta pe ceilalți. James preia decizia de la mine și îmi strânge mâna cu a lui. O senzație de furnicături se răspândește din degete în tot corpul meu.

– Este în regulă? întreabă el.

– Mai mult decât bine, mă întorc și îi strâng mâna.

Apoi mergem împreună spre Boyd Hall. Pe drum, abia dacă întâlnesc persoane pe care le cunosc – dar toate îl cunosc pe James. Și fiecare dintre ei pare interesat de faptul că mă ține de mână. Aud câțiva dintre ei șușotind, câteva capete se întorc în direcția noastră când trecem. Pentru o clipă sunt neliniștită și simt un sentiment de scufundare în stomac. Îi arunc lui James o privire în lateral – și sentimentul dispare puțin.

Pentru că James pare că e cel mai normal lucru din lume să traverseze curtea școlii ținându-se de mână cu mine.

– Apropo, aș vrea să te invit la o întâlnire, îmi șoptește el cu puțin timp înainte de a intra în Boyd Hall.

Îmi reprim zâmbetul care vrea să mi se răspândească pe față. Neimpresionată în joacă, ridic o sprânceană. – Da?

James dădu din cap. – Mmm. Sâmbăta viitoare. Dacă ai timp.

Mă prefac că mă gândesc, iar James începe să zâmbească. – Mă pui în dificultate, Ruby Bell.

Acum îmi permit să zâmbesc.

– Mi-ar plăcea să ies cu tine, James Beaufort, îi spun, privindu-l în ochi ca să știe cât de serioasă sunt în ceea ce spun.

În timp ce intrăm pe ușa din față a sălii, îmi șoptește: – Speram să spui asta.

După adunare, James mă duce în clasa mea. Ajungem la ușă chiar în momentul în care Alistair, Cyril și Wren intră pe coridor în spatele nostru. Wren aruncă o privire la mâinile noastre împletite, se întoarce și dispare într-una din camere. Observ că James se înțepeneste și automat vreau să-i dau drumul la mână, dar el continuă să o țină pe a mea.

– Bună dimineața, voi doi, spune Alistair, oferindu-mi un zâmbet minim.

Primesc o încuviințare scurtă din cap din partea lui Cyril. Îi răspund la fel de sec. Nu am uitat ce mi-a spus în decembrie și cât de mult m-au durut

cuvintele lui. Dacă James este prieten cu el, e treaba lui. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-l plac.

– Mâine, revine James, cu un ton calm și fără nicio emoție.

– Înseamnă că nu mai ești într-o dispoziție atât de odioasă acum? întrebă Alistair, uitându-se la mâinile noastre împletite.

James ridică mâna liberă și îi arătă prietenului său degetul mijlociu. Apoi se întoarce spre mine. – Ne vedem mai târziu.

Sună mai degrabă ca o întrebare decât ca o afirmație, așa că dau din cap.

– Ne vedem mai târziu, murmură el și îmi mângâie o dată dosul mâinii cu degetul mare. Mica atingere îmi trimite o furnicătură prin tot corpul.

– Ne vedem mai târziu.

Îmi dă drumul la mână și începe să se îndrepte spre sala în care el și prietenii lui urmează să aibă ore. Cyril și Alistair îl urmează și îi privesc cum pleacă, până când James aruncă o privire peste umăr și îmi zâmbește. Eu ar trebui să mă îndrept spre propria mea sală de clasă, dar sunt încremenită în loc.

Când mă gândesc la începuturile noastre, nu-mi vine să cred că am ajuns aici până acum: ținându-ne

de mână în școală, în fața tuturor elevilor de la Maxton Hall.

Dar se simte bine.

Și nu numai atât: se simte bine.

– Nu contează unde am ajuns astăzi, spune Lin după-amiaza, lăsându-se jos lângă mine pe unul dintre scaunele pe care le-am așezat într-un mic cerc în ultimul sfert de oră. – Nu a existat niciun alt subiect de conversație în afară de tine și James.

Arunc o privire rapidă la ușă, dar aceasta este încă închisă. Nu este nimeni în sala de grup, în afară de noi. – Nu-i așa?

Lin dădu din cap. – Da. Când m-am dus să-mi iau o cafea în timpul pauzei, cam toată lumea din cantină vorbea despre asta.

Simt o ușoară senzație de neliniște la cuvintele ei, dar mă hotărăsc să nu las să mă deranjeze. Am știut că puteam să uit definitiv de pelerina de camuflaj atunci când am pășit prin școală ținându-mă de mână cu James Beaufort. Oricum, s-au schimbat atât de multe de la începutul anului școlar, încât până acum nu-mi mai pasă dacă oamenii mă cunosc sau vorbesc despre mine. Cel puțin aproape.

– De altfel, sunt plin de curiozitate, adaugă Lin.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus, spun eu. – Dar încă nu știu cu adevărat ce s-a întâmplat. A venit ieri la mine acasă și .... Îmi permit un mic zâmbet. – A fost grozav.

– Ați vorbit unul cu celălalt? Despre orice?

Dau din cap. – Da. A fost foarte greu. Și nici nu cred că ne putem preface că nu s-a întâmplat nimic. Dar... – Inspir și expir încet. – Încă mai am cumva speranța că ne putem descurca.

Totul între mine și James este încă departe de a fi revenit la normal. S-au întâmplat prea multe pentru asta, iar eu încă mă tem prea mult că m-ar putea răni din nou. Dar ieri pur și simplu m-am simțit fericită – și vreau să mă agăț de acest sentiment cât mai mult timp.

Lin oftează. – Sună bine. Mă bucur foarte mult pentru tine, Ruby.

Tonul ei melancolic mă face să mă întreb. Apoi îmi amintesc că Lin s-a dus vineri seară la pub cu ceilalți pentru a-l confrunta pe Cyril. Pe moment, mă simt vinovat. Din cauza faptului că aveam atâtea de făcut, am uitat complet să o întreb sâmbătă despre asta.

– Aveți vești pentru dumneavoastră? întreb cu prudență.

Lin își strânge buzele. Pentru o clipă, pare că vrea să blocheze subiectul, dar în cele din urmă expiră cu o smucitură. – Da. Există vestea că de acum înainte mă voi concentra doar pe Oxford.

Mă uit la ea cu simpatie. – Ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri. – Cyril m-a lăsat baltă.

Inspir brusc. – Rahat.

– Este exact cum am bănuit. E îndrăgostit de Lydia, continuă ea liniștită. – Și acum își face din nou speranțe cu ea.

– El a spus asta? întreb eu, uimită.

Ea dă din cap încet. – Foarte clar, da.

– Îmi pare atât de rău, Lin. Dacă pot face ceva pentru tine...

– Nu, dar vă mulțumesc. Cred că e bine că mi-a spus în sfârșit asta acum. Altfel, probabil că l-aș fi urmărit până la Oxford, iar asta mi-ar fi stricat începutul acolo. Am citit prea mult în asta.

I-am pus o mână pe spate, cu timiditate.

– Totul este în regulă. *Nu-i nimic*. Sunt ușurată că în sfârșit am scăpat de această incertitudine.

O privesc indecis o clipă, apoi o mângâi puțin pe spate și o las să plece din nou. – Ar trebui să facem o ieșire între fete vineri, ce crezi?

Lin pare indecis, dar reușește să zâmbească. – O să te anunț din nou, bine?

Stăm unul lângă altul în tăcere pentru o vreme, privind la mesele pe care le-am împins pe peretele din spate al sălii pentru a face loc pentru runda noastră de locuri.

– Crezi că ceilalți vor fi fericiți? întrebă în cele din urmă Lin, iar tonul ei sună neliniștit de vesel.

– Cu siguranță, spun eu. – Cred că ne-ar prinde bine o zi de respiro după această zi agitată de vineri.

Tocmai când Lin se pregătește să răspundă, ușa se deschide și Jessalyn și Kieran intră în cameră.

– Ce se întâmplă aici? întrebă iritată Jessalyn și se uită în jur.

Kieran, pe de altă parte, mormăie doar – Bună și se așează repede pe unul dintre scaune. Mă întreb dacă îmi imaginez sau dacă nu cumva chiar este mai palid decât de obicei astăzi. Evită să se uite la mine și scormonește cu atenție în geanta lui.

Observ cum Lin se uită mai întâi la mine, apoi la el, apoi din nou la mine, dar nu știu ce aș putea face ca să fac acest moment dintre noi mai puțin ciudat.

Din fericire, în acel moment intră pe ușă și Camille și Doug, care sunt și ei nedumeriți de

schimbarea aranjamentului locurilor. Ultima persoană care intră în sală este James. Ridică o sprânceană și se uită în jur, apoi traversează o dată cercul de scaune și se lasă pe scaunul din fața mea cu un zâmbet ironic.

Lin își drege gâtul lângă mine. – Ruby și cu mine am pregătit o mică surpriză pentru astăzi, spune ea – Sunt sigură că ați trecut cu toții prin asta – la un moment dat, în timpul anului școlar, ai acea criză în care, dintr-o dată, totul devine total dificil. Murmure de acord trec prin grupul mic. – Am sentimentul că suntem aproape de acel punct în acest moment, mai ales după haosul din ultima săptămână. Din păcate, nu ne putem permite să luăm o pauză, deoarece balul de primăvară este practic chiar după colț.

– Totuși, ne-am gândit că am putea să desfășurăm ședința puțin altfel astăzi, adaug eu. – Cu toții ați muncit din greu, iar gala de caritate a fost un mare succes. Cred că astăzi merităm cu toții să încetinim puțin ritmul.

Lin se apleacă și scoase o geantă mare de sub scaunul ei. O deschide și dezvăluie două termosuri mari și mai multe căni. – Ne-am gândit să ne ținem astăzi întâlnirea la o cafea, un ceai și o prăjitură.

– Ohhh, se duce Camille, iar Jessalyn alături de ea aplaudă. – Cât de tari sunteți?

În timp ce Lin distribuie băuturile, eu mă ridic să aduc cutiile de carton pe care le-am ascuns în colțul camerei sub jachetele lui Lin și ale mele. – Am adus brioșe de la cofetăria mamei, anunț eu.

Când o pun în mijlocul micului nostru cerc de scaune și ridic capacul, Jessa se apleacă imediat asupra cutiei. – Mhh. Mirosul lor este minunat.

– Ajutați-vă singuri.

În timp ce ceilalți se prind, James se apleacă puțin spre mine. – Dar nu le aveai cu tine în această dimineață.

– Mama i-a adus aici în timpul pauzei de masă, spun zâmbind. – Sunt încă foarte proaspete.

– Acestea sunt cele mai delicioase brioșe pe care le-am gustat de mult timp, spune Camille, iar lângă ea Doug dă din cap în semn de aprobare.

– Unde este această brutărie? întrebă ea în continuare. – Mama mea caută de săptămâni întregi pe cineva care să facă tortul pentru ziua ei de naștere. Poate că ar trebui să arunce o privire pe acolo.

– În Gormsey, îi răspund eu. – Este destul de mic, dar tot ceea ce se face acolo este delicios și făcut cu dragoste. Voi fi fericit să vă dau meniul.

– Ar fi grozav, spune Camille, și sunt surprinsă de cât de sincere sună cuvintele ei. Deja în timpul ultimelor întâlniri am observat că ceva la ea s-a schimbat. A fost mai implicată decât de obicei și nu mai dă impresia că totul și toată lumea din sală i se pare insuportabilă. Mă întreb ce a declanșat acest lucru.

– A fost o idee foarte bună a ta, spune Jessa. – Săptămâna trecută a fost pur și simplu stresantă. În afară de toate chestiile organizatorice pentru gală, am avut și o prezentare în limba engleză.

– Și cum a mers? întreabă Lin.

– Am dat-o în bară cu totul. Între timp, am pierdut atât de mult firul, încât la un moment dat nimic nu mai avea sens.

– Știu asta, spune Kieran. – Și eu am avut o pierdere totală de cunoștință zilele trecute. Mi s-a golit capul.

– Despre ce a fost prezentarea ta?

– Despre Războiul Rece. Kieran se încruntă la colțurile gurii. – Și al tău?

– *Visul unei nopți de vară* de Shakespeare.

– Săracul de tine, spune Camille. – Îl urăsc pe Shakespeare.

Jessa ridică din umeri. – Piesa nu a fost chiar atât de rea, am crezut. Apropo, am urmărit și eu filmul și m-am gândit că acesta ar fi de fapt un motto foarte bun pentru balul de primăvară.

Fac o pauză cu brioșa în fața gurii. – Asta chiar ar fi un motto grozav, spun încet și întorc capul spre Lin.

– Da... pare că se gândește. – Am primit mai multe oferte de la firme de decorațiuni pentru petrecerea de Halloween din octombrie. Una dintre ele a oferit un fel de pădure magică. Cu copaci falși și lumini, o mașină de ceață și așa mai departe.

– Erau cele cu leagănul de lemn pe care te poți fotografia?

– Da, exact.

– Chiar mi-aș putea imagina asta, spune Jessa, în timp ce Camille oftează.

– Sună foarte bine. Care ar fi codul vestimentar?

– S-ar putea să se îmbrace toți în elfi, spune Doug instantaneu.

Pentru o secundă ne oprim și ne uităm la el. Cine ar fi crezut că taciturnul Doug ar avea o înclinație pentru zâne?

– Da, zic, dar adaug repede: – Sau poate doar rochii cu motive florale pentru femei și black-tie cu cămăși pastelate pentru bărbați?

Jessa dădu din cap. – Perfect.

Lin și cu mine schimbăm o privire. Oare am ales din întâmplare motto-ul pentru următorul nostru eveniment?

– Cum arată bugetul nostru? întreabă Kieran cu fruntea ușor încruntată. Pentru prima dată în această după-amiază, se uită direct la mine. – Pare destul de scump.

– Așa este, dar nu a trebuit să plătim firma de decorațiuni de la Gala de caritate.

Vizavi de mine, James pufnește disprețuitor. Evident, subiectul este un punct sensibil pentru el. Nu știu de ce, dar, cumva, mi se pare drăguț.

– Așa că, cu banii pe care ni i-a promis Lexington, avem un buget generos. Asta ar trebui să fie de fapt suficient.

– Ei bine, eu aș fi acolo, spune Camille. – Și tu?

– Să mai votăm o dată, ca să fim siguri? sugerează Lin. – Toți cei care sunt în favoarea

motto-ului "Visul unei nopți de vară" ridică paharele.

Nici măcar o singură ceașcă nu rămâne jos.

Când mă uit la fețele relaxate ale membrilor echipei mele, mă cuprinde un sentiment de căldură. Nu știu de ce, dar am impresia că am crescut împreună mult mai mult în ultima jumătate de oră.

James

Săptămâna trece repede și sunt cele mai bune cinci zile pe care le-am petrecut vreodată la Maxton Hall. Ruby și cu mine petrecem cât mai mult timp împreună, ceea ce nu este ușor cu programele noastre, dar în cele din urmă funcționează mai bine decât am fi crezut oricare dintre noi.

O iau de la autobuz în fiecare dimineață și o conduc până în clasă. Asta înseamnă că miercuri, Ruby insistă să mă conducă la clasa *mea*, care se află în aripa de est, ceea ce o face să fie nevoită să traverseze școala pentru a se așeza în locul ei la timp pentru prima oră. De două ori, perioadele libere se suprapun și le petrecem împreună în bibliotecă, unde încerc să mă concentrez asupra materiei pe care trebuie să o învățăm, în ciuda mâinii lui Ruby în mâna mea. Joi, reușim să ne întâlnim la cantină

pentru prânz, deși am impresia că Lin este orice, dar nu este deloc încântată de prezența mea. Între timp, mă tem că ar putea să-mi înfigă lingura în ochi, dar pare să se stăpânească bine.

Pentru prima dată de când a murit mama mea, totul nu mai pare fără speranță. Simt că mi s-a luat o greutate uriașă de pe umeri, chiar dacă aș putea să mă lipsesc de bârfele și de privirile vădit curioase ale colegilor de clasă.

Băieții mei, însă, sunt mai suspicioși decât oricând față de Ruby, iar atmosfera rămâne tensionată după incidentul cu Wren. Vineri seară, Alistair ne invită la el acasă, o încercare clară de a repara gardurile dintre noi toți. Deși mi-ar fi plăcut să-mi petrec seara cu Ruby, știu că trebuie neapărat să vorbesc cu Wren. În afară de faptul că nu am mai schimbat niciun cuvânt de sâmbăta trecută și vreau să îngrop cearta noastră, vreau să știu și ce se întâmplă la el acasă. Și cum îl pot ajuta.

În mod stupid, Frederick, fratele lui Alistair, s-a invitat la mica noastră petrecere și de o jumătate de oră se bâlbâie la mine fără întrerupere. El este băiatul de 22 de ani de pe afișul familiei Ellington: logodit, student la Oxford și – spre deosebire de Elaine și Alistair – dispus să mențină tradițiile

familiei. Cu toții nu-l suportăm, ceea ce se datorează în primul rând faptului că Frederick este idolatrizat de părinții săi, în timp ce, în același timp, aceștia se prefac că Alistair nu există.

– E adevărat că te-ai alăturat deja lui *Beaufort*? întrebă Frederick, fluturându-și în mână paharul de whisky pe jumătate plin.

– Da, îi răspund fără să mă uit la el. Îmi scot telefonul mobil și văd că am un mesaj de la Ruby.

JAMES! Alice Campbell m-a invitat la biroul ei din Londra!

Simt privirea curioasă a lui Frederick ațintită asupra mea și, prin urmare, îmi reprim zâmbetul care vrea să-și facă loc pe față.

Cum s-a întâmplat acest lucru?

– Și cum este? întreabă Frederick, care pare să fi trecut cu vederea indicația mea clară că nu vreau să mă confrunt cu inchiziția lui.

– Emoționant, mormăi răspunsul meu standard în timp ce așteptam răspunsul lui Ruby. – O mare onoare.

Îl pot auzi pe Cyril sforăind, deși încearcă să înăbușe sunetul cu mâna. A înțeles adevăratul sens al răspunsului meu – taci *naibii din gură, te rog* -, spre deosebire de Frederick, care îl urmărește încă o dată.

– Acum, să discutăm puțin, Beaufort!

În acel moment, iPhone-ul meu se aprinde. Ruby mi-a trimis o captură de ecran a e-mailului lui Alice. Chiar deasupra scrie:

Ahhh!

Dragă Ruby, conversația noastră de sâmbăta trecută de la Gală mi s-a părut foarte inspirată. Dacă vei fi în Londra în viitorul apropiat, aș fi încântată să mă vizitezi la birou. Cu sinceritate, Alice

Răspunsul meu se scrie aproape de la sine.

Când plecăm?

Deodată, Frederick se lovește de umărul meu. Îmi întorc capul în direcția lui și îl privesc cu o sprânceană ridicată. Își dă seama imediat de greșeala lui și face un pas înapoi. Apoi își drege gâtul. – Vreau să spun că noi doi suntem singurii din această încăpere care avem ceva de arătat și care

am realizat deja ceva în viața noastră. Trebuie să rămânem împreună. Râde ca și cum ar fi spus ceva deosebit de amuzant.

Nici unul dintre noi nu se alătură.

– Din gura ta nu iese decât mizerie, Frederick, zice Kesh în liniște.

Frederick dădu un oftat indignat.

– Las-o baltă, Kesh. Vocea lui Alistair este monotonă. Când fratele său este prin preajmă, nu-l cunosc altfel. Atunci este rece și distant – complet opus față de Alistair cu care ne petrecem de obicei timpul. Dacă ar fi știut că Frederick vine acasă în weekend, nu ne-ar fi invitat niciodată la el acasă, ci ar fi încercat în schimb să stea cu unul dintre noi.

– Ce ai realizat deja? întreabă Kesh, iar vocea lui este atât de joasă și atât de calmă, încât un fior rece ca gheața mă străbate pe șira spinării. – Ai intrat la Oxford – felicitări. Și te-ai logodit – felicitări duble. Dar asta nu te face o realizatoare, ci o marionetă inutilă și fără coloană vertebrală. Încet, Keshav ia o înghițitură din paharul cu băutură lungă, fără să-și ia ochii căprui închis de la Frederick nici măcar pentru o clipă.

– Dacă ai avea un pic de decență, nu ai spune așa ceva, îl contrazice Frederick cu o voce tăioasă.

Încearcă să pară plictisit, dar îi pot vedea că singura pleoapă îi tremură nervos.

– Nu trebuie să-mi vorbești despre decență. Spre deosebire de tine, eu știu că nu-ți tratezi familia ca pe un gunoi. Faptul că nu vrei să-ți sprijini fratele îmi spune tot ce trebuie să știu despre tine, nenorocitule...

– Keshav, taci naibii din gură! Alistair sare în sus cu pumnii strânși. Fața lui este de un roșu aprins.

– Ai niște prieteni grozavi, Alistair. Mama și tata au toate motivele să fie mândri de tine, spune Frederick și își scoate telefonul mobil din buzunar. Se ridică. – Vă rog să mă scuzați. Logodnica mea.

Încă îl mai auzim răspunzând și salutând-o pe prietena lui cu un nume de animal de companie banal, înainte de a ieși în grabă din salon și de a ne lăsa în urmă.

– Ce naiba a fost asta, omule? șuieră Alistair, încă țeapăn ca o scândură și cu pumnii strânși.

– S-a purtat ca un nemernic, revine Kesh.

– Și? Dacă familia ta îți spune o prostie, mă amestec? Nu!

– Asta pentru că familia mea nu m-ar trata niciodată așa cum o face a ta. Bucură-te doar că sunt în spatele tău.

Alistair pufni disprețuitor. – Mă susții doar atunci când îți convine. Pot să mă descurc și fără asta, ipocrit nenorocit ce ești.

Kesh tresare ca și cum Alistair l-ar fi lovit. Privirea lui se îndreaptă pentru scurt timp spre Wren, Cyril și spre mine, apoi înapoi spre Alistair. Încruntându-mă, mă uit înainte și înapoi între cei doi, dar înainte de a putea interpreta situația sau chiar de a avea ocazia să o fac, Alistair se întoarce și dispare pe aceeași ușă pe care se grăbise Frederick.

– Ce naiba..., începe Wren, dar în acel moment Keshav începe și el să se miște și aleargă după Alistair. Ușa se trântește puternic în spatele lui.

– ... Spânzuratul era acela?

Wren, Cyril și cu mine schimbăm o privire perplexă.

Apoi Cyril gemu și își lăsă capul să se scufunde pe spătarul fotoliului. – Nu așa mi-am imaginat că va fi seara. Tastează la telefonul mobil și dă muzica din salon.

– Sper să nu se omoare între ei, spun după un timp.

Cyril scutură din cap cu un zâmbet. – Nu prea cred. Și dacă aș crede, aș paria pe Alistair.

Abia dacă ascult, privind în continuare la ușa prin care cei doi tocmai dispăruseră. Nu i-am văzut niciodată pe Alistair și pe Kesh certându-se unul cu celălalt atât de intens cum au făcut-o chiar acum.

Când Alistair și-a mărturisit homosexualitatea și părinții lui l-au tratat ca pe un lepros, a petrecut mult timp cu fiecare dintre noi, pentru că nu mai putea suporta să stea acasă. Acest lucru ne-a apropiat mai mult pe toți, dar pe Alistair și pe Kesh în special. Părinții lui Kesh sunt deschiși și calzi, iar pe Alistair l-au primit ca pe un alt fiu.

– E ceva în neregulă cu cei doi, observă Wren.

– Și eu am observat asta.

Wren ridică o sprânceană și pentru o clipă pare că e pe cale să spună ceva, dar apoi se oprește și ia în schimb o înghițitură mare din whisky-ul și coca-cola lui.

Am oftat... – Wren, am început eu.

Îmi întoarce privirea cu prudență.

– Chiar nu am fost un prieten bun în ultimele săptămâni, spun eu. – Îmi pare foarte rău că mi-am văzut de treaba mea și nu am fost acolo pentru tine.

– Aveai motive să fii preocupat de tine însuți, replică Wren cu blândețe. El expiră audibil. – 'Mama ta a murit. Am fost deplasată. Îmi pare rău.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmplă ceva cu tine.

Wren ridică din umeri.

– Acum, de exemplu, ar fi un moment bun să-mi spui, spun eu. – De fapt, de aceea am venit aici în seara asta.

Wren pare indecis. Se uită la mine peste marginea paharului său. Apoi închide ochii pentru scurt timp, ca și cum ar trebui să-și facă mai întâi curaj.

– Noi... ne mutăm.

Mă aplec puțin spre el. L-am înțeles eu greșit? – Ce anume?

– Părinții mei și-au pierdut averea. Săptămâna trecută am găsit un cumpărător pentru casă. În martie ne vom muta într-o casă semidecomandată.

Mă holbez la Wren. Cuvintele se repetă în capul meu, dar nu vor să aibă sens.

– De ce naiba nu ne-ai spus despre asta? întrebă Cyril. Se ridică de pe scaun, vine spre noi și se lasă pe canapea, lângă Wren. – Am fi putut să o ajutăm.

Asta mă scoate din starea mea de șoc. – Cy are dreptate, spun eu. – Cu siguranță ar fi existat o modalitate de a păstra casa.

Cyril dădu din cap. – Părinții mei ar fi cumpărat-o imediat și te-ar fi lăsat să continui să locuiești acolo.

Wren ridică mâinile în semn de împăcare. – Știi foarte bine cât de mândri sunt părinții mei. Ei nu ar accepta niciodată pomană. În plus, ar fi fost ciudat dacă părinții tăi ar fi fost proprietarii noștri, spune Wren, adresându-se lui Cyril. Dar el doar ridică din umeri.

– Cum s-a întâmplat, întreb.

Wren oftă și își frecă bărbia cu mâna liberă. – Tata a speculat în acțiuni. Și-a pus toate ouăle într-un singur coș – și a pierdut.

– La naiba, am scos. Nu știu cât de mare a fost averea familiei Fitzgerald, dar știu casa în care locuiesc și toate reședințele lor de vacanță. Știu în ce afaceri au investit. Faptul că au pierdut toate astea – și într-un timp atât de scurt – este de neconceput pentru mine.

– Putem face ceva? întreb după un timp.

Wren ridică indiferentă din umeri cu un umăr. – Totul este un pic dezordonat în acest moment. Iar tata... este destul de nefericit.

– Anunță-ne dacă e ceva, spun eu, iar Cyril fredonează de acord.

– Se întâmplă atât de multe acum încât nu pot ține pasul cu lucrurile de la școală. Iar acum trebuie să mă gândesc și la bursele pentru Oxford. Nu am idee cum mă voi descurca.

Wren își îngroapă fața în ambele mâini, iar eu și Cyril schimbăm o privire. Sunt sigură că ne gândim la același lucru. Dacă ar fi nevoie, am contribui cu toții și i-am acorda un împrumut lui Wren. Probabil că oricare dintre noi i-ar fi dat și el banii, fără să clipească, dar îl cunoaștem suficient de bine ca să știm că nu ar accepta niciodată.

– Puteți să o faceți. Și noi te vom ajuta, mă rog, ciocnindu-mi umărul de cel al lui Wrens. El își coboară încet mâinile de pe față.

– James, despre Ruby...

– A trecut mult timp, îl întrerup.

În acest moment, nu este vorba despre mine sau despre Ruby, ci despre faptul că Wren a purtat aceste griji în tot acest timp fără ca cel mai bun

prieten al său să știe. Nu trebuia să fie așa, mai ales nu cu noi.

Argumentul nostru nu mai contează. Tot ce contează pentru mine acum este că vreau să o ajut pe Wren. Chiar dacă nu am nicio idee cum.

24

Ruby

Inima îmi bate cu putere când deschid ușa. Percy stă în fața mea și își înclină ușor capul, cu un zâmbet pe buze.

– Doamnă Bell, mă bucur să vă revăd.

– La fel, Percy, mă întorc și îl urmez până la mașină, cu ambreiajul meu argintiu strâns lipit de mine. James nu a vrut să-mi spună nimic despre întâlnirea noastră toată săptămâna, așa că am fost destul de mult în întuneric în ceea ce privește îmbrăcămintea. Dar, cu ajutorul lui Ember, am alcătuit o ținută care s-ar potrivi oricărei ocazii: o rochie neagră simplă, pantofi cu toc mini și geanta mică argintie. Mi-am prins părul pe jumătate la spate și mi-am fixat franjurile cu mult fixativ, în caz că petrecem timp afară și bate vântul.

– Ne vom întâlni cu domnul Beaufort la fața locului, îmi explică Percy în timp ce îmi deschide ușa și mă ajută să intru în Rolls-Royce. Zâmbind, îmi ridic privirea spre el pentru a-i mulțumi – dar

sunt luată prin surprindere. Percy are cearcăne sub ochi, iar pielea îi este incoloră și sălbatică. De asemenea, arată ca și cum gândurile lui nu sunt aici, ci în cu totul altă parte.

– Ce mai faci, Percy? întreb.

– Sunt bine, domnișoară, vă mulțumesc că m-ați întrebat, vine răspunsul mecanic. Cu un zâmbet politicos, Percy închide ușa în urma mea și se plimbă în jurul mașinii. Peretele despărțitor nu este ridicat și îl privesc încruntată în timp ce ia loc la volan. Mi se pare mie, sau dungile albe din părul lui au crescut semnificativ de la moartea Cordeliei Beaufort?

– De cât timp lucrezi, de fapt, pentru familia Beaufort? întreb și alunec un pic mai în față pe scaunul meu.

– Timp de peste douăzeci și cinci de ani, dna.

Dau din cap cu simpatie. – E o perioadă destul de lungă.

– Am condus-o pe doamna Beaufort când avea douăzeci și ceva de ani.

– Cum era ea?

Pentru o clipă, Percy pare să caute cuvintele potrivite. – Neînfricat și curajos. A dat deja compania peste cap în timpul studiilor, spre

nemulțumirea părinților ei. Dar a dat roade. În oglinda retrovizoare, îi văd ochii îngustați, ca și cum ar zâmbi. – Întotdeauna a avut fler pentru tendințe. Chiar și gravida fiind, tot s-a dus la serviciu și a făcut ca lucrurile să se întâmple acolo. Nimic nu purta sigla companiei care să nu fi fost aprobat chiar de ea. Ea… – Percy se întrerupse. – A fost o femeie minunată, încheie el în cele din urmă cu o voce răgușită.

Un val de compasiune mă cuprinde. Percy dă impresia că doamna Beaufort a însemnat mult pentru el. Dacă citesc corect privirea din ochii lui, poate chiar mai mult decât atât.

– Chiar te simți bine, Percy? șoptesc eu.

Șoferul trebuie să își limpezească gâtul. – O să mă fac bine într-una din zilele astea, domnișoară. Am nevoie doar de puțin timp.

– Bineînțeles că da. Dacă pot face ceva pentru tine… Nu știu cum l-aș putea ajuta pe Percy, dar în acest moment mi se pare corect să i-o ofer.

– De fapt, este ceva ce ai putea face pentru mine. Ochii noștri se întâlnesc în oglinda retrovizoare. – Te rog să ai grijă de James.

Mi se oprește respirația și trebuie să înghit.

– O voi face, spun după un moment. – Vă promit.

După douăzeci de minute, drumul se termină. În timp ce Percy parchează mașina, mă uit pe fereastră, prin geamul întunecat al mașinii, la fațada restaurantului în fața căruia ne-am oprit. Traseul pe care l-am urmat a dus cu siguranță în direcția Pemwick. Cu toate acestea, împrejurimile nu îmi par familiare.

Percy deschide ușa și mă ajută să ies. Soarele tocmai apune, scăldând clădirea gri din fața mea într-o lumină roșie-portocalie. Inscripția complicată *The Golden Cuisine* strălucește deja, iar când Percy îmi arată intrarea, inima îmi bate brusc puțin mai repede.

– Domnul Beaufort vă așteaptă înăuntru. Distracție plăcută, dnă Bell.

Îi mulțumesc lui Percy, apoi mă îndrept nervos spre intrare. Când am intrat pe ușă, James mă aștepta deja. Ca prin farmec, un zâmbet mi se răspândește pe față. Sunt atât de ușurată că până acum mă simt din nou așa cu el.

Poartă o cămașă neagră și un *costum Beaufort* albastru, în carouri aspre, care îi vine ca o mănușă.

Pe buzunarul din dreapta de la piept pot vedea o monogramă mică cu inițialele sale.

James îmi întoarce zâmbetul cu ezitare și mă cuprinde la fel de mult ca și pe mine. Gâtul mi se usucă în timp ce privirea lui alunecă pe corpul meu.

– Arăți minunat, murmură el.

Mi se face pielea de găină. – Mulțumesc. Și eu.

Îmi oferă brațul său și apoi mă conduce mai departe în interiorul restaurantului. Este plin și nu văd decât o singură masă liberă. În mod automat, presupun că este a noastră, dar James intră pe o ușă laterală spre o scară care duce la etajul superior.

Când ajungem în vârf, mi se oprește respirația în gât. Ne aflăm într-o seră cu geamuri. În mijlocul încăperii se află un copac de ale cărui ramuri atârnă felinare viu colorate. Pe tavan și de-a lungul ferestrelor sunt luminițe de zână, care emană o strălucire caldă și dau conservatorului o atmosferă magică. Doar una dintre mesele mici și rotunde este așezată.

James mă conduce la masa noastră. Se comportă ca un gentleman, îmi trage scaunul înapoi și îl împinge sub genunchii mei, ca să mă pot așeza.

În timp ce el ia loc în fața mea, eu arunc o privire prin ferestre. Priveliștea este uluitoare. Încă

se mai pot vedea câmpurile mari din jurul Pemwick, dar sunt sigur că peisajul colinar verde va fi în întuneric în următoarea jumătate de oră.

Un chelner apare de nicăieri și pune o carafă cu apă pe masă înainte de a ne pune meniurile în față. Le răsfoiesc, aruncând din când în când o privire în sus pentru a-l privi pe James. Mă întreb dacă sunt atât de entuziasmată pentru că este prima mea întâlnire oficială cu un băiat – sau pentru că este *James care* stă vizavi de mine, zâmbindu-mi peste paharul lui.

Îi întorc zâmbetul. – E foarte frumos aici.

– Așa cred și eu. Mama ieșea uneori să mănânce aici cu Lydia și cu mine. Am multe amintiri plăcute despre acest conservator, spune el înapoi.

Simt atât de multă afecțiune pentru James la aceste cuvinte, încât mă simt cald peste tot. Faptul că vrea să împartă acest loc cu mine mă emoționează – mai ales că știu cât de dificilă este pentru el relația cu familia sa.

– Vă mulțumesc că m-ați invitat aici.

De cealaltă parte a mesei, îi iau mâna și i-o mângâi ușor. Privirea lui James se întunecă.

– Vreau să vă arăt că petrecerea timpului cu mine nu este doar o povară. Poate fi mai mult.

– James -, încep eu, dar apoi chelnerul se întoarce la masa noastră și ne ia comenzile. Eu mă decid pentru gnocchi cu brânză de capră, în timp ce James alege pulpă de pui umplută. După aceea, rămânem din nou singuri și mă gândesc frenetic la cum să dau curs conversației pe care tocmai am avut-o. Câteodată îmi doresc să fiu un geniu al conversațiilor mărunte ca Ember. Ea se poate gândi la o modalitate de a sparge gheața în orice situație, indiferent cât de încărcată ar fi.

– Apropo, mi-am creat un cont pe Goodreads, spune James brusc.

Ascult. – Chiar așa?

El dă din cap. – Vreau să mă ocup de listă. Cea pe care am făcut-o în Oxford. Își drege gâtul și pot vedea literalmente cum amintirea acelei nopți îi pâlpâie în spatele ochilor. – Cărțile păreau a fi un prim pas bun.

– Mi se pare atât de grozav! izbucnește din mine. – Ce ai pe lista de lectură?

Colțurile gurii lui James se crispară suspicios. Apoi își scoate telefonul mobil și deschide aplicația. Apasă pe ea pentru scurt timp și apoi își ridică din nou privirea.

– Bine, deci: Am citit *Death Note*, spune el.

– Am văzut asta, am observat. – Și ce spuneți?

– A fost genial. Un singur lucru m-a deranjat extrem de mult, spune el cu seriozitate.

– Cred că știu și eu ce este, răspund eu.

– Asta a fost... nu mi-a venit să cred. Aproape că am renunțat la serial după aceea. James ridică din umeri. – Dar deja aveai dreptate cu ceea ce ai spus.

Mă uit la el întrebător.

– Cu faptul că, dacă nu o citești, îți lipsește o componentă importantă a educației generale.

M-am împiedicat. – Îți mai amintești asta?

El înclină capul. – Bineînțeles că-mi amintesc. Îmi amintesc totul, Ruby.

Am înghițit în sec. – Și eu, spun încet.

În ochii turcoaz ai lui James se citește ceva ce nu am mai văzut de mult timp, iar în mine răsare o dorință atât de bruscă și de violentă încât trebuie să-mi curăț gâtul și să întind mâna după paharul cu apă.

– Arată-mi lista ta de lecturi, crăcănez eu.

James clipește de câteva ori, ca și cum și el ar avea nevoie de un moment pentru a se aduna. Apoi își strecoară telefonul mobil peste masă spre mine. Mă uit la lista lui – citit și sunt surprinsă de ceea ce este deja listat acolo – câteva mangas, dar și o serie

întreagă de cărți clasice pentru copii și tineret, cum ar fi *Harry Potter, Percy Jackson* sau operele lui John Green și Stephen Chbosky.

– Când le-ai citit pe toate? îl întreb surprinsă.

Ridică un umăr indecis. – Mai ales noaptea, când nu puteam să dorm. Sau în timpul pauzelor de la școală. Căutam orice să-mi distrag atenția, iar cu cărțile funcționează bine. Iar acum am căpătat cumva obiceiul de a citi înainte de a adormi.

– Este un nou obicei grozav. Continui să răsfoiesc contul lui. – Pot să adaug câteva cărți pe lista "Vreau să citesc"?

– Nu vă forțați. Eu urmăresc deja câțiva bloggeri de cărți ale căror recomandări le privesc uneori.

Scutur din cap zâmbind. James și blogurile lui. Chiar trebuie să stea de vorbă cu Ember, mă gândesc în timp ce îi umplu treptat lista.

– Nu te oprești deloc, observă James cu amuzament.

– Mi-ai spus să nu mă forțez.

James râde. Când sosește mâncarea, sunt surprinsă să realizez că stăm de o oră de vorbă fără să avem vreun moment stânjenitor sau să căutăm frenetic un nou subiect de conversație. Dimpotrivă,

vorbim unul cu celălalt mai liber decât am făcut-o de mult timp. Poate chiar ca niciodată înainte.

Timpul petrecut în seră este minunat – și se termină mult prea repede. James spune că vrea să le facă o impresie bună părinților mei și, prin urmare, să mă aducă înapoi înainte de miezul nopții, lucru pe care îl accept cu reticență. Dacă ar fi depins de mine, am fi putut sta și vorbi sub felinare o veșnicie întreagă.

Înainte de a-mi pune geaca pe mine, mă duc la fereastra din partea laterală a verandei. Este întuneric beznă până acum, dar priveliștea este încă frumoasă. Cerul este lipsit de nori și pot vedea stele pe firmament.

Nu am mai trăit niciodată o seară atât de magică și vreau neapărat să o surprind. Așa că îmi scot telefonul mobil și fac o fotografie. Când mă uit la rezultat, însă, îmi dau seama că nu se vede nimic în ea.

James pășește în spatele meu – atât de aproape încât mi se ridică părul de pe brațe. Dar tot nu este suficient. Mă aplec pe spate și mă sprijin de el. Ezitant, James ridică un braț și îl înfășoară în jurul meu. Mă strânge împotriva lui în timp ce îmi las

capul să se scufunde pe spate. Momentul este atât de frumos, atât de intim, încât sunt nevoită să închid ochii pentru o clipă. Îi ascult respirația și muzica care răsună încet prin seră. Dintr-o dată îmi vine o idee.

– Pot să fac o poză? întreb eu liniștit.

Îl simt cum dă din cap în timp ce șuvițe din părul lui îmi gâdilă obrazul. Îmi ridic telefonul mobil și setez camera frontală.

– Zâmbește, îl îndemn pe James.

Împreună zâmbim în fața aparatului de fotografiat, el cu brațele în jurul corpului meu, în spatele nostru copacul acoperit de felinare în această grădină magică de iarnă.

De acum înainte, această fotografie o va înlocui pe cea pe care am furat-o de pe Instagram și am salvat-o pe ascuns pe laptop, am decis. Dar gândul dispare când James își îngroapă fața în gâtul meu. Respiră adânc și își apasă buzele pe cotorul gâtului meu. Mi se oprește respirația, în același timp o furnicătură violentă îmi străbate corpul. Îmi pun mâna peste mâna lui și o țin strâns, în același timp copleșită de o dorință insațiabilă de a fi și mai aproape de el. Mă aplec și mai mult pe spate,

aproape apăsându-mă de el, până când îl aud inspirând puternic.

Dintr-o dată, James nu se mai mișcă deloc. Propria mea respirație se scurge mult prea repede. Când îl strâng scurt de mână, nu mai avem nevoie de cuvinte. James mă întoarce cu fața la el și în clipa următoare buzele noastre se găsesc ca prin minune.

James mă înfășoară cu ambele brațe și mă strânge în brațe. Mâinile mele sunt pe pieptul lui și le las să coboare mai jos până când îi ating stomacul, provocând un geamăt din partea lui. Sună la fel de disperat pe cât mă simt eu. În acest moment, nu simt că mai există o graniță între noi. Suntem pur și simplu noi. La fel ca înainte, și totuși schimbați. Totul pare mai semnificativ. Să simt buzele lui James pe buzele mele este la fel de excitant ca atunci când ne-am sărutat prima dată, dar în același timp îl cunosc acum. Cunosc mișcarea pe care o face cu limba lui, senzația dinților lui pe buza mea inferioară. În timp ce mâna lui alunecă spre fundul meu și mă trage și mai aproape, îi simt erecția pe șoldul meu.

Genunchii mi se înmoaie. Mă împing împotriva lui până când aproape că se împiedică pe spate, îl

sărut mai energic, lăsându-mă complet ghidată de sentimentele mele și de arderea fierbinte din mine.

Dar apoi își rupe brusc buzele de ale mele. Eu sunt încă atât de amețită încât mă simt amețită. James își apasă fruntea pe a mea, respirând greu. Mâna lui dispare de pe fundul meu, în schimb mi-o pune la ceafă și mi-o mângâie ușor.

– Trebuie să ne oprim.

Îmi ia o clipă să înțeleg ce tocmai a spus. – De ce? șoptesc eu.

El doar dă din cap.

– Domnule Beaufort? sună brusc vocea ospătarului.

James nu-mi dă drumul, ci doar scoate un mârâit.

– Am vrut doar să vă anunț că șoferul dumneavoastră este gata acum, continuă chelnerul, vizibil stânjenit.

James se desprinde de mine și mâinile noastre se regăsesc fără intervenția mea. Ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume, părăsim restaurantul de mână, amândoi cu obrajii înroșiți și cu un adio murmurat în direcția chelnerului, care nu mai îndrăznește să se uite la noi.

Afară, mă lovește un val de aer rece. Percy se află deja în fața limuzinei și ne ține ușa deschisă. Îi mulțumesc și mă urc înăuntru, cu James aproape în spatele meu. Mă așez pe același scaun pe care m-am așezat și la dus. James se așează lângă mine.

Ochii lui sunt întunecați și buzele la fel de roșii și umflate cum le simt și ale mele. Încă mai simt o ușoară pulsație în buza inferioară – și nu numai acolo. Mă simt electrizată, tot corpul meu este electrizat. Cu greu pot sta locului, atât de mare este impulsul de a continua exact acolo unde tocmai am rămas.

Luminile orașului Pemwick trec pe lângă noi în timp ce Percy conduce mașina pe un drum de țară. Peretele despărțitor este ridicat și mă uit în sus pentru a vedea dacă lumina roșie de pe interfon clipește.

Nu este așa.

Îmi întorc capul spre James, care mi-a urmat privirea. Buzele lui sunt ușor despărțite, iar pieptul i se ridică și coboară rapid. Sărutul l-a cucerit la fel de mult ca pe mine, este evident.

– James, șoptesc eu.

Își ține respirația.

Mă mișc ca și cum aș fi singur. Atracția pe care o exercită James este atât de atotcuprinzătoare, încât nu am cum să stau în acest loc timp de douăzeci de minute fără să fac ceva.

Surpriza i se citește în ochi când mă apropii de el.

– Sărută-mă, James, îi șoptesc.

El doar scutură din cap, dar în aceeași clipă îmi ia fața în mâini și își apasă buzele ferm pe ale mele. Scoatem un oftat în același timp, iar sunetele se amestecă și vibrează în corpul meu. Lumea din jurul meu se estompează. Acum suntem doar eu și James – fără trecut, fără viitor. Doar noi și luminile nopții care trec grăbite.

– Mi-a fost dor de tine, șoptesc.

Scoate un sunet aproape disperat și mă sărută mai adânc.

Nu sunt pregătit pentru ceea ce îmi face. Nu credeam că se poate simți așa. Nu contează de câte ori James și cu mine suntem împreună – devine din ce în ce mai copleșitor. Dorul din mine crește și mai mult cu fiecare sărut al lui, o dorință insațiabilă pentru el și apropierea lui care nu cred că va dispărea vreodată.

Îmi prind mâinile în părul lui și îl trag mai tare împotriva mea. Totul se întâmplă mult prea repede, dar nu mă pot abține. Trupul tare al lui James este strâns lipit de al meu și am nevoie de el. În această secundă, am nevoie de el așa cum nu am mai avut nevoie de nimeni până acum.

În momentul în care mă pregătesc să rostesc cuvintele, James se detașează puțin de mine. Mă privește cu o privire voalată și îmi mângâie obrazul cu o mână înainte de a-și lăsa gura să se plimbe pe gâtul meu.

– Și mie mi-a fost dor de tine, murmură el pe gâtul meu. Îmi suge pielea, iar respirația mi se oprește. – De câte ori te vedeam la școală, îmi doream să fac asta.

Oftez și închid ochii. – Ești binevenit să faci asta data viitoare. Ai permisiunea mea, spun eu fără suflare.

El lasă să iasă un râs răgușit. – E bine de știut.

Încet, James își continuă drumul în jos, dar vreau să-i simt din nou gura pe a mea, așa că îl trag în sus și îl țin strâns. Limba lui se joacă în jurul limbii mele, iar cu cealaltă mână îi explorez corpul. Toate hainele îl încurcă în mod clar, indiferent cât

de bine arată în nenorocitul ăla de costum. Îi desfac primul nasture de la cămașă.

– Ruby, mă întrerupe el în liniște.

Eu continui. La al treilea buton, James mă prinde de încheietura mâinii și mă ține strâns. Îmi ridic privirea și mă uit în ochii lui întunecați. James se uită fix la mine, respirând greu.

Îl văd cum înghite. – De obicei, poți să mă dezbraci oricând. Da. Oriunde, datorită mie. Dar... – Se întrerupe și se uită în jurul mașinii. Apoi se uită din nou la mine. – De fapt, voiam ca data viitoare să fie ceva foarte special. Și dacă nu ne oprim acum, atunci... atunci nu știu...

Simt căldura cum îmi urcă pe față. Are dreptate. – Nu m-am gândit.

Obrajii mei sunt încă fierbinți în timp ce încep să-i închei din nou încet cămașa. Dar chiar și după ce am închis ultimul nasture, nu pot să-l privesc din nou în față.

– Ruby, murmură deodată James.

Mă prefac că vreau să repar gulerul, dar de fapt totul este în regulă cu el. – Nu-i așa?

– Ruby, repetă el încet. – Te rog să te uiți la mine.

Trag aer în piept și mă uit din nou în sus. Primul lucru pe care îl observ este că fața lui James este la fel de roșie cum o simt și eu. Al doilea lucru este privirea din ochii lui. Este imposibil de tandru. – Nici eu nu sunt pregătită... Adică, ar trebui să o luăm încet.

– Pentru că avem timp, spun eu aspru.

– Aveți tot timpul din lume, confirmă James.

Dau din cap și expir cu ezitare. Apoi mă las pe spate pe scaun cu un oftat și închid ochii. Timp de câteva secunde păstrăm tăcerea.

La un moment dat, James îmi întinde mâna. – Îți mulțumesc că ai spus da. Până la această dată, vreau să spun, murmură el.

Îl strâng de mână. – A fost o întâlnire frumoasă.

– Așa am crezut și eu.

Ceva rezonează în tonul lui care mă face să mă uit din nou la el. Ochii îi scânteiază îndrăzneț și zâmbetul lui este atât de fierbinte încât pentru o clipă mă simt dezarmată.

Cu doar două săptămâni în urmă, nu aș fi crezut că este posibil ca el să mă privească din nou așa, cu atât mai puțin să pot trăi din nou un astfel de moment cu el. Mi-ar plăcea să îi spun atât de multe altele – dar nu pot. Nu a trecut suficient timp pentru

asta, rănile sunt încă prea proaspăt vindecate. James pare serios, dar teama că s-ar putea să se îndepărteze din nou de mine este încă prezentă.

Încerc să mi-l imaginez peste câțiva ani. Mai mare, mai matur. Mai sigur pe deciziile sale, fără această imprevizibilitate pe care am ajuns să o cunosc în ultimele șase luni. Ce fel de persoană aș deveni dacă i-aș permite doar atunci să ocupe din nou un loc în viața mea? Oare am măcar certitudinea că vom mai fi acolo unul pentru celălalt atunci?

Dar pe cine păcălesc eu aici? Pentru mine, întotdeauna va exista James. Nu aș putea iubi niciodată pe altcineva așa cum îl iubesc pe el – în acel mod atotcuprinzător, devorator, pasional.

– La ce te gândești? șoptește el brusc și își trece degetele pe pielea mea.

Că sunt îndrăgostit de tine.

Că tu ești singurul pentru mine.

Că mă sperie.

– Mă gândeam doar că trebuie să vorbim mai mult unul cu celălalt în viitor. Despre problemele noastre. Pentru ca ceva... rău să nu se mai întâmple, răspund eu ezitant.

James se uită urgent la mine. În privirea lui se citește o determinare pe care nu am mai văzut-o niciodată la el. – Putem face asta, Ruby.

Am înghițit în sec. – Ești sigură?

El dă din cap scurt. Doar o dată. – Da, așa este.

M-a cuprins ușurarea. Auzindu-l pe James spunând acest lucru cu atâta siguranță, îmi face îndoielile să dispară.

Pentru o vreme stăm unul lângă altul și ne privim degetele încrucișate. Apoi James se apleacă pe spate și îmi zâmbește.

– Cea mai bună întâlnire din lume, murmură el și ne ridică mâinile pentru a-mi săruta degetele.

Dau din cap. – Așa cred și eu.

Dintr-o dată i se aprind ochii. – Vino să ne vezi mâine seară, spune el. – Eu și Lydia. Știu că și ea ar fi fericită să te vadă.

Am ezitat. – Tatăl tău…

– Tata e la Londra tot weekendul. Am putea comanda sushi.

James pare atât de fericit și, în același timp, atât de nervos în acest moment, încât entuziasmul lui se transmite direct asupra mea. Nu am mai fost decât o singură dată la el acasă și asociez doar amintiri

triste cu acea vizită. Sunt gata să le înlocuiesc cu altele noi – mai frumoase.

– Ai înțeles. Mâine seară. O să aduc Ben & Jerry's.

– Perfect. Percy te ia în brațe. Dintr-o dată, James se încruntă. – Apropo de asta... – Se apleacă în față pentru a apăsa butonul de pe difuzor. – N-ar trebui să fim în Gormsey până acum, Percy?

Pentru o scurtă clipă, se aude doar un șuierat ușor. Apoi...

– M-am gândit că poate aveți nevoie de puțină intimitate, domnule.

Mă uit la James cu ochii măriți. El îmi întoarce privirea la fel de perplex. Apoi las să iasă un sforăit.

James se alătură râsului meu și își îngroapă fața în gâtul meu.

25

Ruby

Văd mesajele Lydiei în momentul în care Percy intră pe proprietatea familiei Beaufort.

Schimbare de planuri!
Tatăl nostru tocmai a venit acasă.
Mai bine spune-i lui Percy să se întoarcă.
Ruby?

Mi-a trimis prima acum un sfert de oră, ultima acum trei minute, iar pe mobil am trei apeluri pierdute de la James. Panica crește în mine în timp ce mă uit la telefon, întrebându-mă ce să fac. Dar înainte de a avea ocazia să mă gândesc limpede, Percy a oprit deja Rolls-Royce-ul în fața casei familiei Beaufort.

Cu o neliniște crescândă, îl privesc cum coboară, ocolește mașina și deschide ușa. Înghițind în sec, iau geanta mică în care am depozitat cele trei pachete de Ben & Jerry's, apuc mâna pe care Percy

mi-o întinde și îl las să mă ajute afară. Acolo, inspir adânc aerul rece al serii și mă uit cu precauție în jur.

La etaj, în fața ușii masive, îi văd pe James și pe Lydia în prag, așteptându-mă deja. James are ambele brațe încrucișate în fața pieptului, în timp ce Lydia îmi face un semn rapid cu mâna. Mă întorc spre Percy. – Nu știu cât timp pot sta. Ai de gând să stai aici o vreme?

Un zâmbet subțire se întinde pe buzele șoferului. – Sunt mereu aici, doamnă Bell. Spuneți-i domnului Beaufort să mă anunțe și vă voi conduce acasă. Își ridică ușor șapca, apoi se urcă din nou în mașină, probabil pentru a o conduce până la garajele largi din lateralul casei.

Urc repede treptele până la intrare.

– Hei, șoptesc eu când cei doi sunt la îndemână. – Tocmai am văzut știrile acum un minut. Tatăl tău este aici?

James și Lydia dau din cap. Deși amândoi arată orice, dar nu sunt deloc fericiți, James mă trage într-o scurtă îmbrățișare. – Hei, îmi murmură el în strâmtoarea gâtului meu și mi se face pielea de găină pe tot corpul.

După ce ne desprindem unul de celălalt, Lydia oftă. – Tata a venit acasă special pentru că vrea să ia cina cu noi.

– Atunci ar fi bine să plec din nou, nu-i așa? întreb eu nehotărât. Nu vreau să le dau amândurora senzația că voi da bir cu fugiții imediat ce lucrurile se complică. La urma urmei, și James a îndurat o seară întreagă în compania familiei mele. Dar ei par atât de nemulțumiți de faptul că trebuie să petreacă timp cu tatăl lor, încât nu vreau să complic situația cu prezența mea.

James îmi zâmbește ironic. – Aș vrea doar să te scutesc de această tortură.

Chiar în acel moment, Mortimer Beaufort apare pe hol.

Când mă zărește, ochii i se deschid pentru o fracțiune de secundă.

Mă înțepenesc.

– Roagă-ți musafirul să intre și închide ușa, fir-ar să fie, unde trăim noi aici? sună vocea lui tunătoare. Lydia și James își deschiseră ochii și se întoarseră.

Pentru o secundă ne privim unul pe celălalt. Lydia este prima care reacționează și mă trage ușor de braț în casă. Închide ușa în urma mea și deodată

mă aflu la doar câțiva metri de Mortimer Beaufort, care mă privește de sus în jos.

Și eu fac același lucru cu el. Poartă un costum albastru închis, croit la comandă, iar părul de culoarea nisipului este pieptănat frumos într-o parte și fixat acolo cu gel. S-a mai luminat puțin de când ne-am întâlnit ultima dată, dar privirea din ochii lui este neschimbată – rece ca gheața, fără nicio emoție. Înghit în sec. Gâtul meu se simte ca și cum aș fi înghițit nisip.

În momentul următor mă întreb de ce îi permit acestui om să mă intimideze atât de mult. Nu-mi pasă ce crede el despre mine, la urma urmei, nu simt decât furie, dispreț și antipatie față de el – și niciun fel de respect.

Așa că îmi întind spatele și îi întâlnesc privirea. – Bună seara, domnule Beaufort, îi spun.

– Tată, sunt sigur că-ți amintești de Ruby, adăugă James.

Domnul Beaufort îmi face un semn scurt din cap. Apoi se întoarce spre James. – Cina este gata. Prietenul tău... este invitat.

Nu ne mai aruncă nici mie, nici Lydiei o altă privire, înainte de a se întoarce și de a dispărea într-o cameră aflată la celălalt capăt al holului de intrare.

Lângă mine o aud pe Lydia expirând sacadat. – O, Doamne, Ruby, spune ea – îmi pare atât de rău. Urma să avem o seară frumoasă și acum trebuie să ne chinuim cu tata. În loc de sushi, probabil că acum e coq au vin. Ea face o mutră.

Privirea lui James este pătrunzătoare când se uită la mine. – Încă mai poți dispărea.

– Tatăl tău m-a văzut deja.

– Nu contează.

– Ai prefera să dispar?

James nu ezită nicio secundă. – Nu, bineînțeles că nu. Cu cât tata se acomodează mai repede cu ideea că ești unul dintre noi, cu atât mai bine.

Căldura se răspândește în corpul meu la cuvintele lui. Mă întind spre brațul lui James și îl strâng fugitiv. – Nu am de gând să dispar. În plus, îmi place coq au vin. Îmi ridic geanta. – Și am înghețată la mine.

– O să duc repede asta la bucătărie, spune Lydia. – Du-te și tu.

Mâna lui James este pe spatele meu în timp ce intrăm în sufragerie. Încăperea este imensă, cu pereți înalți și ferestre largi care dau spre partea din spate a domeniului Beaufort. Verdele închis în care sunt zugrăviți pereții are ecou în tapițeria scaunelor,

iar deasupra mesei lungi de sufragerie din lemn închis strălucitor atârnă un candelabru impunător care ar putea rivaliza cu ușurință cu cele din sălile de dans de la Maxton Hall. Masa este aranjată în mod profesionist, cu mai multe seturi de tacâmuri, porțelanuri frumoase și pahare de vin cu accente aurii.

Dar nu doar mobilierul și decorul disting această sufragerie – dacă o putem numi așa – de casa noastră. În primul rând, este vorba de atmosfera care domină aici. Este încordată și prea puțin răcoroasă și nu se compară cu atmosfera caldă și relaxată în care am crescut.

La fel ca atunci, în atelierul de croitorie din Londra, Mortimer Beaufort umple aici întreaga încăpere cu prezența sa. Manierele sale disprețuitoare și răceala din privirea sa asigură că nu există nicio șansă de a te simți cât de cât confortabil. Este uimitor.

Nu mi-aș putea imagina să locuiesc într-o casă cu acest om.

Ne ocupăm locurile unul câte unul, domnul Beaufort în capul mesei, James în stânga lui, eu chiar lângă el și în fața noastră Lydia. Două ajutoare de bucătărie intră în încăpere și ne așează în fața

fiecăruia dintre noi câte o farfurie adâncă de supă, din care emană un miros delicios. Le urmez exemplul lui James și al Lydiei și îmi întind șervețelul de pânză împăturit pe genunchi.

– Pentru o seară bună, spune domnul Beaufort și ridică paharul.

James și Lydia murmură ceva de acord, iar eu ridic și eu paharul.

Aceasta este deja cea mai neplăcută seară pe care am trăit-o de mult timp.

Primele zece minute le petrecem în tăcere. Este atât de liniște în cameră încât pare nefiresc de tare atunci când înghit sau când îmi pun paharul pe masă. Mă gândesc convulsiv dacă există ceva ce aș putea spune – sau ar trebui să spun. Dar, pentru viața mea, nu mă pot gândi la nimic.

Îmi aventurez o privire spre James, care îmi aruncă un zâmbet îngust.

În cele din urmă, Lydia vorbește. – Gala de caritate a mers bine, nu-i așa, Ruby? Am auzit numai lucruri pozitive.

Sunt ușurată că a ales un subiect cu care sunt familiarizată și despre care pot vorbi. – Total. S-au strâns peste două sute de mii de lire sterline, ceea ce a depășit cu mult așteptările noastre.

– Wow, spune Lydia. – A fost Lexington mulțumit?

Dau din cap. – Da, din fericire, este în mare parte mulțumit de noi.

– Cu câteva excepții, murmură James.

Când îmi întorc capul spre el, zâmbește în paharul său.

Știu la ce se gândește acum. Ziua în care ne-am așezat unul lângă altul în fața biroului lui Lexington și în care James a primit ordin să facă munca de pedeapsă în comisia de evenimente este încă la fel de prezentă în memoria mea ca și cum s-ar fi întâmplat chiar ieri. Îi întorc zâmbetul.

– Ei bine, poate cu o singură excepție. Dar asta nu a avut nimic de-a face cu mine și cu echipa mea.

– Ruby, domnul Beaufort ne întrerupe conversația, iar eu observ cum zâmbetul îmi dispare instantaneu de pe față. – Am auzit că ești foarte activă la școală.

– Da. Sunt în comitetul de organizare de doi ani.

El dă din cap sec. Cu greu îi poți distinge mișcarea. – Așa și așa.

– Ruby *conduce* comitetul de evenimente, spune James, fără să-și ridice privirea din supă.

Tatăl său nu-i acordă nicio atenție. – Și tu vrei să înveți?

– Mă duc la Oxford în toamnă.

Domnul Beaufort își ridică privirea cu interes și, pentru prima dată în acea seară, am sentimentul că mă observă cu adevărat.

Îmi țin respirația. Totul în mine se împotrivește să vorbesc cu acest bărbat despre Oxford. Este ceva sacru pentru mine și nu vreau ca acest lucru să fie distrus de cineva care habar nu are ce înseamnă pentru mine să pot studia la această universitate.

– Serios? Ce program de studii ați ales?

– PPE, mă întorc.

– Este un curs de studiu solid. Și la ce facultate te duci?

– St Hilda's, domnule.

El dă din cap. – Așadar, același colegiu pe care l-a acceptat și James. Ce convenabil.

Îi ignor insinuările. – E o facultate grozavă. Interviurile de acolo... am tăcut. În zilele din timpul interviurilor, doamna Beaufort a murit. Mă uit la Lydia, care s-a oprit cu lingura la jumătatea drumului spre gură și acum se uită fix în supă, pierdută în gânduri. – Mi-a plăcut foarte mult tot ce a fost acolo și abia aștept să încep în sfârșit, închei

repede. Abia îmi pot imagina cât de dureros trebuie să fie pentru James și Lydia să se gândească la acea perioadă. Risc să arunc o privire către James, dar el nu se lasă păcălit și continuă să își ia supa cu lingura.

Numai starterul durează peste o oră. În timpul felului principal, Lydia și cu mine încercăm să profităm cât mai mult de situație și vorbim despre orice, de la filme și muzică la cărți și bloguri. Când Lydia ne spune că a dansat balet, chiar și domnul Beaufort reușește să zâmbească puțin. Acesta dispare cel puțin la fel de repede cum a apărut, iar după aceea nu sunt sigur dacă mi l-am imaginat până la urmă.

– Odată am avut cel mai mic rol secundar din lume în *Spărgătorul de nuci,* dar eram atât de mândră, își amintește Lydia. Ea își taie puiul, care a fost decorat fin cu legume la grătar. Bucătarul a depus atât de mult efort în aranjarea farfuriilor, încât aproape că nu îndrăznesc să distrug mica lui operă de artă.

– Aș dori să văd fotografii, vă rog.

– Nu vrei, murmură James lângă mine. – Era unul dintre șobolanii mici. Pozele sunt înfiorătoare.

– De ce nu-i spui lui Ruby că și tu ai luat lecții de balet pe atunci? o tachinează Lydia peste masă. Când James îi aruncă o privire răutăcioasă, ea își bagă o furculiță mare în gură și ridică din umeri.

– Chiar ai făcut-o? întreb, surprinsă.

Un mușchi de pe maxilarul lui James lovește. – Lydia se prefăcu că e mega tare. S-a plâns în fiecare zi. I-am spus doar să nu fie atât de mofturoasă, la urma urmei, oricine poate să facă un pic de sărituri în aer.

– Așa că a luat parte la trei lecții de probă, pufni Lydia. – Trebuia să-l fi văzut. Chiar nu era bun.

– Cât timp ai rezistat? întreb zâmbind.

– Până când Lydia mi-a promis că nu se va mai plânge de lecțiile de acasă.

– Am observat că ai fost un frate foarte bun.

– Faci ce poți, replică James.

– Din fericire, a făcut-o doar pentru acele trei ore. Altfel, probabil că m-aș fi oprit imediat și nu aș fi rezistat încă doi ani, spune Lydia.

– De ce v-ați oprit? întreb eu.

– Lipsa de disciplină, răspunde domnul Beaufort, ca și cum eu i-aș fi pus întrebarea și nu Lydia. – Fiica mea face, în general, doar lucrurile

care îi vin ușor. De îndată ce se confruntă cu o provocare, renunță.

O liniște incomodă și grea se așterne peste noi ca un nor negru care va trona în orice moment.

Buzele Lydiei s-au transformat într-o linie palidă. James, lângă mine, își strânge tacâmurile atât de tare încât articulațiile îi ies clar în evidență. Singurul care continuă să mănânce liniștit este domnul Beaufort. Nici măcar nu pare să observe că a distrus atmosfera de la masă cu comentariul lui răutăcios.

Cum poți fi atât de insensibil la tot ceea ce se întâmplă în jurul tău? Atât de ignorant față de proprii tăi copii?

Lydia cu care m-am împrietenit se ridică la înălțimea fiecărei provocări. Am sentimentul că dl Beaufort nu-și cunoaște propria fiică atunci când vorbește așa despre ea.

– Aș vrea totuși să văd fotografiile, întrerup în cele din urmă liniștea sufocantă pe un ton încercător de vesel. – Sunt sigură că arătai încântător, chiar și când erai un șoricel. Niciodată nu a trebuit să stau ca o punte de umor între mai multe persoane – cel puțin nu așa – și habar nu am dacă funcționează sau dacă nu fac decât să înrăutățesc lucrurile. Tot ce știu

este că vreau să scot o parte din tensiunea de pe James și Lydia.

– O să-ți arăt după cină, răspunde Lydia cu un zâmbet forțat. Își ridică capul și pentru o clipă pare că se uită la tatăl ei. Dar apoi îmi dau seama că se uită dincolo de el, la uriașul portret de familie atârnat pe perete deasupra șemineului vechi. Pictura în ulei înfățișează întreaga familie Beaufort, inclusiv pe doamna Beaufort cu părul ei castaniu. Când a fost pictat, James și Lydia aveau poate șase, cel mult șapte ani.

– Ei bine, zise brusc domnul Beaufort, își tamponă gura cu șervețelul de pânză și se ridică în picioare. – Am o altă conferință telefonică astăzi. Bună seara. Ne face semn din cap, apoi părăsește camera.

Uimită, mă uit înainte și înapoi între James și Lydia, dar ei nu par deosebit de surprinși de plecarea bruscă a tatălui lor.

– Tocmai a plecat, șoptesc și arunc o privire peste umăr spre ușa prin care tocmai a dispărut domnul Beaufort.

– E normal, nu-ți face griji, explică Lydia și se lăsă pe spate în scaun. Cu un zâmbet, își mângâie burta. Faptul că poate face asta în prezența noastră,

fără să stea pe gânduri, mă umple de o căldură binevenită după privirile glaciale ale domnului Beaufort.

– Întotdeauna găsește o scuză pentru a scăpa cumva de situațiile neplăcute, observă James și luă o înghițitură mare din paharul cu apă. – Chiar dacă el ne-a forțat să o facem în primul rând. Nu-mi amintesc să-l fi văzut mai mult de două ore la rând. El pufnește. – Nu că aș fi nemulțumită de asta.

– Mă îndoiesc că are măcar o conferință. Mama nu ar fi permis niciodată, murmură Lydia.

James își reține respirația. După o clipă, o lasă să iasă în mod audibil. – Dacă vrei, ești răscumpărat, spune el și se uită la mine din lateral.

Mă încrunt. – Ce vrei să spui?

– Putem încheia această seară deprimantă în acest moment și să ne întâlnim săptămâna viitoare.

Lydia dădu din cap. – Da, nimeni nu te va învinovăți dacă preferi să pleci.

Mă uit indignată înainte și înapoi între ei doi. – Nu am de gând să irosesc această masă delicioasă. Arăt cu furculița mai întâi spre puiul meu pe jumătate mâncat, apoi spre Lydia. – În plus, nu plec până nu-ți văd pozele de balet.

Lydia râse, iar James clătină din cap zâmbind.

Îmi întorc atenția la mâncare și încerc să nu las să se vadă cât de mult m-a tulburat întâlnirea cu Mortimer Beaufort.

Restul mesei este mult mai relaxat, dar tot mă bucur când intrăm în camera Lydiei după desert și putem trage ușa în urma noastră. Acum ne așezăm pe canapeaua ei mare și confortabilă și răsfoim albume foto vechi.

– Ați fost adorabili, am oftat și am arătat spre o poză cu James și Lydia îmbrățișându-se, cu obrajii lor dolofani strânși unul lângă celălalt.

– Suntem trei în fotografie. Uită-te la buclele pe care le aveam eu", spune Lydia, arătând spre buclele mici de pe cap.

– Nu mai sunt așa? întreb.

Dă din cap și-și trece o mână peste coada de cal.
– Nu. Și eu sunt destul de fericită de asta. Faptul că ar trebui să o îmblânzesc în fiecare dimineață m-ar înnebuni probabil.

– Dar arătau atât de drăguț. James nu avea deloc bucle.

Mă uit la James, care stătea într-unul dintre cele două fotolii din fața canapelei, răsfoind o revistă de călătorii.

– Părul lui a arătat mereu ca acum, mă scoate Lydia din gânduri.

Mă aplec să mă uit mai atent la fotografie. – Avea privirea aceea serioasă în ochi și înainte, remarc eu.

Lydia pufnește și întoarce pagina. Pe pagina următoare apare o fotografie a unui Mini James îmbufnat care ține în mână un cornet de înghețată gol.

– Înghețata i-a căzut din cornet, explică Lydia cu un zâmbet.

– Săracul James, murmur eu și trebuie să rânjesc și eu. Când mă uit la James, acesta nu a făcut decât să ridice o sprânceană.

– Lydia, nu trebuie să te prefaci că-ți pare rău pentru mine. Încă mai am în ureche râsul tău jubilator, spune el sec.

– Nu este deloc adevărat!

– Oh, nu? Deci nu ai râs? îi răspunde el în batjocură.

– Da, am făcut-o, dar după puțin timp m-am oferit să-mi împart înghețata cu tine.

– Ai mâncat înghețată de banane. Ce fel de persoană îi place înghețata de banane?

– Nu o fac, mă conectez.

James arată cu degetul spre mine. – Vezi tu.

– Amândoi aveți un şurub pierdut, spune Lydia clătinând din cap și întorcând pagina. În fotografiile următoare, gemenii trebuie să aibă deja șase sau șapte ani, iar acum Alistair, Wren, Cyril sau Keshav apar lângă ei din ce în ce mai des.

– E o nebunie că vă cunoașteți de atâta timp, spun cu admirație în glas.

– Da, nu-i așa? Uneori se pare că suntem cu toții frați.

Dau din cap și mă uit la poza unui Alistair cu obrajii dolofani, cu buclele lui blonde aurii ieșite în toate direcțiile. Apoi privirea mi se îndreaptă spre o versiune mică a lui James care o ține pe Mini-Wren încleștată.

– Tu și Wren ați vorbit de fapt unul cu celălalt? îl întreb liniștită pe James.

– Am vorbit despre câteva lucruri. El ezită. – Are multe pe cap în acest moment.

– E ceva rău? întrebă imediat Lydia.

James ridică din umeri. – I-am promis că nu voi spune nimic.

Lydia se încruntă îngrijorată. Văd că se luptă cu ea însăși pentru câteva secunde și chiar vrea să

întrebe, dar apoi dă din cap. – Bine. Dar crezi că este ceva ce poate fi reparat?

James dădu din cap cu încredere. – Wren va reuși să treacă peste asta. La urma urmei, ne are pe noi.

Lydia și cu mine schimbăm o privire sceptică.

În același timp, mă simt ușurată de faptul că cearta dintre Wren și James pare să fie îngropată. Când am vorbit la telefon cu James în seara zilei mele de naștere, mi-a mărturisit cât de important era pentru el să se bucure de acest ultim an de școală împreună cu prietenii săi. Voia să îl petreacă fără griji și să nu-și facă griji pentru ceea ce va urma. Veselia i-a fost răpită de moartea mamei sale, dar acest lucru face cu atât mai important faptul că are în continuare prietenii pe care se poate baza. Și viceversa.

Puțin mai târziu, îmi iau rămas bun de la Lydia și James mă duce acasă. Adică, Percy mă duce acasă, dar James se urcă în Rolls-Royce cu mine. Suntem tăcuți în timp ce părăsim proprietatea spre Gormsey.

Chiar dacă nu vreau, am impresia că întâlnirea cu Mortimer Beaufort atârnă ca o umbră deasupra noastră. L-am văzut pe acest bărbat de trei ori în

viața mea și, de fiecare dată, a încercat să creeze o prăpastie între mine și James. Sper din tot sufletul ca James să nu mai lase să se întâmple asta. Că ceea ce se creează acum între noi este mai puternic decât influența tatălui său.

– La ce te gândești? întrebă deodată James, cu o voce profundă și caldă.

Îmi ridic privirea și îi întâlnesc privirea turcoaz. O senzație de furnicături se răspândește în stomacul meu.

Respir adânc. – Că mi-ar plăcea să am mai multe weekend-uri ca acesta cu tine.

Privirea lui James alunecă înapoi spre ochii mei și din nou în jos, ca și cum nu ar ști cum să se împotrivească.

– În același timp, mă întreb... fac o pauză.

James așteaptă și continuă să se uite la mine. – Ce te întrebi? întreabă el după un timp.

– Mă întreb cum ar trebui să continue acest lucru. Pentru tine, șoptesc eu. – Cu tine și cu tatăl tău, vreau să spun. Că el îți spune cum să-ți trăiești viața și tu îl lași să te împingă într-un colț în care nu prea vrei să fii?

James își coboară ochii și se holbează la podeaua Rolls-Royce-ului ca și cum acolo ar fi ceva

interesant de descoperit. Respiră adânc. Încă o dată. În cele din urmă, își scutură încet capul.

– Nu e vorba doar de el, începe el după un timp, cu o voce răgușită. – Totul depinde de *Beaufort,* Ruby. Nu preiau eu munca de o viață a tatălui meu. Înghit în sec când își ridică din nou privirea și se uită direct la mine. – Eu… nu vreau să o dezamăgesc pe mama.

Inspir brusc.

Nu m-am gândit niciodată la asta. Bineînțeles, lucrurile s-au schimbat odată cu moartea mamei sale. În tot acest timp am crezut că totul va fi bine atâta timp cât James își urma visele lui și nu pe cele ale tatălui său. Dar acum îmi dau seama că nu asta este ideea. James nu este legat de *Beaufort* doar prin tatăl său. În primul rând, acum este mama lui cea care îl ține acolo.

– Nu o vei dezamăgi pe mama ta, îi șoptesc eu.

– Și dacă o fac? Și dacă nu mă descurc? Recunosc în ochii lui o emoție pe care nu am mai văzut-o niciodată acolo: Frica. Ea pâlpâie în privirea lui și pare să umple toată limuzina deodată.

– Sunt cu tine, spun. Sunt doar patru cuvinte mici, dar în această secundă pun tot ce pot da în aceste câteva silabe.

James se uită lung la mine. Pare să înțeleagă ce mai vreau să spun cu aceste cuvinte. Treptat, panica pură dispare din privirea lui și este înlocuită de încredere și de această căldură cu care m-a privit toată seara.

În clipa următoare, James îmi întinde mâna. Își împletește degetele cu ale mele și le strânge ușor.

– Și eu sunt de acord cu tine. Indiferent ce se întâmplă.

M-am lăsat să mă afund pe spate și mi-am sprijinit capul de umărul lui.

Următoarea mea respirație vine mai ușor.

Ne vom descurca.

James

Era trecut de ora unu și jumătate când o bubuitură puternică mă sperie. Sar în sus atât de repede încât e-readerul alunecă de pe pat și aterizează pe podea, dar nu-mi pasă. Ca un nebun, alerg pe hol până în camera Lydiei. Dar când trag de ușă, ea stătea în patul ei, frecându-și ochii obosiți.

– Ești bine? întreb.

Ea dă din cap. – Ce a fost asta?

– Tata, probabil, îi răspund și simt cum pulsul meu se accelerează.

Nu vreau să mă duc în jos.

Nu vreau să știu ce a stricat acum.

Nu vreau să-mi fac griji pentru el, la naiba.

Deși totul în mine îmi strigă că ar trebui să mă întorc în camera mea, mă îndrept spre parter. Din nou, ceva zdrăngănește. Orice ar face tata, o face în sufragerie.

În liniște, mă strecor pe hol. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât îl aud mai clar. Mormăie ceva și pare supărat, de parcă ar vorbi cu cineva. Mary sau Percy, poate?

Chiar înainte de sufragerie, fac o ușoară întoarcere și, în cele din urmă, mă lipesc de peretele din stânga ușii.

– Târfă, îl înjură tatăl meu. – N-ar fi trebuit să faci asta.

Încruntându-mă, mă apropii puțin. Cu cine naiba vorbește?

– Nu te voi ierta niciodată. Acum sunt singură cu ei și fac totul greșit, iar asta e *vina ta!* Strigă ultimele două cuvinte. Mă aplec din ascunzătoarea mea și doar îl văd cum trage cu o carafă de whisky în portretul de familie de deasupra mesei de sufragerie. Răsuflu sec când carafa se sparge puternic, clinchetul fiind un ecou în urechile mele.

Lichidul maro se scurge pe mama și peste Lydia și peste mine. Culorile par să se dizolve. Fața mamei se topește ca o figură de ceară care se topește, transformându-se treptat într-un monstru. O grimasă grotescă care se uită de sus la tata și își bate joc de el.

Furia față de el, care a zăcut mereu în mine, se trezește la viață nouă în acest moment, iar prin vene îmi curge o căldură pe care numai el o poate declanșa în mine. Îmi strâng mâinile în pumni și sunt pe punctul de a intra în cameră și de a-l înfrunta, când el emite brusc un alt sunet.

Din spate îi pot vedea umerii tremurând. Gâfâie de câteva ori, apoi, brusc, genunchii îi cedează și se scufundă la pământ. Chiar în cioburi. Își dă cu mâinile peste față și apoi îl aud din nou.

Tatăl meu suspină.

Nu mă pot mișca, dar sunt înghețată în timp ce-l privesc cum plânge. Mă gândesc la toate momentele în care m-a făcut să plâng. Mă gândesc la bătăi și la țipetele lui, la insultele lui și la răceala cu care se uită mereu la mine. Mă gândesc la ziua înmormântării, când ne-a dat instrucțiuni despre cum să ne comportăm. La tăcerea lui după moartea mamei.

Și observ că nu simt satisfacția pe care aș vrea să o simt de fapt. Dimpotrivă – tatăl meu suferă. Ce fel de persoană aș fi dacă m-aș întoarce acum și aș dispărea în camera mea?

Nu este ușor pentru mine să fac primul pas, dar o fac. Intru în sufragerie, având grijă să nu calc în cioburile de la furia lui, și mă opresc în spatele lui. Destul de instinctiv, pun o mână pe umărul lui tata și îl strâng rapid. Plânsul se oprește brusc și el își ține respirația.

În momentul în care vreau să-mi retrag din nou mâna, el o ia. Se agață de ea aproape cu disperare, iar eu îl las. Un sentiment ciudat mă cuprinde. Ceva ce nu am mai simțit de mult timp pentru tatăl meu.

Mă uit la poza noastră. În ea, tata are ambele mâini pe umerii Lydiei, în timp ce eu stau în fața mamei și ea mă ține cu ambele brațe. Deși culorile sunt în mare parte estompate, îmi amintesc exact cum era atunci. Îmi amintesc exact cum mă simțeam când făceam parte dintr-o familie.

Sentimentul care mă cuprinde acum este doar o umbră a lui, dar mă agăț de el.

26

Lydia

Trebuie să comand o rochie online pentru prima dată în viața mea. În loc să mă plimb pe Bond Street din Londra și să intru în fiecare magazin cel puțin o dată, acum stau pe patul lui Ruby și dau click pe un magazin online după altul. Este amuzant, mai ales pentru că nu trebuie să o fac singură, dar deja aștept cu nerăbdare momentul în care voi putea să mă întorc în magazinele mele preferate, să ating hainele și să le văd de aproape.

Totuși, aceasta nu va fi o opțiune pentru mine în următoarele câteva luni. Cei mai mulți dintre comercianții de acolo mă cunosc, iar probabilitatea ca aceștia să se uite la burta mea și să pună cap la cap una cu alta este mult prea mare pentru mine. Pentru că atunci ar fi doar o chestiune de timp până când tata ar afla.

Gândul îmi provoacă un fior de gheață în tot corpul.

Nu, deocamdată va trebui să ne mulțumim cu cumpărăturile online.

– Ce părere ai despre asta? întreabă Ruby, întorcând laptopul spre mine.

Eu doar îmi strâmb nasul. – Se pare că cineva a alunecat cu foarfeca, spun și îmi trec degetul arătător de-a lungul tivului rochiei, care este destul de lung la spate decât în față. – Mama mea ar fi fost furioasă din cauza acestei tăieturi. Și în legătură cu culoarea. Și de podoaba nemotivată de dantelă de la decolteu.

– Bine, bine, spune Ruby râzând și închide pagina. – Atunci hai să ne uităm din nou aici. Am ajuns doar până la pagina doisprezece din douăzeci și șapte.

Începe să deruleze în jos și împreună privim cum apar pe ecran rochii în tot felul de culori și croieli.

– Poate că ar trebui să mă feresc de bila cu arc, îmi sugerez după un timp.

Ruby clătină instantaneu din cap. – Este ultimul tău bal de primăvară, Lydia. Trebuie *să* vii.

– Încep să cred că e imposibil să găsesc o rochie care să ascundă burta asta. Și dacă îi cade cuiva

banul? întreb, arătând spre mingiuța care se ascunde sub tricoul meu supradimensionat.

– Vom găsi o altă rochie. Nu-ți face griji pentru asta. Ruby pare mult mai încrezătoare decât mă simt eu.

Deși doctorul Hearst mi-a spus că burta mea crește destul de încet în comparație cu alte femei care așteaptă gemeni, mă simt deja imensă. În ultimele săptămâni am căpătat obiceiul de a-mi ține geanta în fața mea la școală, în plus port toate bluzele cu două numere mai mari. James le-a lăsat să se strecoare neobservate din camera de cusut după una dintre întâlnirile sale de la *Beaufort*. Pentru prima dată, sunt fericită de faptul că uniformele noastre școlare au fost concepute de mama și sunt produse în camera de cusut.

Mi-aș dori să pot face același lucru cu rochia pentru Balul Primăverii. Deja regret că i-am lăsat pe Ruby și James să mă convingă să merg. Rochia nu este nici măcar cea mai mare problemă a mea cu toată chestia asta. În primul rând, vreau să evit să fiu nevoită să îl văd pe Graham în afara orelor de curs.

Dar nu-i pot spune asta lui Ruby – și cu siguranță nici lui James. N-aș putea suporta dacă

m-ar mai privi încă o dată cu milă. Nu după ce miercurea trecută, când mi-am ciupit un nerv din spate și am zăcut neajutorată ca un gândac în pat. Durerea era atât de intensă încât nu mă puteam mișca și a trebuit să aștept ca James să-mi audă strigătele de ajutor. Și apoi a trebuit să mă ajute să mă *îmbrac*.

A fost umilitor și aș vrea să șterg din minte întreaga dimineață. Pentru totdeauna. Dacă acum îi spun și că nu pot suporta să mă întâlnesc cu Graham la o petrecere, cu siguranță va crede că sunt complet instabilă. Iar eu nu vreau asta.

– Ce zici de asta? întreabă Ruby.

Nici mie nu-mi place această rochie. Este prea tânără, nu este suficient de glamour și îmi amintește de o uniformă. – De fapt, mi-ar plăcea destul de mult o rochie care să nu mă scoată complet în evidență.

– Nu am crezut niciodată că va fi atât de greu să găsesc o rochie care să se potrivească cu *Visul unei nopți de vară*. Deja regret că am sugerat această temă.

– Este un motto frumos. Și o rochie Elie Saab s-ar potrivi perfect cu el, am oftat.

Ruby tastează numele în bara de căutare a browserului ei și apoi scoate o exclamație entuziastă. – Chiar s-ar potrivi perfect. Aplicațiile de flori arată absolut minunat și… oh, Doamne, costă o avere.

– Oh, bine. Nu asta e problema. Dar întotdeauna trebuie să probezi o rochie ca asta pe loc, iar asta nu este posibil acum.

În afară de faptul că ar fi total exagerat să mergi la un asemenea bal. Voi păstra visul Elie Saab pentru nunta mea. Sau pentru orice nuntă – pentru că, cel mai probabil, toate prietenele mele se vor căsători înaintea mea. Viața mea amoroasă constă încă în a citi mesaje vechi de la Graham și a izbucni în lacrimi, de preferință într-un mod în care nimeni nu va observa.

Este o mare tragedie.

– Am putea să-i cerem ajutorul lui Ember, spune Ruby cu ezitare. – Întotdeauna găsește cele mai grozave lucruri pe internet. Îmi aruncă o privire precaută. – Nici noi nu trebuie să-i spunem mai mult decât trebuie să știe ea.

– Nu crezi că se va descurca singură? întreb cu prudență.

– Ar putea fi. Ember are nasul pentru secrete, se gândește Ruby. – Dar chiar dacă află: Sper că știi că nu ar spune niciodată nimic.

Respir adânc. De-a lungul ultimelor săptămâni și luni, Ruby mi-a dovedit că este o bună prietenă. Poate chiar cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Nu pot să-mi imaginez că m-ar putea trăda. Și dacă ea are încredere în sora ei, pot și eu.

– Dacă crezi că Ember poate rezolva problema rochiei mele, aș fi fericit să o întrebăm.

Ruby radiază. Apoi se ridică în picioare. – Când veneau Percy și James să te ia? Mai avem timp?

– Antrenamentul se termină abia peste o jumătate de oră, spun după ce arunc o privire rapidă la ceas. – Până când ajunge aici, trebuie să fie șapte și un sfert.

– Perfect. Ruby deschide ușa și îmi face semn să mă alătur ei. O urmez pe hol. Camera lui Ember este chiar lângă cea a lui Ruby, iar ușa ei este întredeschisă. Ruby bate la ușă de două ori.

– Ember, ai un minut? Avem o mică urgență vestimentară.

– Sigur, intrați, ne strigă ea.

Împreună intrăm în camera lui Ember. Este la fel de mare ca și cea a lui Ruby și destul de

dezordonată. Un pat, un birou, o altă masă, mai îngustă, pe care stă o mașină de cusut, chiar lângă ea un manechin de croitorie pe care atârnă o rochie. Ochii mei se măresc.

– Asta e rochia ta? întreb Ruby, uimită.

De fapt, vreau să mă uit imediat la ea de aproape, dar îmi amintesc manierele la timp. – Bună, Ember, spun și ridic mâna.

Sora lui Ruby stă pe podea în fața patului ei, cu câteva role de țesături și mostre de țesături în fața ei. Are un coc mare și dezordonat pe cap, din care s-au desprins câteva șuvițe închise la culoare. Un creion este înfipt între buzele ei.

– Bună, mormăie ea și lasă deoparte șervețelele pentru a-și lua stiloul din gură. – Ce este pentru o urgență?

– Lydia are nevoie de o rochie pentru balul de primăvară. Ar prefera una de Elie Saab, dar, din păcate, nu se va întâmpla de data aceasta. Aveți vreo idee unde aș putea găsi ceva care să se potrivească cu tema? Am verificat deja magazinele de pe internet pe care mi le-ați arătat.

– Elie Saab ar fi perfect. Rochiile sunt atât de frumoase. Ember oftează. – Am nenumărate dintre ele pe panoul meu de rochii de pe Pinterest.

– Sau? întreb și mă apropii de manechinul de croitorie. Peste umăr îi arunc lui Ember o privire întrebătoare. – Îmi permiteți?

Ea dă din cap. – Da, sigur.

Mă uit atent la rochie. Este de un roz moale, are o fustă din tul și un top brodat cu flori. La o privire mai atentă, observ că este vorba de două piese pe care Ember vrea probabil să le coasă împreună cu o panglică lată de mătase și care acum sunt încă ținute împreună de mici ace.

– Ai cusut-o singură?

Ember dădu din cap.

– Este frumos, spun cu sinceritate.

Obrajii lui Ember se colorează puțin. – Am fost foarte norocoși, am comandat tulul doar pentru distracție. Calitatea nu este foarte bună, dar un profan cu siguranță nu va vedea asta după ce totul este gata.

Deodată aud vocea mamei în urechea mea.

Talent. Talent pur.

În ultima vreme mi se întâmplă tot timpul să mă gândesc la ea. În cele mai ciudate situații și locuri, îi văd chipul sau îi aud vocea și, deși încă mă doare peste măsură să mă gândesc la ea, aceste momente mi se par frumoase și liniștitoare în

același timp. Ca și cum o parte din mama ar fi încă alături de mine.

– Ești foarte talentată, Ember. Mi-aș dori să pot coase atât de bine.

– Nu asta înveți când crești într-o familie ca a ta? întreabă ea cu prudență.

Ridic din umeri.

Încă îmi amintesc că, la 13 ani, mi-am implorat părinții să angajeze o croitoreasă care să mă învețe. Îmi doream să fac modelele pe care le desenasem, dar nu aveam nicio idee despre elementele de bază. Tata a vrut să-mi vadă mai întâi schițele și desenele pentru a ști dacă merită să mă plătească pentru lecții. Dar când a aflat că am desenat haine pentru femei tinere, m-a respins imediat cu un rânjet răutăcios.

După aceea, am învățat mai mult sau mai puțin să cos singură. Dar nici măcar fustele și bluzele terminate nu i-au convins pe părinții mei că o colecție pentru femei la *Beaufort* ar fi un pas bun și important. Iar la un moment dat, a fost prea deprimant pentru mine să stau ore întregi la mașina de cusut și să pun sudoare, inimă și suflet într-o piesă de îmbrăcăminte pe care nimeni nu o va purta vreodată.

– Înainte știam să cos. Acum... nu mai știu, răspund după un timp.

– Cum așa?

Ember doar întrebând așa se simte bine. Cei mai mulți oameni sunt destul de stânjeniți în conversațiile cu mine, ca și cum nu ar ști ce pot și ce nu pot să mă întrebe. Acest lucru îi face să vorbească cu mine doar despre lucruri banale. Ember este una dintre puținele excepții: Ea îmi dă senzația că este cu adevărat interesată de ceea ce am de spus.

– Întotdeauna mi-am dorit să-mi lansez propria colecție sub sigla *Beaufort*, dar părinții mei au refuzat categoric să adauge moda feminină la gama de produse. Așa că, la un moment dat, am renunțat la cusut.

Ember se uită la mine gânditor. – Deci nu mai proiectezi nimic?

– Da, dar... – Ridic din umeri. – Doar pentru mine, nu și pentru *Beaufort*.

– Îmi pare rău pentru asta, spune Ruby în liniște lângă mine, iar Ember dă din cap în semn de aprobare. – Aș putea spune ceva de genul "Nu renunța niciodată", dar îmi imaginez cât de deprimant trebuie să fie să fii respins iar și iar. La

un moment dat, nici eu nu aș mai avea chef de așa ceva.

– Da. Simt cum acești nori negri se adună în mine, de fiecare dată trăgându-mă într-un vârtej de gânduri întunecate din care îmi ia ore întregi să găsesc calea de ieșire. Cât de repede pot, încerc să-mi distrag atenția și să mă concentrez pe altceva. – Oricum, schimb subiectul! De unde crezi că ți-ai putea lua o rochie frumoasă pentru balul de primăvară? Ruby a spus că, în calitate de bloggeriță, știi toate sfaturile din interior, ciripesc eu veselă. Pot să aud cu ochii mei cât de artificial sună.

Ember se uită la păpușă înainte de a se întoarce spre mine. – Mai am încă destulă țesătură. Dacă vrei, pot să-ți fac o rochie.

Pentru o clipă am rămas fără cuvinte.

Apoi îmi dau seama că nu am cum să-i cer această favoare. Îmi scutur încet capul. – E prea mult de lucru. În plus, petrecerea este deja peste o săptămână de sâmbătă.

Ember face un gest de aruncare a mâinii. – Prostii. Nu aș fi făcut oferta dacă nu aș fi avut suficient timp. Probabil că poți să-mi dai un jupon de la una dintre rochiile tale vechi, nu-i așa, întrebă Ember. – O să-ți facem ceva drăguț, va fi minunat.

– Acceptă oferta, Lydia, mă îndeamnă Ruby, punându-mi un braț în jurul umărului.

Sunt atât de copleșită de deschiderea, căldura și bunăvoința lor, încât mi se strânge gâtul și ochii încep să îmi ardă. Clipesc frenetic și inspir și expir din nou adânc. Poate că e din cauza hormonilor, dar în acest moment îmi este incredibil de greu să-mi păstrez calmul.

– Mulțumesc, reușesc în sfârșit să spun.

– Oh, nu-mi mulțumi încă. Munca mea are un preț. Unul foarte mic..., spune Ember, uitându-se înainte și înapoi între mine și Ruby cu un zâmbet aproape diabolic.

Confuză, mă uit la Ruby, care pare orice, dar nu e deloc fericită.

– Ember..., spune ea, cu un ton serios.

– Haide, Ruby. Întorcându-se spre mine, adaugă: – Aș vrea să merg cu tine la petrecere.

– Este o idee minunată! Nu-i așa? o întreb pe Ruby, dar ea nu face decât să se uite la sora ei cu o expresie sumbră.

– Lydiei i-ar plăcea dacă aș merge cu ea.

– Nu mi-ai spus încă cine este băiatul misterios pe care l-ai întâlnit la ultima petrecere, spune Ruby.

– Ce legătură are el cu faptul că vreau să am o seară frumoasă de fete cu tine? răspunde Ember.

Ruby ridică doar o sprânceană.

– Am văzut ce ai comandat de la firma de decorațiuni. Și eu îmi doresc foarte mult să merg la balul zânelor. Când ai mai văzut o astfel de petrecere? continuă Ember.

Ruby respiră adânc, o reține câteva secunde și apoi o expiră încet. – Data trecută am convenit asupra unor reguli și tu nu le-ai respectat. Sunt doar îngrijorată.

– Nu am băut și nici nu am dansat goală pe mese. Așa că nu vă dau niciun motiv de îngrijorare.

Ruby oftă. Nu spune nimic pentru o vreme. Pare că face în minte o listă cu argumente pro și contra.

– Se aplică aceleași reguli ca data trecută, spune ea în cele din urmă. – Și de data asta le vei respecta – ne-am înțeles?

Zâmbetul lui Ember se lărgește.

– S-a făcut? continuă Ruby.

– Mi-ar plăcea să te însoțesc la Balul Primăverii, Ruby. Mulțumesc pentru amabilitatea invitației! spune triumfător Ember. Când Ruby nu răspunde,

ea expiră audibil. – S-a făcut, voi respecta regulile tale.

– Bine, spune Ruby și dă din cap. – Atunci cred că avem o întâlnire în trei la balul de primăvară.

Ember hohotește și îmi dă un cot în lateral. – Asta va fi atât de grozav.

Sper că va avea dreptate.

27

Lydia

Rochia pe care Ember a inventat-o este de vis. Topul este realizat dintr-o țesătură fluidă de culoarea șampaniei și are mâneci scurte. Chiar sub pieptul meu a cusut o fustă din tul – asemănătoare cu rochia lui Ruby – pe care sunt o mulțime de flori mici din țesătură. Aceasta cade ușor și este croită în așa fel încât să-mi ascundă cât mai bine burta. Sunt destul de sigură că Ember știe, dar, în mod ciudat, eu nu am un sentiment rău în legătură cu asta.

– Cred că trebuie să începem să mergem, spune Ruby, aruncând o privire la ceasul de pe biroul meu. Este făcut din lemn închis la culoare și ornamente aurii decorează cadranul strălucitor. Tatăl meu mi l-a dăruit cu ocazia celei de-a zecea aniversări. Nu știu de ce îl mai am încă acolo. Nici măcar nu este deosebit de frumos, dar nu mă pot despărți de el.

– Lydia?" Vocea lui Ember sună aproape de mine și mă scoate din gânduri.

– Da?

– Ești bine? întreabă ea cu prudență. Ember are exact aceiași ochi ca și Ruby: verzi și pătrunzători. Uneori am impresia că ambele surori pot vedea direct în tine.

– Da, totul este minunat. Mă uit la ei. – Cred că James și Percy sunt jos de douăzeci de minute. Ar trebui să plecăm.

Ember dădu din cap, deși privirea ei rămase gânditoare.

– Mulțumesc din nou pentru programul de frumusețe, Lydia, spune Ruby. – M-am simțit atât de bine după stresul pregătirii. Se apropie de mine și mă îmbrățișează rapid.

– Voi doi v-ați asigurat că sunt îmbrăcată cum trebuie. Măcar atât puteam să fac, am răspuns eu.

Am angajat stiliști care s-au ocupat de machiajul și coafura lui Ruby, Ember și a mea. Acum arătăm de parcă am putea păși pe covorul roșu. Unul în care zânele sunt în mare parte prezente. Sau Shakespeare însuși.

Împreună coborâm scările până în hol, unde James și Percy ne așteaptă deja. Cei doi vorbesc și îl aud pe Percy râzând. Sunetul mă emoționează. Este pentru prima dată după mult timp când îi văd pe cei

doi schimbând o vorbă unul cu celălalt fără să se simtă stânjeniți.

James se întoarce și, ca prin minune, privirea îi cade pe Ruby. Ochii i se aprind, așa cum se întâmplă aproape de fiecare dată când se uită la ea sau vorbește cu ea.

– Arăți minunat, spune el, în timp ce Percy îmi ridică haina ca să mă îmbrac.

– Spui asta de fiecare dată, îi spun lui James.

El doar ridică din umeri, cu privirea fixată în continuare pe Ruby. Ea se întoarce o dată în cerc și îi zâmbește larg. – Mă simt ca o prințesă.

– Și tu arăți ca unul, revine James, cuprinzându-i obrazul înainte de a se apleca să-i dea un sărut blând.

– Întotdeauna nu știu dacă să o găsesc frumoasă sau mai degrabă dezgustătoare, murmură Ember lângă mine.

– Crezi că e frumos, îi răspund ca prin minune. – E mult mai bine decât să-i văd nefericiți.

Ruby

Ieri după-amiază, în timp ce priveam cum erau montați cei cincisprezece brazi falși în Boyd Hall, m-am gândit că am făcut o mare greșeală. La lumina

zilei, aranjamentul arăta ciudat, mult prea voluminos și deloc atmosferic. Dar acum, când mă uit în jur, răsuflu ușurată.

Strălucirea blândă a felinarelor și a lumânărilor, petalele albastre și mov pe care le-am distribuit și muzica clasică delicată a orchestrei creează o atmosferă de basm, în care invitații în rochii de elf și costume ușoare se simt vizibil ca acasă.

– Ruby, totul arată minunat, oftează Lydia lângă mine.

– Foarte frumos, este de acord Ember.

Arată spre leagănul de lemn atașat de unul dintre copaci. Fotograful nostru stă în fața lui și așteaptă să facă o poză cu cuplul care se poziționează. Fata se prinde de frânghiile împletite cu flori, iar iubitul ei, care stă în spatele ei, își pune mâinile peste ale ei. Pare extrem de romantic.

– Trebuie să facem cu toții o poză împreună mai târziu, spune Lydia.

– Ți-am spus că merită să vii aici, îi răspund eu. Apoi încep automat să mă uit în jur după Lin. Trebuie să o întreb dacă a vorbit cu firma de catering și dacă a verificat deja bufetul. Dar, înainte de a o localiza, James îmi pune ușor mâna pe spate.

Îmi ridic privirea spre el întrebător.

– Știu exact ce vrei să faci acum. Dar tura ta este abia peste ..., se uită la ceas, – o oră.

– Ți-ai amintit asta? întreb amuzat.

El dă din cap. – Acum încă îmi aparții mie și nu bucătarilor, Ruby Bell.

În clipa următoare mă trage de lângă Lydia și Ember. Abia reușesc să le arunc o privire peste umăr, înainte de a trebui să mă uit înainte pentru a nu-mi călca rochia. La început, cred că James va merge cu mine până la bar, dar apoi face o manevră și mă trage spre leagăn. Un alt cuplu tocmai a pozat acolo și ne oprim la câțiva pași în spatele fotografului.

Zâmbind, mă uit la James. – Serios? Îmi amintesc de vremuri în care nu voiai deloc să mergi la petrecerile noastre, remarc eu. – Și acum chiar vrei o poză de cuplu ca amintire?

– Știi de ce nu am avut chef, îl aud pe James spunând aproape de urechea mea. Mi se face pielea de găină.

– De fapt, ai avut chef, zic eu. – Recunoaște-ți. Totul a fost o fațadă, de fapt ți-a plăcut foarte mult DJ-ul de la petrecerea de la școală și ai fost doar gelos că nu l-ai angajat pentru petrecerile de acasă.

James pufni încet. – Exact.

Dintr-o dată se apleacă spre mine și își trece gura peste obrazul meu și apoi peste maxilarul meu. Mă cutremur când apasă un sărut pe locul din spatele urechii mele.

– Ești foarte frumoasă, murmură el, iar eu îi simt respirația caldă pe pielea mea. Pielea de găină mi se răspândește pe corp și sunt pe punctul de a deschide gura pentru a-i întoarce complimentul, când vocea fotografului mă face să tresar.

– Îi cheamă plictisit pe următorii. Când vede că e rândul meu, ridică o sprânceană surprinsă. – Oh, tu ești, Ruby.

Eu și domnul Foster ne cunoaștem de când am început să organizez evenimente la Maxton Hall. De asemenea, el fotografiază și editează fotografiile oficiale ale evenimentelor pentru blogul nostru, pentru pagina de start a școlii și pentru buletinul informativ Lexington, pe care îl trimite o dată pe lună. Este un profesionist, iar faptul că a fost de acord să facă aceste fotografii de leagăn în această seară cu un aparat Polaroid nu face decât să îl ridice în stima mea.

– Bună seara, domnule Foster, am spus.

– Nu cred că ți-am mai făcut o poză până acum, reflectă el cu voce tare și apoi arată spre leagăn. – Ia loc.

– Mulțumesc, murmur eu și mă așez, în timp ce James se poziționează în spatele meu și își pune o mână în jurul frânghiei leagănului, iar cealaltă pe spatele meu. Chiar și prin țesătura rochiei mele, pot simți căldura care radiază de la el. O senzație de furnicături mă urmărește prin tot corpul și mă întreb dacă această senzație palpitantă de a fi aproape de el va dispărea vreodată. Sper că nu.

– Zâmbește! spune domnul Foster, dar nu a trebuit să mă roage să o fac – zâmbetul meu vine de la sine.

După ce fotografia este făcută, primim o copie de pe o cameră Polaroid. James o scutură scurt înainte de a ne uita la ea.

– E atât de ieftin.

Felul în care stau pe acest leagăn cu flori, iar James stă în spatele meu – probabil că toate cuplurile s-ar fi fotografiat în aceeași poziție în acea seară.

Știu deja că voi continua să rânjesc de fiecare dată când mă voi uita la această fotografie.

– Îmi place, spune James.

Îl depozitează în buzunarul jachetei, zâmbind. Apoi își ridică mâna și îmi mângâie obrazul cu articulațiile degetelor. Dă impresia că acest lucru nu este făcut deloc în mod conștient, ci ca de la sine. Când își retrage din nou mâna, aș vrea să o țin acolo și să-mi cuibăresc obrazul în palma lui.

– Să dansăm? întreb în cele din urmă. Trebuie să fac ceva pentru a controla căldura pe care atingerea lui blândă și naturală a aprins-o în corpul meu.

Sprâncenele lui James se ridicară surprinse. – Vrei să mergi la dans de bună voie?

Dau din cap și îl iau de mână. Înainte de a mă răzgândi, îl trag după mine pe ringul de dans și printre celelalte cupluri care se mișcă deja încet pe muzică.

Îi pun o mână pe umăr lui James și încep să mă mișc cu el. De data aceasta am vizionat videoclipuri și am exersat împreună cu Ember în prealabil, dar îmi dau seama rapid că nu trebuie să-mi fac deloc griji în legătură cu secvențele de pași pe care le-am învățat. James și cu mine doar ne legănăm înainte și înapoi.

– La începutul anului, nu m-aș fi gândit niciodată că voi fi aici. Cu tine, murmură James lângă urechea mea. – Sunt atât de recunoscătoare.

Cuvintele lui îmi trimit o furnicătură caldă prin corp. – Și eu sunt recunoscătoare că te am pe tine, James.

Trecem la melodia lentă pe care o cântă orchestra. La un moment dat, îmi las mâna să se plimbe mai sus, până când îi pot mângâia gâtul. James mă trage atât de aproape de el încât nicio frunză nu ar încăpea între noi. Îi pot simți respirația pe corpul meu. Sunt la fel de neregulate ca și ale mele. Când îmi las cea de-a doua mână să alunece din mâna lui și să i-o înfășor în jurul gâtului, James inspiră brusc. Mâinile lui se plimbă pe talia mea, mângâindu-mi părțile laterale. Înghit în sec și închid ochii.

Apoi simt cum buzele lui James îmi trec pe linia părului.

– James…, șoptesc și deschid din nou încet ochii.

Se uită la mine prin pleoapele pe jumătate coborâte. Îmi țin respirația, îl privesc. Ochii frumoși, curbura ușoară a buzelor sale.

– Ruby…, spune el răgușit.

Și apoi nu mai rezist o secundă. Mă ridic în vârful picioarelor și el vine spre mine.

Când buzele noastre se întâlnesc, e ca și cum electricitatea pură îmi străbate tot corpul. Întotdeauna e așa cu James. Nu pot să descriu deloc, dar un simplu sărut de la el este suficient pentru a-mi da lumea complet peste cap și a mă face să uit de tot ce mă înconjoară.

James îmi mângâie ușor buza de jos cu limba, iar eu îl las să intre. Îmi îngrop mâinile în părul lui și îi simt gemetele pe buzele mele.

– Doamne, ia o cameră, sună o voce tăioasă lângă noi.

James se desprinde de mine și eu clipesc de câteva ori. Apoi mă uit peste umărul lui James și o recunosc pe Camille, care dansează cu un tip de la nivelul nostru. Ea își dă ochii peste cap.

– Suntem foarte răi, mormăi eu și îmi îngrop fața în umărul lui James.

Dintr-o dată, observ cum se înțeapă. – Ce...

Îmi ridic capul. James fixează un punct peste umărul meu, iar eu mă întorc pentru a-i urmări privirea.

Domnul Sutton tocmai a intrat pe ringul de dans cu o femeie.

– Nu este acela tutorele nostru de la grupul de studiu de la Oxford? întreb eu.

– Philippa Winfield, murmură James. Își amintește întotdeauna toate numele oamenilor – chiar și ale celor pe care îi întâlnește doar o singură dată. Cred că este ceva ce te antrenezi automat să faci atunci când te naști într-o companie mare.

– Par familiarizați unul cu celălalt, spun eu, după ce domnul Sutton își înfășură brațul în jurul Pippei. Ea îi zâmbește – din cauza tocurilor ei înalte sunt cam la nivelul ochilor – apoi se apleacă și îi șoptește ceva la ureche care îl face să râdă. Este un râs timid, destul de diferit de cel pe care îl face în clasă.

– La naiba, spune James în același moment în care domnul Sutton se uită peste umărul Pippei și expresia lui veselă se stinge.

Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama de ce.

Lydia.

Stă lângă ringul de dans și a urmărit totul. Acum se întoarce pe călcâie și părăsește sala pe una dintre ieșirile din spate.

Vreau să mă duc imediat la ea, dar James mă ține de mână. Înainte de a mă putea întreba de ce

face asta, îmi face semn cu capul în direcția în care Lydia tocmai dispăruse.

Domnul Sutton aleargă după ea.

– Crezi că e o idee bună? întreb eu ezitant.

Expresia lui James este impenetrabilă. – La un moment dat, cei doi trebuie să vorbească unul cu celălalt. În plus, cred că ar prefera să fie lăsată singură cu noi în acest moment.

Deoarece James o cunoaște pe Lydia mai bine decât oricine altcineva, am încredere în el.

– Nu vreau ca ea să se simtă prost, murmur eu.

La cuvintele mele, James mă privește cu căldură. – O să fie bine. Sunt sigur că va fi.

Siguranța cu care spune acest lucru și felul în care mă privește deodată dau impresia că nu se gândește doar la Lydia în acest moment.

Pentru prima dată de când îl cunosc, pare să creadă și în propria fericire. Și asta mă face incredibil de fericită.

28

Lydia

Regret că am venit aici. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul și să nu mă las convins. Știam că nu-mi va fi ușor să-l văd pe Graham. Totuși, nu m-am așteptat niciodată la așa ceva.

Chiar acum, când dansa cu Pippa, când își punea brațul în jurul ei ca și cum ar fi fost ceva firesc, când ea îi zâmbea și el i-l întorcea, când distanța dintre fețele lor devenea din ce în ce mai mică – nu mai puteam suporta. Era pur și simplu prea mult.

Și chiar și acum, în holul gol, fără muzică și fără oameni în jurul meu, inima mea nu se oprește din alergat. Mi-e rău și am mâinile lipicioase. Punctele dansează în fața ochilor mei. Cred că tensiunea mea arterială este prea mare. Imediat îmi pun o mână pe stomac, ca și cum numai asta m-ar putea face să simt dacă totul este în regulă cu cei mici.

– Lydia?

Îmi cobor mâna și mă întorc.

Graham stă la câțiva metri de mine, cu geaca deschisă și cu sprâncenele încrucișate, gânditor.

– Ce? întreb agresiv. Oh, cât de obosită sunt să mă prefac mereu tuturor că totul este bine în viața mea. *Nimic nu* este în regulă. Mai ales nu acum, când el stă în fața mea. Unde a alergat după mine, deși credeam că nici măcar nu mi-a observat prezența. Unde se uită la mine de parcă ar ști ce se întâmplă în mine – exact ca înainte.

Nu pot să mă uit în altă parte. Ceea ce s-a acumulat în mine devine din ce în ce mai puternic până când nu mai pot să-l rețin.

– Te-ai distrat?

Privirea i se întunecă și își adună și mai mult sprâncenele. – Noi doar dansam, Lydia.

Am pufnit disprețuitor. – Era clar că acolo era mai mult decât un simplu "dans".

Nu ne-am mai certat până acum, iar acum știu de ce. Mă simt groaznic și deloc eliberator să mă răcnesc la el în felul ăsta.

– Ar fi fost ciudat dacă aș fi refuzat cererea lor de a dansa. Oricum, oamenii vorbesc deja pe la spatele meu.

Am râs în sus. – Deci, aproape că te-ai sărutat cu profesorul meu pe ringul de dans ca să împiedici

oamenii să își facă griji în legătură cu statutul tău de relație?

Cuvintele îmi ies mai tare decât am vrut, iar Graham aruncă o privire nervoasă peste umăr.

– Urăsc asta, Graham, spun eu. Vocea mea este rece, tremurândă în același timp. Nu m-am mai auzit niciodată vorbind așa. – Urăsc faptul că nu poți nici măcar să schimbi trei cuvinte cu mine fără să te uiți imediat panicat în jur, în toate părțile. Îmi strâng mâinile în pumni și resping cu toată puterea mea arderea din spatele ochilor.

– Crezi că îmi place asta? răspunde el brusc.

Nu pot decât să las să iasă un sforăit amar.

Și el își strânge acum mâinile în pumni. – Încerc să fac ceea ce trebuie pentru amândoi!

– Ceea ce trebuie? Nu-mi vine să cred că a spus asta. – Crezi că e corect să dansezi cu alte femei – în timp ce eu mă uit?

– Crezi că-mi *place* asta? Să mă ții departe de tine, pretinzând că nu ne-am cunoscut niciodată? întrebă el, uimit. Apoi își ciufuli părul, clătinându-și capul. – Doare ca naiba, Lydia, și e din ce în ce mai rău în fiecare zi.

– Cu siguranță nu este vina mea! Aproape că strig cuvintele și îmi mușc buza după aceea. Respir

adânc și mă gândesc la ceea ce mama mi-a băgat în cap toată viața mea despre calm. – Nu te sun eu, continui eu liniștită. – Nu mă prezint la cursurile tale. La naiba, nici măcar nu mă uit la tine. Ce altceva vrei să fac ca să nu *te* mai rănesc?

Graham scutură din nou din cap. Apoi face un pas lung spre mine – și îmi strânge fața cu mâinile.

Pentru o clipă sunt pietrificat. Apoi îi împing brațele la distanță. Nu trebuie să mă atingă așa – când o face, mă simt ca înainte și nu mai rezist nici măcar o secundă.

– Nu mai putem continua așa, Lydia, rosti el.

– Ți-am spus deja că voi respecta înțelegerea.

– Și eu. Cu toate astea, amândoi ne vom face bucăți.

Simt cum furia mea dispare treptat și rămâne doar durerea. Durere care mă sfâșie pe dinăuntru și mă asigură că nu mai pot respira cum trebuie.

Aș fi vrut să nu-i împing brațele. În același timp, îmi doresc să o fi făcut cu mai multă forță.

– A fost doar un dans, șoptește Graham.

Eu doar dau din cap. Aș vrea să mă uit în altă parte, dar nu pot. Graham și cu mine – nu am mai fost atât de apropiați de mult timp. Simt că trebuie

să absorb fiecare secundă înainte ca momentul să se termine din nou și să rămân singură.

– Nimic nu s-a schimbat pentru mine, Lydia.

Mi se taie respirația. – Ce... ce vrei să spui?

Graham se apropie puțin mai mult, dar nu mă atinge. – Prin asta vreau să spun că tu ești primul lucru la care mă gândesc când mă trezesc. Toată ziua mă gândesc la tine. Când văd ceva amuzant, vreau să-ți povestesc mai întâi ție. Am vocea ta în ureche când mă culc seara. Doamne, Lydia, te iubesc. Te-am iubit din prima clipă când am vorbit la telefon. Nu voi înceta niciodată să te iubesc, chiar dacă știu că nu există nicio șansă pentru noi.

Inima îmi bate atât de repede de parcă aș fi alergat un maraton. Nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta.

– Voi schimba școala.

Asta mă scoate din starea mea de șoc. Îmi scutur capul. – Nu, în niciun caz. Ai spus chiar tu că Maxton Hall a fost cel mai bun lucru care ți s-ar fi putut întâmpla. Că nu vei mai găsi niciodată o slujbă mai bună.

– Nu-mi pasă. Vreau ca în sfârșit să pot fi din nou acolo pentru tine. Vreau să pot merge la o cafenea cu tine, să te țin de mână. Și îmi vreau

înapoi cea mai bună prietenă. Dacă va trebui să accept o slujbă mai proastă pentru asta, o voi face cu plăcere.

Din nou dau din cap, complet confuz de această întorsătură a evenimentelor. – Eu… nu este posibil. De ce așa, dintr-o dată, acum?

– Aceasta nu este o inspirație spontană. M-am gândit să plec încă din prima mea zi aici. În fiecare dimineață mă întreb dacă Maxton Hall chiar merită să ne pierdem unul pe celălalt.

– Dar noi avem…" Mă întrerup, incapabil să îmi formez un gând clar.

– Aceasta a fost decizia noastră comună. De aceea nu am spus nimic. Mi-a fost teamă să nu te pun sub presiune. Dar acum…

Lacrimile vin mai repede decât pot să le rețin. Strâmb ochii și sunt zguduită de suspine tăcute. Când Graham mă atinge de data aceasta, nu mă împotrivesc, ci îmi las fruntea să se afunde obosită în față pe pieptul lui și îi permit să-mi mângâie ușor obrazul.

– Îmi pare atât de rău că nu am putut fi alături de tine, Lydia, șoptește el.

Dorul de el este aproape insuportabil în acest moment. La fel ca și conștiința vinovată pentru că

încă nu i-am spus despre sarcină și tristețea – nu doar pentru relația noastră, ci și pentru prietenia noastră. Îmi prind mâinile în cămașa lui și mă țin de el. – Mi-e dor de mama mea. Și mi-e dor de tine. Tot timpul, plâng.

– Știu. Îmi pare foarte rău. Mă mângâie din nou.

Atingerea lui blândă îmi amintește de prima noastră întâlnire. Pe atunci nu eram decât niște prieteni care se cunoscuseră pe internet, dar m-a ținut în același fel atunci când o tânără din cafenea m-a întrebat despre titlurile care fuseseră scrise despre mine în ziar. Încercasem să nu las să se vadă cât de mult mă loviseră cuvintele ei, dar Graham a simțit asta imediat și m-a îmbrățișat. Mi-a șoptit la ureche că totul va fi bine. Exact ca acum.

Vocea lui liniștitoare îmi alină durerea și, în timp ce îmi mângâie obrajii umezi cu degetele lui și mă asigură că vom rezolva totul, mă scufund pentru o clipă în vis și în iluzia că ar putea avea dreptate.

Dar apoi Graham se înțepeni.

– Lydia, murmură el.

Mă desprind puțin de el și îi urmăresc privirea.

La capătul coridorului, la numai cinci metri de noi, stă Cyril.

Fața lui este mai palidă decât am văzut-o vreodată și se uită de la Graham la mine și înapoi, neîncrezător. Își deschide gura.

Dar apoi expresia feței i se schimbă. Sprâncenele i se strâng, ochii devin niște fante înguste și își strânge dinții atât de tare încât osul maxilarului iese în evidență.

În clipa următoare se întoarce pe călcâie și dispare înapoi spre Boyd Hall.

– La naiba, șuier eu și mă desprind complet de Graham.

– Lydia ...

Scutur din cap și îmi șterg din nou obrajii umezi cu degetele. – Trebuie să vorbesc cu el. Putem poate... vorbi la telefon mai târziu?

Deși Graham pare că tot corpul lui este sub tensiune în acest moment, la cuvintele mele îi intră în ochii lui căprui aurii o căldură pe care o aștept de luni de zile. Este familiară, ca o amintire estompată care încet-încet prinde din nou culoare și devine realitate.

– O să te sun, spune el. – După petrecere.

– Bine, șoptesc eu.

Pentru o clipă sunt tentată să-l îmbrățișez din nou, dar apoi îmi apare în minte chipul uimit al lui Cyril și mă întorc pe călcâie ca să-l caut.

Alerg după Cyril cât de repede pot. Îl prind la scurt timp după ieșirea din Boyd Hall.

– Cy..., spun fără suflare și îl apuc de cot.

Se mișcă și îmi smulge brațul. – Nu mă atinge.

Ridic mâinile, șocată de tonul său rece. Cyril nu mi-a mai vorbit niciodată în felul acesta. Felul în care mă privește îmi este, de asemenea, complet străin: răutăcios și plin de dispreț. El dă din cap.

– Nu pot să cred că ai făcut asta, Lydia.

Încruntându-mă, îmi ridic privirea spre el. – Nu cred că-ți poți permite să mă judeci, Cy. Sau ar trebui să-ți reamintesc ce fel de oameni ai fost cu cine ai fost?

Cyril tresare. – Crezi că m-aș supăra pentru că te culci cu profesoara ta?

Acum eu sunt cel care tresare. Aproape în spatele lui Cyril se află un mic grup de oameni care, de asemenea, tocmai au părăsit sala.

– De ce altceva? întreb eu liniștit.

Scoate un zgomot exasperat și apoi își dă capul pe spate pentru a privi în sus, ca și cum cerul i-ar

putea spune ce să spună în continuare. Apoi se uită din nou la mine și înghite greu.

– Sunt supărat pe tine pentru că mă tot tragi pe sfoară de ani de zile.

Îmi deschid gura. – Ce?

– Pentru mine nu mai există decât tu, Lydia. Sunt îndrăgostit de tine de ani de zile.

– Dar, crăp de râs. – Dar ce s-a întâmplat între noi... nu a fost ceva serios.

Cyril arată de parcă l-aș fi plesnit peste față. Își deschide gura, dar nu iese niciun cuvânt.

– Nu știam că te simți așa, șoptesc eu. Cu grijă, mă întind spre el a doua oară și îl ating pe braț. Este prietenul meu, îl cunosc din copilărie. Dacă aș fi știut că are sentimente serioase pentru mine, nu aș fi început nimic cu el.

– Vrei să-mi spui că nu ai observat nimic? răspunde el, neîncrezător.

Scutur din cap în tăcere.

– Deci nu ți-ai dat seama că nu am mai fost cu nimeni de când a fost chestia aia cu noi. Nu ți-ai dat seama că, după ce a murit mama ta, am fost acolo pentru tine în fiecare zi, de dimineața până seara, alinându-te.

– Asta fac prietenii unul pentru celălalt, șoptesc printre lacrimi.

– Nu fac asta pentru nimeni, spune el, cu un ton amar. – Fac asta doar pentru tine.

Mă holbez la el, fără să mă pot mișca. Mă cuprinde greața, în același timp îmi curg și mai multe lacrimi pe obraz. – Îmi pare rău. Eu... nu am vrut să te rănesc.

Cyril ridică ezitant mâna și îmi șterge o lacrimă de pe obraz. Apoi, expresia lui se înăsprește. – Dar tu ai făcut-o.

Cu aceste cuvinte, se întoarce și se îndreaptă spre parcare.

29

James

Seara nu a decurs în mod clar așa cum mi-am imaginat.

De fapt, planul era să petrecem cât mai mult timp posibil cu Ruby – amândoi aveam doar o tură de o oră fiecare și timpul de după aceea era la dispoziția noastră. Am vrut să dansez cu ea, să petrec și să o sărut cât de mult m-ar fi lăsat în fața ei.

Dar apoi Lydia s-a întors brusc la Boyd Hall într-o stare de disoluție. La început am crezut că discuția ei cu Sutton a decurs prost sau că el a spus ceva care a rănit-o. Când am aflat în sfârșit de la ea ce s-a întâmplat cu adevărat, am plecat imediat în căutarea lui Cyril.

Alistair și Keshav habar n-aveau unde ar putea fi, iar mie mi-a luat o veșnicie să o găsesc pe Wren, care putea măcar să-mi spună că Cyril se grăbise să se întoarcă acasă cu ceva timp în urmă. Apoi am luat

un taxi și l-am rugat pe Percy să le ducă acasă pe Lydia, Ember și Ruby.

Acum mă aflu în fața ușii lui Cyril și apăs din nou pe sonerie. Aud de afară clopoțelul răsunând prin toată casa. Sunt sigură că Cyril este aici – mașina lui este parcată peste drum și am văzut lumini aprinse pe podeaua lui în timp ce coboram pe alee.

Am sunat din nou la sonerie. Și încă o dată. În momentul în care ridic din nou degetul, ușa se deschide cu un smucit.

Instantaneu, un miros greu de alcool se îndreaptă spre mine. Nu a trecut mai mult de o oră de la întâlnirea dintre el și Lydia, și totuși Cyril se clatină deja. Părul lui negru este complet răvășit, iar nasturii de sus ai cămășii sunt descheiați.

– Bineînțeles că da. Lydia își trimite câinele de pază, glăsui el.

– Pot să intru? întreb eu.

Cyril trage ușa cu o floare, se întoarce și urcă scările spre etajul superior fără să se întoarcă să se uite la mine. Nu este nicio lumină aprinsă în toată casa. Se pare că părinții lui nu sunt din nou acolo.

Îl urmez, până la etajul întâi și direct în camera lui. Fereastra este deschisă, dar mirosul de fum și de alcool este încă greu în aer.

Cyril se așează pe pervazul ferestrei. Văd un chiștoc de țigară care strălucește în scrumieră. Îl ridică, trage un fum adânc și se lasă pe spate.

– Așa că, începe fără să se uite la mine. – Ai venit să mă faci să tac?

– Sunt aici pentru că îmi fac griji pentru tine, îi răspund și mă apropii de el la fereastră.

Cyril se întoarce spre mine și mă privește cu o sprânceană ridicată.

– Și pentru că Lydia este îngrijorată.

Lasă să iasă un râs sforăitor și mai trage un fum. Lângă scrumieră se află o sticlă de whisky care nu mai este nici măcar pe jumătate plină. Mă întreb dacă într-adevăr a băut-o pe toată în ultima oră.

Nu mă așteptam să îl văd pe Cyril așa.

– Îmi pare rău, omule.

Cyril își stinge țigara. Apoi apucă sticla, o pune pe ea și își pune capul pe spate.

– Nu înțeleg, spune el între dinții strânși. Își șterge gura cu dosul mâinii și pune din nou sticla jos cu un clinchet. – Pur și simplu nu înțeleg de ce.

Nu știu cum să răspund la această întrebare. Cyril spera de ani de zile să se întâlnească cu Lydia. Acum, să afle că așteptarea lui a fost în zadar, trebuie să fie absolut devastat.

– Aș fi făcut orice pentru ea. Orice, continuă el și clătină din cap. Se pare că îl amețește, pentru că se lasă puțin în lateral. Îl apuc de braț și îl trag de pe pervaz.

– Știu, spun eu.

Deodată, Cyril mă apucă cu ambele mâini. – Nici nu ai idee cum e, James. Să speri la ceva ani de zile și să vezi cum totul se destramă în fața ochilor tăi.

Fața lui este deformată de durere. Se balansează și nu poate sta drept. Fără să mai stau pe gânduri, îl iau de ambele brațe și îl îndrept spre pat. Îl împing ușor, astfel încât să fie obligat să se așeze. Când sunt sigură că nu se va răsturna imediat pe o parte din nou, îi dau drumul și mă duc la fereastră pentru a o închide. Apoi trag perdelele grele și gri.

Mă întorc spre Cyril. S-a aplecat în față și și-a îngropat fața în ambele mâini. Priveliștea lui mă face să mă simt prost. Toată această situație este atât de întortocheată și îmi pare rău pentru Cy, dar totuși, trebuie să țin cont de interesele Lydiei. Ea

este cea care ar putea pierde totul dacă relația ei cu Sutton iese la iveală.

Mă așez pe pat lângă Cyril. – Nu trebuie să spui nimănui despre asta, Cy, îi spun cu insistență.

Cyril doar scutură din cap. Apoi își lasă mâinile în jos și întoarce capul spre mine. – Chiar crezi că aș face vreodată ceva care să o rănească pe Lydia?

Îi întorc privirea. – Nu, nu cred că este așa.

El dă din cap.

După aceea, se uită în tăcere la mâinile sale pentru o vreme. – Întotdeauna am crezut că ceea ce s-a întâmplat cu noi a fost la fel de important pentru ea.

– Nu depinde nici de tine. Acest lucru este clar.

El doar mormăi și se lăsă să cadă pe spate pe pat cu un geamăt.

– Îți aduc un pahar cu apă, spun după o clipă.

Cyril nu-mi răspunde nimic, așa că mă ridic și cobor la bucătărie. Când mă întorc, el stătea din nou drept în pat. Am dus sus o găleată în caz că i se face rău peste noapte, iar Cyril o privește cu un rictus.

– Poftim, îi spun și îi întind paharul. Îl ia și se forțează să ia câteva înghițituri. Apoi îl pune pe noptieră.

– Pot să mai fac ceva pentru tine? întreb.

– Nu, omule. Cred că am nevoie să fiu singur acum.

– Bine, atunci voi pleca. Arăt cu degetul mare peste umăr.

Cyril dădu scurt din cap. Apoi face ceva ce nu a mai făcut de cel puțin zece ani – se ridică în picioare și mă înfășoară cu ambele brațe. La început sunt luată prinsă cu garda jos, dar apoi îl bat pe spate. Se sprijină pe mine cu jumătate din greutate, iar eu îl țin cât pot de bine.

– Va fi bine, spun eu în liniște.

Cyril se desprinde de mine și îmi evită privirea. Este evident că nu crede în cuvintele mele.

Ruby

Este deja trecut de ora două și jumătate când James vine în sfârșit acasă. Bate încet la ușa dormitorului Lydiei și o deschide puțin. Când mă vede stând pe pat lângă sora lui adormită, un zâmbet îi apare pe buze care îmi face stomacul să mă furnice. Cu grijă, mă ridic în picioare, încercând să nu fac niciun zgomot. Zâmbetul lui James se lărgește când vede că am schimbat rochia cu una dintre cămășile lui și unul dintre jambierele Lydiei.

Abia după ce am închis ușa în liniște în urma mea îndrăznesc să spun ceva. Lydia a fost atât de supărată după ce am venit aici – cu siguranță nu vreau să o trezesc.

– Ești aici, mă salută el liniștit.

Dau din cap. – Trebuia să cobor cu Ember, dar Lydia părea atât de disperată. Nu am vrut să o las singură, așa că i-am spus mamei că voi rămâne cu ea. L-ai găsit pe Cyril?

Zâmbetul lui James s-a estompat. – Era destul de dens. Nici măcar nu știu dacă își va aminti ceva mâine.

Asta nu mă liniștește prea mult.

– Am încredere în Cy", continuă James. – Te poți baza pe el pentru astfel de lucruri.

Mă uit sceptic la el, dar în cele din urmă dau din cap. – Bine.

James se uită pe coridor și apoi se întoarce la mine. Îi iau mâna și o trag ușor de ea, iar împreună mergem spre camera lui.

Acolo iau loc pe patul supradimensionat.

– Lydia se simte mai bine acum? întreabă James în timp ce-și dă jos jacheta și își slăbește cravata. Apoi se lasă jos lângă mine.

– Da, răspund eu gânditor. – Cred că da. Domnul Sutton a sunat și au vorbit o vreme.

James nu pare să știe ce să facă cu asta. Doar expiră audibil și își freacă fruntea.

– Ce?

Nu vreau ca Lydia să aibă probleme, dar nu știu cum să împiedic această casă a secretelor să se prăbușească. Doar că nu știu cum să evit ca acest castel de cărți de joc al secretelor să se prăbușească în curând.

– Nu va fi așa, spun încet și mă aplec să îl ating. Simt nevoia să îl consolez când arată așa și aș vrea să pot face mai mult decât să-i mângâi doar obrazul.

James mă privește cu ochii negri. – Aș face orice pentru cei pe care îi iubesc.

Îmi duc degetele mai departe spre gâtul lui. Îmi înfășor mâna în jurul cefei lui și îmi trec degetul mare peste linia părului. – Știu.

– Asta te include și pe tine, Ruby.

Mă opresc în mijlocul mișcării și înghit în sec. Dintr-o dată, în gât îmi apare un nod în gât pe care nu-l pot înghiți.

– Te iubesc, murmură el.

Este atât de multă emoție și, în același timp, atât de multă durere în vocea lui, încât, pentru o scurtă clipă, cred că nu mai pot respira.

Dar în clipa următoare corpul meu reacționează ca și cum ar fi de la sine la mărturisirea lui. Mă aplec până când mă aflu în genunchi pe pat și la același nivel cu James. Ușor, îmi cobor gura spre a lui și îl sărut, foarte scurt.

– Și eu te iubesc, James, îi șoptesc și îmi sprijin fruntea de a lui.

James inspiră audibil. – Serios?

Dau din cap și îl sărut din nou.

Trebuia să fie doar un alt sărut rapid – dar apoi James își închide o mână în jurul cefei mele și ceea ce a început ușor devine rapid mai mult. Îmi pierd echilibrul, astfel încât cad într-o parte și mă prăbușesc în puful moale. James nu întrerupe sărutul nici măcar o secundă. Toate cuvintele pe care încă mai vreau să le spun dispar de pe limba mea în timp ce James îmi desparte buzele de ale lui. Suspin încet.

De data aceasta, când se desprinde de mine, suntem amândoi fără suflare.

– Mulțumesc că ai fost alături de noi astăzi, murmură el.

Ne întindem amândoi pe o parte, cu fețele întoarse unul spre celălalt. James îmi mângâie ușor talia în sus, își odihnește mâna pe curbura coastelor mele. Desenează mici modele pe pielea mea.

Îmi amintesc exact cum m-am simțit când m-a atins pentru prima dată: ca și cum atingerea lui ar fi ars prin țesătura hainelor mele până în piele. Este la fel și acum, când mâna lui coboară din nou în jos și ajunge să se odihnească pe coapsa mea.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să fiu alături de tine, șoptesc și îi mângâi una dintre șuvițele blond-roșcate de pe frunte. Aș putea să îi trec prin păr la nesfârșit, îmi place cum se simte sub degetele mele.

Stăm acolo în liniște. Singurul lucru care se aude sunt respirațiile noastre regulate. Nu ne putem da drumul unul altuia. Trebuie să-l ating pe James tot timpul, ca și cum m-aș face să realizez că aceasta este într-adevăr realitatea. Că de fapt ne-am regăsit unul pe celălalt și că între noi există această încredere nouă, din ce în ce mai mare.

Mă străduiesc, dar în cele din urmă pleoapele îmi devin atât de grele încât abia le pot ține deschise. James este acolo când adorm, cu o mână în a mea și cu cealaltă ușor îngropată în părul meu.

30

Ruby

– Ce părere ai? întreabă Lin în lunea următoare și îmi strecoară agenda pe masă.

Mă uit la datele pe care le-a scris cu un pix mov. Între caracterele chinezești este scris, cu un scris îngrijit, "Moving to Oxford", iar în căsuța pentru ziua următoare a scris "Celebrate moving in with Ruby". Îi zâmbesc larg lui Lin. Și, deși mai sunt câteva luni până când totul se va întâmpla, îmi scot stiloul auriu din trusa de creioane, trec la prezentarea lunară a întregului an din agenda mea și scriu exact același lucru.

– Tada, șoptesc eu în momentul exact în care sună clopoțelul pentru prânz. Lin și cu mine începem să ne punem lucrurile deoparte, dar înainte de a-mi pune rucsacul pe umeri, gongul sună a doua oară – mai scurt de data aceasta.

– Ruby Bell este chemată imediat în biroul directorului Lexington, vocea secretarei directorului Lexington răsună prin difuzoare. Instantaneu, toți elevii din sală se întorc să se uite la mine.

Încruntându-mă, mă uit la ceasul de deasupra ușii clasei. De fapt, discuția noastră cu directorul Lexington este chiar înainte de sfârșitul pauzei de masă. Dacă vrea să mă vadă acum, trebuie să se fi întâmplat ceva.

Pielea de găină mi se întinde pe corp în timp ce urmăresc întrebarea din mintea mea despre ce ar putea fi asta.

– Să vin cu tine? întreabă Lin în timp ce ieșim din clasă.

– Nu, du-te și ia-ți ceva de mâncare. Îmi apuc strâns curelele rucsacului.

– Bine. Știi deja ce vrei? Atunci pot să o iau cu mine și nu trebuie să stai la coadă.

– Ar fi grozav. O să iau ceea ce iei și tu.

Lin mă strânge scurt de braț înainte de a ne continua drumul pe coridor în direcții diferite. Drumul până la biroul directorului Lexington pare mult mai lung decât de obicei astăzi. Senzația de greață crește pe măsură ce mă apropii. Iar când secretara îmi face semn să trec cu o privire severă, inima mea amenință să-mi sară din piept de emoție.

Respir adânc înainte de a bate la ușa grea de lemn și de a intra.

Salutul mi se înțeapă în gât.

Mama mea stă în fața biroului directorului.

În acest moment am imagini terifiante cu tata în spital pentru că a avut un alt accident.

– Tata e bine? întreb imediat și mă îndrept rapid spre ei.

– Tatăl tău este bine, Ruby, răspunde mama, dar fără să-și ridice ochii de pe biroul masiv al directorului.

Iritată, mă uit înainte și înapoi între mama și directorul școlii.

– Luați loc, doamnă Bell, mă întreabă directorul Lexington și îmi arată spre scaunul gol de lângă mama mea. Cu ezitare, iau loc.

Directorul Lexington își așează mâinile încrucișate pe masa din fața lui și apoi mă privește pe deasupra ochelarilor.

– Nimic nu este mai important pentru mine decât reputația școlii noastre. Am reprezentat inteligența și excelența timp de secole. Dacă cineva face ceva care să dăuneze acestei școli, voi lua măsuri. Ar trebui să fiți conștientă de asta până acum, dnă Bell.

Am înghițit în sec. – Dle director Lexington, am crezut că Balul Primăverii a fost un succes deplin. Dacă ceva nu a mers bine, îmi pare foarte rău, dar...

Înainte de a-mi putea termina propoziția, directorul Lexington deschide unul dintre sertarele mici de la biroul său și scoate patru fotografii tipărite, pe care le strecoară pe masă spre noi.

– Aceste fotografii mi-au fost încredințate la sfârșitul săptămânii de către un membru îngrijorat al consiliului de părinți, continuă el fără să se scuze.

O aud pe mama cum inspiră brusc și se apleacă mai aproape de birou. Pozele sunt întunecate și la început nu pot distinge nimic – până când mă descopăr pe ele.

Sunt poze cu *mine*.

Iau una dintre amprente în mână și o țin mai aproape de ochii mei.

Îmi ia un moment să clasific fotografia – dar trebuie să fie de la petrecerea de întoarcere la școală. A fost singura dată când am purtat această rochie verde.

Dar nu sunt singurul din această imagine. Un bărbat stă aproape în fața mea.

Dle Sutton.

Și se pare că ne vom săruta.

Îmi amintesc că am vorbit unul cu celălalt. Dar nu am stat niciodată atât de aproape unul de celălalt. Habar nu am cine a făcut această fotografie,

dar e clar că e menită să-mi facă rău – sau lui Sutton.

– A fost o situație complet inofensivă. I...

– Doamnă Bell, nu cred că înțelegeți, mă întrerupe Lexington. – Fotografiile mi-au fost trimise de un membru al PTA, iar un elev a confirmat, de asemenea, că v-a văzut împreună cu domnul Sutton.

– Noi doar vorbeam! spun indignată.

– Ruby, ai grijă cum vorbești, mă admonestează mama. În timp ce îi arunc o privire deoparte, un fior rece îmi străbate spinarea.

Mama nu s-a mai uitat niciodată așa la mine – ca și cum ar fi incredibil de dezamăgită de mine. Dar înainte de a putea spune ceva în apărarea mea, Lexington continuă să vorbească, iar mama își abate privirea de la mine.

– În toți cei douăzeci de ani de când lucrez aici, nu am trăit niciodată așa ceva, doamnă Bell. Nu voi permite ca reputația școlii noastre să fie distrusă din cauza unei aventuri.

– Nu am o aventură! strig.

Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva. Trebuie să fie un coșmar.

– Am un iubit, continui repede. – Eu… nu am o aventură cu un profesor. Nu aș face niciodată așa ceva, jur.

Nu pot spune că Lydia este cea care a fost cu domnul Sutton. Pur și simplu nu pot. Nu după toate prin câte a trecut și după tot ce va urma. Niciodată nu i-aș trăda încrederea în felul ăsta.

– Nu cred că îți dai seama de gravitatea situației, Ruby, continuă directorul Lexington, ridicând una dintre fotografii. – Sunt de părere că cel mai bine ar fi să părăsești școala. Tu și domnul Sutton sunteți suspendați de la Maxton Hall College cu efect imediat.

Tăcere.

Se simte ca și cum cineva tocmai a scos ștecherul din priză. Tot ce aud în urechi este un bip. Secundele trec ca și cum ar fi cu încetinitorul, gura lui Principal Lexington încă se mișcă, dar nu mai aud nimic.

– Nu poți face asta, spun eu fără suflare. – Am o scrisoare de acceptare de la Universitatea Oxford.

Directorul Lexington nu răspunde, ci doar împinge fotografiile împreună și le pune înapoi într-un plic. Acesta este maro și pot vedea o ștampilă în

colțul din spate – probabil expeditorul. Strâmb ochii și văd un *B* negru curbat.

Inima îmi sare în sus.

Nu se poate așa ceva.

Ei nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

Nu m-ai fi înșelat în felul ăsta.

– Care elev a depus mărturie împotriva mea? întreb fără suflare.

Acum directorul Lexington mă privește aproape cu milă. – Acestea sunt informații confidențiale, doamnă Bell. Acum, vă rog să părăsiți biroul meu. Vă vom trimite o altă scrisoare cu privire la suspendare. O zi bună.

El răsfoiește un teanc de hârtii de pe birou și apoi își îndreaptă privirea spre computer – un semnal inconfundabil că suntem acum liberi.

Destul. Categoric. Nu o face.

– Știi cât de mult am muncit pentru școala asta? izbucnește din mine.

Directorul Lexington se uită încet la mine. – Nu mă obligați să chem paza, doamnă Bell.

– Doar pentru că am o bursă și nu am părinți bogați care să-ți strecoare bani când începe să circule un zvon despre mine, nu poți să mă dai afară din școală!

– Îmi cer scuze! spune indignat directorul Lexington.

– Ticălosule...

– Ruby! spune mama mea brusc. Mă apucă de braț și mă ridică de pe scaun.

Fără un alt cuvânt, mă trage prin birou și mă scoate în anticameră. Sunt furios și mă holbez la Lexington pe o distanță de trei metri până când mama trântește ușa în urma noastră.

Asta nu s-a întâmplat cu adevărat. Pur și simplu nu se poate întâmpla așa ceva.

Scuturând din cap, mă întorc spre mama mea. – Îți vine să crezi asta? Cât de bolnav trebuie să fie cineva ca să se gândească la așa ceva? o întreb.

Mama dă din cap și nu se uită în ochii mei. În schimb, își fixează privirea pe un punct de deasupra umărului meu. – Știam exact că așa ceva se va întâmpla dacă te trimitem la școala aceea îngrozitoare.

Tresar și ochii mi se măresc. – C-ce?

Mama clătină din cap. – Ruby, cum ai putut face asta?

– Vă spun că nu am făcut nimic! Am strigat.

Când nici măcar propria mea mamă nu mă crede, nu știu ce să fac. Disperarea mă copleșește, îmi curge prin vene și îmi îngreunează respirația.

– Mamă, trebuie să mă crezi – nu aș săruta niciodată un profesor.

– De asemenea, nu am crezut niciodată că ne vei minți ca să dormi la prietenul tău, dar se pare că lucrurile s-au schimbat în ultimele luni.

Mă uit la ea cu gura căscată.

Mama respiră adânc și, în cele din urmă, oftă încet. – Nu mai am nimic să-ți spun acum, Ruby. Sunt atât de dezamăgită de tine.

Lacrimile mi se preling în ochi. Caut cuvinte, dar nu găsesc niciunul. Corpul meu se simte ca și cum ar fi sub anestezie. Singurul lucru care îmi trece prin cap este întrebarea cine naiba a făcut aceste fotografii.

– Mamă...

– Te rog să iei autobuzul spre casă, mă întrerupe ea și înghite în sec. – Trebuie să vorbesc cu tatăl tău acum.

– Nu am făcut asta, mamă.

Fără să reacționeze la cuvintele mele, își potrivește mânerul genții pe umăr, se întoarce și dispare pe hol.

Rămân singur în urmă.

Cuvintele directorului Lexington se repetă în capul meu într-o buclă continuă.

Sunteți suspendat de la Maxton Hall College cu efect imediat.

Suspendat. Chiar înainte de sfârșitul celui de-al doilea mandat. Înainte de a avea șansa de a absolvi. Deși acasă, pe avizierul meu, există e-mailul tipărit cu acceptul de la Oxford.

Dacă nu obțin o diplomă, pot să uit de Oxford.

Tot ceea ce am încercat să fac în ultimii unsprezece ani.

Realizarea a ceea ce tocmai s-a întâmplat mă lovește cu toată forța. Mă balansez pe loc, trebuie să mă țin de tejgheaua secretarei pentru că totul pare să se învârtă în jurul meu. Abia cu greu reușesc să părăsesc biroul fără să mă prăbușesc.

Pe coridor mă întâmpină grupuri de studenți care așteaptă cu nerăbdare pauza de masă, iar picioarele mele vor să mă ducă de la sine spre cantină. Dar nu mai am voie să merg la cantină.

Nu mai am voie să particip la întâlnirea cu comitetul de organizare a evenimentului.

Sunteți suspendat de la Maxton Hall College cu efect imediat.

De fapt, nici măcar nu mai am voie să stau aici, pe hol.

– Ruby? o voce cunoscută sună lângă mine.

Îmi ridic privirea cu lacrimi în ochi. James stătea în fața mea. Când își dă seama cât de supărată arăt, mă apucă ușor de brațe.

– Am auzit că ai fost chemat afară. Ce s-a întâmplat? întrebă el insistent.

Nu pot decât să dau din cap. A spune acest lucru este mult prea nebunesc – și, în plus, acest coșmar devine apoi realitate. Singurul lucru pe care îl pot face este să mă prăbușesc împotriva lui James și să mă înfășor în jurul lui cu brațele. Îmi îngrop fața în jacheta lui și las lacrimile să cadă pentru o scurtă clipă. Doar pentru foarte scurt timp, doar până când am din nou pământ solid sub picioare.

– Directorul Lexington... m-a exmatriculat din școală, spun după o vreme. Mă desprind de James și mă uit la el. El îmi șterge o mână sub ochi, cu o expresie confuză. – Se pare că cineva a făcut fotografii cu mine și cu domnul Sutton, care par să arate că ne sărutăm.

Mâna lui James îngheață pe obrazul meu. – Ce?

Nu pot decât să dau din cap.

James se desprinde de mine și se uită la mine cu ochii mari. – Ce-ai spus?

– Cineva a trimis fotografii la Principal Lexington care arată ca și cum eu aș fi cea care are o aventură cu Sutton, șoptesc eu urgent. Îmi șterg ochii cu o mână tremurândă. Câțiva oameni se uită la mine când trec pe lângă mine și recunosc o pereche de ochi albaștri ca gheața.

– Nu se poate, subliniază James.

– De ce nu?", sună vocea lui Cyril. – Tu ești cel care a făcut aceste fotografii, Beaufort.

Amețită, mă uit înainte și înapoi între James și el. – Ce? șoptesc eu.

James nu reacționează. Doar se uită fix la Cyril. Stă în fața noastră cu capul înclinat și cu mâinile îngropate în buzunare.

– Continuați. Spune-i, îl îndeamnă el pe James.

– Despre ce prostii vorbești, Cyril? întreb eu, înfingându-mi degetele în brațul lui James.

Cyril ridică o sprânceană provocator. – Întreabă-l pe el, Ruby. Întreabă-l cine a făcut aceste fotografii.

Mă uit din nou la James, care stă complet nemișcat.

– James? șoptesc eu.

Când îi pronunț numele, pare să se trezească din starea de stupoare. Se întoarce spre mine și înghite cu greu.

Mă uit în ochii lui.

Panica crește în mine.

Nu se poate așa ceva.

– Cine a făcut aceste fotografii?

Și respirația lui James se accelerează brusc. Ridică încet o mână, ca și cum ar vrea să mă atingă, dar nu îndrăznește. – Nu este...

– *Cine,* James?

James își mai deschide gura încă o dată, dar o închide din nou. Strânge ochii și îl văd cum înghite. O dată. De două ori.

Când deschide din nou ochii, mă simt ca și cum cineva m-ar fi împins în piept.

– Are dreptate, Ruby.

Pământul de sub picioarele mele se rupe în mii și mii de bucăți.

– Eu sunt cel care a făcut fotografiile.

Și am căzut.

Epilog

Ember

Mă simt ca un infractor.

Privirea mea se îndreaptă spre ceas, spre tejghea și spre chelnerița din spatele ei, spre cappuccino-ul meu și înapoi spre ușa de intrare a cafenelei. Ciclul începe din nou. Și din nou.

Fiecare nou minut pare să treacă mai încet decât cel precedent.

Până acum am lipsit deja de la o întreagă lecție la școală. Nu m-am simțit niciodată atât de infractor în viața mea, nici măcar atunci când mama m-a prins furând o brioșă din spatele tejghelei de la *Smith's Bakery, deși nu-mi* dăduse voie.

Conștiința vinovată pe care o am acum nu se poate compara cu cea de atunci. De data aceasta chiar fac ceva interzis.

Emoția mă face să nu pot sta locului. Alunec înainte și înapoi pe scaun și mă întreb dacă cappuccino a fost o alegere bună. Nu prea sunt un băutor de cafea, dar, din moment ce am dormit atât de puțin noaptea trecută, m-am gândit că cofeina

mi-ar face bine. Probabil că nu ar fi trebuit să o beau.

Mai sunt zece minute.

Mă întreb cum voi rezista. Mă gândesc pentru scurt timp să-mi împachetez lucrurile, să mă ridic și să dispar, doar ca să mă întorc peste treisprezece minute și să mă comport ca și cum abia aș fi ajuns. Dar asta mi se pare un pic cam excesiv.

Ceea ce îmi face acest entuziasm este o nebunie.

În mod normal, nu sunt ușor de supărat de nimic. Dar nu obișnuiesc să chiulesc de la școală pe la spatele părinților mei și să mă duc la întâlniri cu un băiat pe care nu-l cunosc cu adevărat.

În mod absent, răsfoiesc teancul de broșuri informative și de cereri pentru programe de finanțare și burse. În multe dintre ele, încă mai există post-it-uri cu care Ruby a marcat pasaje importante, într-un sistem de culori care, cu siguranță, are în spate o semnificație mai profundă.

Sună clopoțelul cafenelei. Ridic privirea – și deodată totul în jurul meu pare să se întâmple cu încetinitorul.

A venit cu adevărat.

Privirea lui se plimbă peste oamenii din cafenea. Sprâncenele i se adună puțin – apoi mă

zărește la masa de lângă perete. Ridic mâna indecis în semn de salut. Ridul de pe fruntea lui se netezește instantaneu și buzele i se răsucesc într-un zâmbet.

Încet, se îndreaptă spre mine.

Poartă o jachetă de piele neagră cu guler larg peste o cămașă gri cu un buzunar pe piept, împreună cu blugi negri și cizme grele. Este o ținută grozavă, fără efort, dar elegantă în același timp. Până acum nu l-am văzut decât în costum – am fost curios să văd cum se îmbracă probabil în timpul liber.

Jumătatea de zâmbet nu dispare de pe fața lui când se așează pe scaunul din fața mea.

Inima îmi bate cu putere. Există atât de mult întuneric în privirea lui, încât vreau să înțeleg. Atât de multe lucruri pe care le *voi desluși în* viitor.

– Bună dimineața, Ember, spune Wren Fitzgerald.

Un zâmbet se întinde încet pe buzele mele.